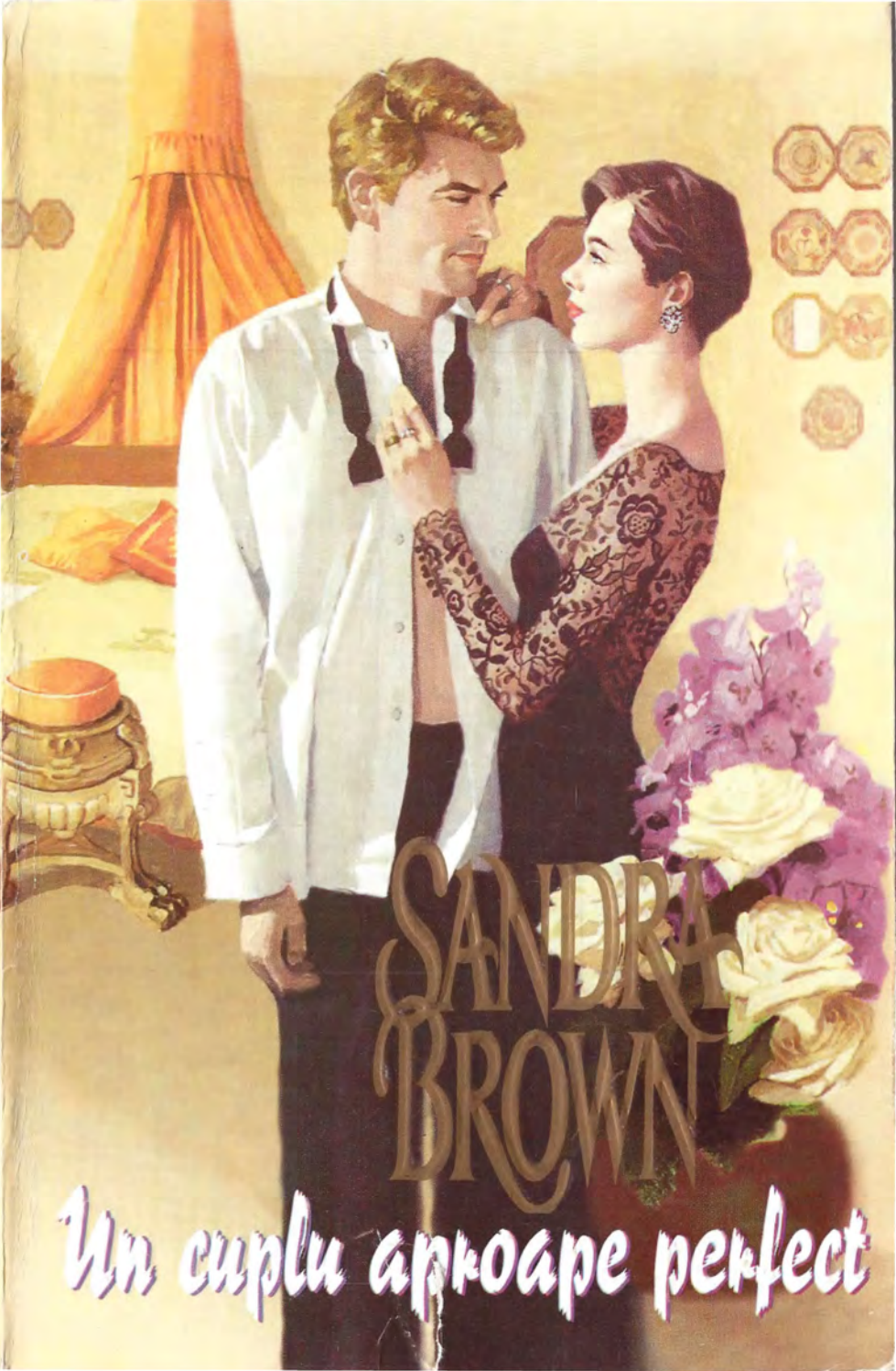
SANDRA BROWN
Un cuplu aproape perfect

SANDRA BROWN

Un cuplu aproape perfect

Traducere de Gabriela Anca Marin

Editura MIRON

București

A Perfect Couple
by Sandra Brown

© copyright 1995
pentru versiunea în limba română
Editura MIRON

ISBN 973-95056-6-8

Capitolul 1

Abigail Lawrence urcă pe podium, zîmbindu-le oamenilor adunaţi în sala de bal a hotelului *Tillson.* Luminile puternice ale camerelor de luat vederi îi distrăgeau atenţia. În sinea ei, spera ca prezenţa la operaţiunea de salvare a hotelului să nu fie amintită la ştirile de seară.

Se uită în jurul ei la sala imensă, înţesată de

oameni. Candelabrele de cristal aproape că nu mai străluceau deloc, erau acoperite de straturi de praf; geamurile înalte, elegante, erau murdare, ornamentele de pe pereţi se spărseseră. Fusese odată cea mai mare sală de bal din Boston, se gîndi Abigail. Acum era o cameră oarecare, dintr-un hotel oarecare, în care urmau să intre buldozerele. Mulţimea tăcu cînd Abigail începu să vorbească. Se simţi deodată puternică şi hotărîtă să reuşească.

– Doamnelor şi domnilor, începu ea pe tonul pe care îl folosea în sala de judecată. *Davis Enterprises* nu va reuşi să dărîme acest hotel. Noi, cei care iubim oraşul Boston, ceea ce este şi ceea ce a fost, vom reuşi să-l salvăm. Misiunea noastră nu este uşoară. Davis Enterprises a promis că vor construi un hotel luxos, dar nu a precizat cînd sau unde. Acum două săptămîni am aflat. Aici! Acum Ryan Davis, preşedintele lui *Davis Enterprises* este în oraş şi vom afla şi data. Îi vom aduce la cunoştinţă că vom folosi orice cale legală, politică sau morală pentru a salva acest hotel. Îl vom trimite înapoi la Phoenix, de unde a venit!

Aplauze răsunară în vechea sală de bal. Îi ajutase la ceva experienţa căpătată la facultatea

de drept de la Harvard. Howard Fuller îi făcu semnul victoriei, în timp ce ea se retrăgea. Era un bărbat de cincizeci de ani, proprietarul unor florării şi preşedintele *Societăţii de conservare a oraşului Boston.* Abigail era consultantul lui legal.

Spre marea ei surprindere, reporterii şi camerele de televiziune au urmat-o prin mulţime. Ea nu le spuse însă că, în ciuda discursului ei, nu era pe deplin convinsă că hotelul mai putea fi salvat. Ryan Davis folosise o tactică perfidă, care însă funcţiona. Şi era foarte aproape de a-şi atinge scopul. Gîndul acesta o înfuria. Se grăbi să iasă în hol, izbindu-se aproape de un bărbat. El se dădu înapoi din calea ei, zîmbind. Însă ochii lui negri o priveau cu răceală, neprietenoşi. Abigail tresări, surprinsă de statura masivă a bărbatului, de părul lui întunecat şi de bărbia pătrată, proeminentă.

Ochii lui negri o priveau pătrunzător, dar ea îşi feri privirea.

El îi întinse mîna fără să zîmbească. Cîteva microfoane apărură între ei. El spuse:

– Ce discurs interesant, domnişoară Lawrence. Vocea lui era profundă şi controlată, însă

Abigail sesiză mînia abia ascunsă. Aţi fost prezentată drept avocata firmei *Lawrence, Lawrence & McGee,* continuă el, privind-o cu răceală. Firma dumneavoastră este împotrivă ca noi să înlocuim hotelul *Tillson* cu unul modern?

Abigail îşi dorea ca reporterii să se fi întors în sala de bal. Cine era acest tip arogant? Şi de ce i-ar explica lui că îl rugase pe Howard Fuller să nu rostească numele firmei? Din nou Howard îi ignorase rugămintea. Acceptase din motive personale. Dar nu avea nici un rost să-i explice toate acestea bărbatului din faţa ei.

– Vă rog să mă scuzaţi...

– Înţeleg că nu ştii cine sînt, îi spuse el provocator, obligînd-o să se întoarcă spre el, să-i privească ochii întunecaţi, ostili.

Reporterii deveniseră suspicios de tăcuţi.

– Mă numesc Ryan Davis.

Abigail îşi reveni repede şi reuşi să-i susţină privirea. Dar nu scoase un cuvînt. Atunci el adăugă, calm, dar apăsat:

– Ryan Tillson Davis, domnişoară Lawrence.

Ea înmărmuri. Tillson! Îşi întoarse faţa spre el. El o privea cu braţele încrucişate, zîmbindu-i ironic.

– Sînt clientul dumneavoastră.

– La naiba!

Asta a fost tot ce au putut scoate reporterii de la ea, înainte să se arunce în primul taxi întîlnit.

În dimineaţa următoare, Abigail a ajuns la birou la ora opt. Avea nevoie de cel puţin o oră ca să se gîndească cum să iasă din încurcătură. La ora nouă trebuia să se întîlnească cu bunicul ei, Robert Timothy Lawrence, cel care conducea firma. O sunase cu o seară înainte, după ştirile de la ora şase.

N-a putut face mare lucru într-o oră. N-a găsit nici un dosar referitor la familia Tillson sau la *Davis Enterprises.* Nimeni nu-i putea explica cum a reuşit un Tillson să devină preşedintele firmei care voia să dărîme hotelul elegant, construit de Frederick Tillson în anul 1912. Pur şi simplu, nu înţelegea.

Tot ce putea face acum, era să se pieptăne, să se pudreze şi să se roage ca Robert Lawrence să aibă milă de unica lui nepoată, singura din

familia Lawrence care alesese meseria de avocat, după o jumătate de secol.

Luată prin surprindere, aproape căzu de pe scaun, auzind bîzîitul interfonului. Lumea suna tot timpul acolo, dar foarte rar atît de devreme. Probabil că una dintre secretare îşi uitase cheia.

Abigail se duse la interfon şi apăsă pe butonul care descuia uşa holului fără să întrebe cine e. Întoarsă în birou, se aşeză pe scaun, dorindu-şi să aibă înaintea ochilor o fereastră pe care să privească. Dar nu avea decît un munte de dosare neterminate.

Uşa de la intrare scîrţîi, iar Abigail ieşi în întîmpinarea secretarei. Recunoscu de îndată statura înaltă şi zveltă. Dacă ar fi avut o uşă între ei, ar fi trîntit-o şi ar fi încuiat-o.

Ryan David stătea în prag, însă Abigail se prefăcu că nu-l vede. Luă prima foaie de hîrtie întîlnită în cale şi se îndreptă spre maşina de scris. Era un formular de testament.

– Ce potrivit, îi spuse Ryan, privind hîrtia peste umărul ei.

Îl privi cu răceală. Era îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi o cămaşă albă, care îi evidenţiau talia suplă şi umerii laţi. O privea însă la fel de

neprietenos. Nu-i dădu nici o atenţie şi se ocupă în continuare de testament.

– Sînt documente secrete, spuse ea.

El se aşeză de cealaltă parte a mesei.

– Sînt ultimele tale minute ca avocat al acestei firme, domnişoară Lawrence. Bucură-te de ele.

– Mă bucur. Imens.

Lui nu-i plăcu răspunsul ei. Ea ştia că n-o să-i placă.

– N-ai de gînd să mă rogi să nu te dau afară?

– Nu.

El îi zîmbi. Dacă zîmbetul ar fi fost ceva mai cald, gîndi Abigail, ar fi fost irezistibil. Aşa însă, era arogant.

– Te am la degetul meu mic, domnişoară Lawrence.

Ea se lăsă înapoi pe scaun şi îl privi. Era atît de frumos!

– Pun pariu că ţi-a plăcut scena de ieri.

– „Plăcut" nu e cuvîntul potrivit. „Savurat" mai degrabă. Nu cred că a existat vreo singură persoană dintre cele care au privit ştirile de aseară, căreia să-i fi fost milă de tine.

Cu siguranţă, bunicului ei nu i-a fost. Nimeni din familia Lawrence nu apăruse la ştirile de la

ora şase, însă toate reţelele de televiziune transmiseseră aseară fragmente din operaţiunea de salvare a hotelului. Toată lumea văzuse cum Abigail fusese prezentată ca avocata firmei *Lawrence, Lawrence & McGee*, îi urmărise discursul şi confruntarea din hol cu Ryan Tillson Davis.

Ea oftă.

– Trebuia să mă aştept la asta.

– Ar fi trebuit într-adevăr, zise Ryan. Şi tu şi prietenii tăi m- aţi subestimat.

– Nu ţi-am înţeles strategia, îl corectă Abigail. Dar nu te-am subestimat. N-am avut niciodată încredere în tine, domnule Davis, dar trebuie să recunosc că n-am crezut niciodată că mă vei discredita pe mine, precum şi pe celelalte personalităţi ale oraşului.

– Campania voastră a fost o publicitate ieftină.

– Operaţiunea de salvare a dorit să atragă atenţia publicului asupra unuia dintre cele mai mari hoteluri din Boston. Atît. Dar ar fi trebuit să devin mai bănuitoare atunci cînd ai lăsat ca această campanie să continue.

Ryan zîmbi şi se ridică de la masă, apropiindu-se de ea. Îi mîngîie obrazul.

– Tu m-ai obligat, draga mea.

Abigail îl privi. Ar fi vrut ca el să nu o fi atins. Să nu-i spună „draga mea". Să fi fost bătrîn şi urît şi însurat.

– Ce-ai de gînd să faci acum?

– Să te dau afară, îi spuse el direct, îndreptîndu-se spre uşă. Astăzi este ziua mea bună. Îţi sugerez să începi să-ţi strîngi lucrurile, domnişoară Lawrence.

– Eşti nesuferit, arogant...

Abigail luă o cutie de pe masă şi o aruncă în preşedintele firmei *Davis Enterprises.* Îl lovi în umăr.

– Destul de neprofesionist, îi zise el sarcastic. Dar va rămîne în continuare ziua mea bună.

În timp ce se întorcea, lui Abigail i se păru că zîmbea.

Nu a fost chemată în biroul lui Robert Timothy Lawrence pînă la ora zece. Genunchii îi tremurau în timp ce urca scările. Îşi dorea ca unchiul ei, cel de-al treilea partener în firmă, să fi fost aici. Dar

era în Massachusetts, într-un spital, în convalescenţă, după o operaţie de inimă. Oricum, se pregătea să iasă la pensie. Vor rămîne numai doi Lawrence: Robert Timothy, de şaptezeci şi patru de ani şi Abigail de nouăzeci şi nouă. Toţi credeau că Abigail îi va lua locul lui Felix, la 1 septembrie.

Mai era mult pînă atunci, se gîndi Abigail.

Cei patru fraţi Lawrence care preluaseră firma familiei de la tatăl şi de la uchii lor, cu cincizeci de ani în urmă, se gîndiseră probabil că într-o bună zi vor fi nevoiţi să primească şi pe cineva din afară. Unul din fraţi nu se căsătorise niciodată, unul nu avea copii, unul avea trei fete pe care nu le crescuse în dorinţa de a deveni avocate. Numai unul dintre ei avea un băiat, care însă îşi abandonase cariera. Rămăsese numai Abigail. Considerase asta ca un privilegiu dar, în timp ce se îndrepta spre biroul bunicului ei, îşi dădu seama că era şi o mare responsabilitate.

Se întîlni cu Thomas McGee care tocmai ieşea

din biroul asociatului lui. Era de înălţimea ei, avea părul grizonat şi ochi albaştri. Părea preocupat şi îngîndurat, ca în ziua în care Felix îi anunţase că va ieşi la pensie. Fiul lui era avocat ca şi fratele lui. Abigail ştia că i-ar fi plăcut ca firma să se numească *McGee, McGee & Lawrence.*

– Succes, Abigail, îi ură el, neconvingător.

Ea îi zîmbi politicos şi intră în birou.

Robert Timothy Lawrence n-o privea deloc cu înţelegerea unui bunic. O pofti să stea jos. Abigail se aşeză. Nu-l observase pe Ryan Davis care stătea într-un colţ al camerei.

– Ryan Davis vrea să fii dată afară, îi spuse bunicul ei ca şi cum acesta nu ar fi fost prezent în cameră.

Abigail înghiţi în sec şi dădu din cap.

– Are dreptate, continuă el. Am fost întotdeauna sceptic în privinţa nepoţilor mei. N-am crezut niciodată că vor fi avocaţi buni dar eram gata să-ţi ofer o şansă. De cinci ani, de cînd eşti aici, nu am avut nici un motiv să mă plîng de tine. I-am spus asta domnului Davis. Mai ai multe de învăţat, însă eşti o avocată excelentă.

– Îţi mulţumesc.

Robert Timothy Lawrence era un bărbat înalt,

suplu, cu părul alb ca zăpada şi ochi albaştri, vii, ca ai lui Abigail.

– Tom mi-a spus că ai adus prejudicii mari firmei şi că trebuie să plăteşti.

Abigail oftă. Îl privi pe Ryan Davis. Ştia că n-ar fi vrut să participe la discuţie şi se întreba dacă bunicul ei insistase să rămînă.

– N-aveai nici un drept să implici numele firmei în afacerile tale personale, Abigail, adăugă bunicul ei.

– Ştiu, recunoscu ea. Şi sînt gata să-i cer scuze domnului Davis.

– I-am cerut eu deja în numele tău şi al firmei, însă nu-l interesează scuzele.

Abigail simţi că totul se năruie. Firma căreia îi dedicase cinci ani din viaţă – opt, dacă punea la socoteală şcoala – o punea acum la zid, sacrificînd-o, ca să-i facă pe plac lui Ryan Tillson Davis. Se uită la el, însă el îşi feri privirea.

– Domnule Davis, nu am ştiut că eşti un Tillson, spuse ea. N-avea în intenţie să cerşească, ci doar să explice. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi fost niciodată de acord să iau cuvîntul. Ştiam bineînţeles că bunica ta este clienta noastră şi că a vîndut hotelul acum cîţiva ani. M-am gîndit că şi

ea voia să-l salveze.

El o privea pătrunzător.

– Domnişoară Lawrence, i-am spus deja bunicului tău că nu mă interesează scuzele. Nu-mi pot permite ca firma care îmi reprezintă interesele să aibă ca asociat o femeie care s-a străduit din răsputeri să-mi ruineze afacerile de aici.

În faţa lui Abigail stătea un bărbat care voia să dărîme o construcţie grandioasă, care purta numele familiei lui. Ea nu putea înţelege. Bunicul ei încercă să spună ceva, dar ea îl opri.

– Domnule Davis, îţi dai seama că cererea dumitale de a mă concedia este... prostească? Îl privea cu atenţie, încercînd să-i surprindă reacţia. Însă el era imperturbabil. Bunicul ei nu mai scoase o vorbă. M-am tot gîndit, domnule Davis, continuă ea. Înţeleg acum de ce ai lăsat ca oamenii să se adune în hotel. Ai făcut-o pentru o bună imagine, dar şi ca să-i convingi că, pînă la urmă, nu eşti chiar atît de ticălos.

Ryan se pregăti să-i răspundă tăios, însă ea continuă:

– Acum înţeleg de ce ai plănuit toată acea întîlnire dramatică din hol. Ştiai că reporterii adoră

asta. Foarte deştept. Iar acum îţi savurezi victoria şi vei dărîma hotelul înainte ca cineva să poată lua vreo măsură.

– E hotelul meu.

– Nu e vorba aici de un simplu act de proprietate.

– Abigail!

Nici vocea bunicului ei n-o mai putea opri.

– În orice caz, strategia ta a dat roade. Ai găsit o modalitate de a-ţi satisface propriul ego, de a te răzbuna pe un grup de bătrînei isterici care încercau să salveze o clădire veche. Şi acum ceri ca eu, consultantul lor, să fiu concediată din firma familiei mele.

Davis se ridică şi se încheie la haină.

– Domnişoară Lawrence, cred că te-am ascultat suficient. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Lawrence.

– Stai, stai, mai urmează...

– Abigail, este de ajuns, mormăi Robert Lawrence.

– Cred că este în interesul domnului Davis să mă lase să termin, continuă ea imperturbabil. Odată rămasă fără slujbă, îmi voi dedica tot timpul acestei operaţii. Am să mă răzbun. Ea evită

să-şi privească bunicul.

– Ai terminat?

– Încă ceva, spuse ea, văzînd că Davis zîmbea. Nu vreau să spun că am acţionat ieri pe cont propriu, şi nici ca avocat al firmei *Lawrence, Lawrence & McGee.* Dacă aş fi ştiut că eşti un Tillson, şi că *Davis Enterprises* este noul nostru client, nu aş fi ţinut acel discurs. I-aş fi sfătuit din umbră.

– Asta înseamnă că îţi ceri scuze, domnişoară Lawrence?

– Din punct de vedere profesional. Nu însă şi personal. Sînt în continuare total împotriva demolării hotelului *Tillson.* Însă profesional sînt neutră.

– Cum ţi-am mai spus, nu am nevoie de scuze. Ai terminat?

Ea dădu din cap. David se întoarse spre Robert Lawrence.

– După cum vezi, un weekend nu va fi de ajuns.

„Ce-o fi vrut să spună cu asta?" se gîndi Abigail. Se uită nedumerită la bunicul ei.

– După cum încercam să-ţi spun, Ryan Davis a fost de acord să nu- şi formuleze cererea pînă

după weekend.

– Oh.

– Într-adevăr.

– Şi crezi că am vreo şansă?

Se ridică de la birou şi, aşezîndu-se pe un scaun lîngă Abigail, o bătu uşor pe umăr. Era primul lui gest de bunic în cinci ani.

– Un Lawrence are întotdeauna o şansă. M-am întrebat şi eu ce părere are Margaret Tillson despre nepotul ei, ultimul din familie, şi despre planurile de a demola hotelul construit de soţul ei.

– Vrei să spui că...

O făcu să tacă ridicînd mîna. Se întoarse la birou.

– Plec la Berkshires în seara asta, spuse el.

– Cît timp vei fi plecat?

– I-am spus lui Davis că voi lipsi tot week-end-ul, dar sînt un om bătrîn, Abigail. S-ar putea să nu mă întorc nici săptămîna viitoare.

Ar fi vrut să-l sărute, dar ştia că o va respinge. Aşa că rămase pe loc, minunîndu-se încă o dată de abilitatea lui Robert Timothy Lawrence. Nici un om de afaceri începător nu-l va putea învinge pe bătrînul şi experimentatul avocat! Căzuse la învoială cu Ryan Davis.

Dar euforia o părăsi repede. Bunicul ei nu putea rămîne la Berkshires pentru totdeauna. Avea sentimentul că va avea nevoie de foarte mult timp ca să poată rezolva neînţelegerea dintre ea şi Ryan Tillson Davis.

De o eternitate.

Capitolul 2

Howard Fulled o sună chiar înainte de prînz.

– Davis închide hotelul astăzi la ora cinci, o anunţă el.

– Se mişcă chiar mai repede decît credeam, îi răspunse Abigail. Îi vor mai trebui cîteva zile să elibereze clădirea, înainte să aducă buldozerele. Are deja autorizaţia de demolare?

– Nu.

Dar tonul lui Howard nu era deloc optimist. Ştiuseră amîndoi, chiar de la început, că lupta pentru a salva hotelul va fi foarte dificilă. Aveau nevoie de timp, ca să poată acţiona.

– Lupta nu s-a terminat încă. Nu mă pot implica direct, Howard, însă ţinem legătura.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Howard o întrebă despre slujba ei.

– Atîrnă de un fir de aţă, Howard, îi răspunse ea.

Sărise peste masa de prînz, muncind cu îndîrjire toată după-amiaza. Contrar dorinţei lui Thomas McGee, Robert Lawrence îi dăduse liber două zile, înainte de a pleca în lungul weekend, la Berkshires.

Abigail cină cu unchiul ei Felix la spital, şi îi povesti tot. O văzuse şi el la ştirile de la ora şase. Restul serii şi-l petrecu singură, în casa ei din South End, pentru a cărei renovare cheltuise o avere. Aici îşi gîndi strategia.

Cum ar putea să salveze hotelul *Tillson,* fără să pară că-şi trădează firma?

Cum ar putea să-şi salveze slujba, în cazul în care va reuşi sau nu să oprească demolarea

hotelului *Tillson?*

Ryan Tillson Davis.

Îşi aminti vocea lui adîncă, ironică: „Te am la degetul meu mic, domnişoară Lawrence". Oh!

Apoi îşi aminti surîsul lui, strălucirea ochilor amuzaţi. Bărbatul era dinamită curată...

Telefonul sună.

– Voiam numai să ştiu dacă bunicul tău ţi-a sucit deja gîtul, se auzi vocea profundă a lui Ryan.

Lui Abigail îi trebuiră cîteva secunde să-şi revină din şoc.

– Ce drăguţ din partea ta.

– Aşa e. Nu sînt chiar atît de rău precum mă crezi. N-am nimic dintr-un diavol.

– Nu, nu arăţi deloc rău, murmură Abigail.

– Ai spus ceva?

– Nu, nimic.

– Diavolii nu arată deloc bine. Sînt roşii şi au coadă lungă.

Oh, Doamne, o auzise! Simţi că se îmbujorează şi îşi jură să-şi coasă buzele de îndată ce va termina convorbirea.

– Abigail?

– Nu ştiam unde să mă ascund de ruşine. Se

întreba dacă el zîmbea.

– Bunicul tău, te-a dat afară pe loc, sau ţi-a mai lăsat răgaz un weekend?

– Mi-a mai dat o şansă.

– Sînt numai două zile, Abigail.

Îi spusese pe nume. Era a doua oară cînd o făcea.

– Ştiu asta, îi răspunse.

– Vrei să mă împiedici să dărîm hotelul, dar vrei să-ţi păstrezi şi slujba, nu-i aşa?

– Ar fi foarte bine, spuse ea, încercînd zadarnic să zîmbească.

– Nu-mi place să-mi fac duşmani, continuă el.

– Dar reuşeşti.

Îşi dădu seama că el se străduia să nu înjure. Încerca oare numai să-i smulgă informaţii? Ştia că Ryan Davis era renumit pentru abilitatea lui. Iar acest telefon putea face parte din tactica lui.

– Abigail, ştiu că ai să încerci să mă opreşti.

– Dar nu ştii cum, de aceea m-ai sunat, nu-i aşa? Domnule Davis...

– Nu, nu de asta te-am sunat! Vreau ca tu să îmi înţelegi motivele.

– Le cunosc: banii.

– La naiba, Abigail! Vrei să iei masa cu mine

mîine? Vreau să stăm de vorbă.

– De ce nu? Dar să ştii că n-am să-ţi spun ce planuri au cei din *Societatea de conservare.*

El se făcu că n-o aude.

– Ne întîlnim la *Ritz,* la ora unu. Am să te aştept acolo. Voi avea ochii în flăcări şi o coadă lungă, roşie.

Înainte ca Abigail să găsească un răspuns, el închise.

Pe Abigail o trezi o adiere rece de vînt care pătrundea în dormitor prin fereastra deschisă. Se uită la cerul înnorat. Era însă prea obişnuită cu vremea capricioasă, ca să dea o atenţie prea mare schimbării bruşte, de la o vreme caldă şi un cer senin, la ploaie şi nori. Îşi strînse părul în creştetul capului, se îmbrăcă într-un taior sobru şi îşi luă umbrela.

Margaret Tillson, care avea nouăzeci de ani, locuia şi acum în casa în care se născuse, de pe strada Marlborough. Abigail obţinuse adresa de la unchiul ei, Felix, care se ocupase de averea lui Margaret timp de aproape patruzeci şi cinci de

ani.

Era încă devreme, aşa că se opri la cafeneaua ei preferată din Newbury, unde luă micul dejun. Găsi casa cu uşurinţă.

O femeie plinuţă, cu părul grizonat, îi deschise uşa. Era Maura Ahearn, îşi aduse aminte Abigail. Felix îi spusese că femeia va fi sigur îmbrăcată într-o rochie neagră, şi va avea un şorţ înflorat. Era – spunea el – inteligentă, blîndă, devotată şi suspicioasă.

– Sînt Abigail Lawrence, nepoata avocatului doamnei Tillson. El este acum în spital şi m-a rugat să-i transmit un mesaj doamnei Tillson. Pot vorbi cu dînsa, domnişoară Ahearn?

– Mă duc să văd dacă doamna Tillson vrea să vă primească, spuse ea şi închise uşa.

Abigail aşteptă în prag, în ploaie. Maura Ahearn ştia cu siguranţă dacă stăpîna ei primea sau nu oaspeţi; întrebarea era dacă voia să o primească pe Abigail Lawrence. S-ar putea să-i fi văzut, pe ea şi pe Ryan, la ştirile de la ora şase.

Uşa se deschise şi în prag apăru Ryan. Ea murmură o înjurătură printre dinţi şi dădu să se întoarcă. Însă el o prinse de braţ. Instinctiv, ea ridică umbrela să-l pocnească în ochi, însă el îi

răsuci mîna.

– Ce cauţi aici? o întrebă. Ce vrei de la bunica mea?

– Nu sînt obligată să-ţi spun ţie.

– Asta crezi tu. Aşteaptă aici.

Intră înapoi în casă. Abigail începu să alerge pînă ajunse la Fairfield. Intră într-un magazin şi timp de cincisprezece minute se prefăcu că vrea să-şi cumpere o pereche de pantofi. Cînd se calmă, ieşi din nou în mulţime. Să-l aştepte! Chiar aşa de proastă o credea?

Trecuse demult de strada Boylston, cînd cineva o luă de braţ. Ea nici nu clipi. Recunoscuse silueta înaltă, udată de ploaie.

– A trebuit să alerg ca să te prind. Unde te-ai ascuns?

– Într-un magazin de pantofi din Newbury. Dar se pare că ar fi trebuit să mai rămîn acolo.

– Te-aş fi aşteptat. Sau aş fi venit acasă la tine. Stai în Union Park, nu-i aşa?

– Credeam că ne întîlnim la prînz, spuse ea. Vorbim atunci.

– Trebuie să stăm de vorbă acum, Abigail.

Ea îl privi în ochi. Expresia feţei i se îndulcise. Îşi schimbase oare tactica sau într-adevăr voia să

stea de vorbă?

– Despre ce? îl întrebă ea suspicioasă.

El îi zîmbi.

– Ai devenit obsesia mea.

Ea nu înţelegea prea bine ce voia el să spună, însă nu-l întrebă.

– Bine, du-te acasă şi schimbă-ţi hainele ude. Ne întîlnim la cafenea.

– În nici un caz, draga mea.

– N-or să-ţi dea voie înăuntru şiroind de apă.

– Putem vorbi foarte bine la tine acasă. Mi-ar prinde bine un prosop şi o cană de cafea fierbinte.

– N-ai ce căuta la mine, îi spuse ea. Nu te duc acolo pentru nimic în lume.

Ochii lui se adumbriră de furie.

– Atunci te iau cu forţa.

– Presei o să-i placă cu siguranţă: preşedintele companiei *Davis Enterprises* o răpeşte pe...

– Abigail, te rog, vreau numai să stăm de vorbă.

Ochii lui o priveau încă neprietenoşi, însă Abigail oftă şi dădu din cap. Ştia ce va spune şi ştia că e o nebunie. Încercă să-l privească la fel

de neprietenos şi răspunse:

– Bine.

N-avea nici un rost să-l invite sub umbrela ei. Aşa că n-o făcu. Ryan Davis îi eliberă braţul şi o porniră împreună pe strada Dartmouth.

– Mi s-a părut întotdeauna că este una din cele mai interesante străzi din Boston. Ştii, întreaga zonă a oraşului a fost cîndva sub apă...

– Şi eu sînt crescut în Boston, Abigail.

– Bineînţeles, cum am putut să uit? îi răspunse ea sarcastic. Eşti atît de devotat oraşului tău natal... Îi arătă o clădire de pe stînga străzii. Majoritatea acestora s-au construit între anii 1850 şi 1870. Erau foarte moderne pe atunci. Majoritatea trebuiau să fie demolate acum cîţiva ani dar a venit moda renovărilor. Oamenilor le trebuiau case iar aceste clădiri vechi parcă aşteptau pe cineva care să vină şi să le redea strălucirea.

Ryan Davis mormăi ceva iar Abigail zîmbi. Poate că nu fusese deloc o idee rea să-l ducă la ea acasă. Ajunseră în Union Park. De o parte şi de alta se întindeau două şiruri de clădiri elegante, din cărămidă roşie, cu acoperişurile clasice ale sudului. Din afară, casa ei arăta ca toate celelalte, înăuntru însă era cu totul altceva.

Ea ştia asta dar nu se mai obosi să-i explice lui Ryan.

Strînse umbrela, se scotoci după cheie şi îi zîmbi însoţitorului ei ud pînă la piele:

– Casă, dulce casă... spuse ea uşurel, deschizînd uşa.

Ryan n-a scos nici un cuvînt în timp ce urca treptele crăpate de timp şi traversa holurile urît mirositoare. Uşa apartamentului ei avea trei închizători.

– Nu te lăsa înşelat de aparenţe, îi explică ea.

El privi în sus la tavanul crăpat şi la becul care atîrna de un fir, apoi se uită din nou la ea. Privirea neprietenoasă dispăruse, însă nu-şi putea da seama ce altceva îi luase locul.

– Eşti tare încăpăţînată, Abigail Lawrence.

Ea încercă să-i răspundă, însă Ryan se aşează în faţa ei. O prinse de umeri şi o trase spre el. Umbrela îi scăpă din mînă.

– Ce-ar spune bunicul meu, domnule Davis?

Ryan zîmbi. Făcea nişte gropiţe adorabile în obraji.

– Ţi-ar reaminti că ai la dispoziţie acest weekend ca să-ţi rezolvi problemele cu mine.

– Dar...

Buzele ei erau încă întredeschise, cînd braţele lui i se strînseră în jurul taliei. Îşi apropie faţa de a ei. Cînd şi-a dat seama ce avea de gînd să facă, n-a mai avut decît răgazul necesar să-şi ţină buzele strînse, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

Buzele lui erau reci din cauza ploii, dar în timp ce mîinile lui îi explorau spatele, ea simţi căldura pasiunii lui şi îşi dădu seama că o controla cu greu, la fel de greu ca şi furia.

Se strădui din răsputeri să nu-şi arunce braţele în jurul gîtului lui. El o trăgea tot mai aproape, lipind-o de pieptul lui şi sărutînd- o tot mai ádînc.

Abigail îşi impuse să nu-i răspundă. Rămase nemişcată.

Ryan îşi desprinse buzele de ale ei şi îi şopti:

– Încăpăţînato!

Ea se întoarse pe călcîie şi intră în apartament. Nu putea avea încredere în Ryan Tillson Davis. Se întreba dacă el îşi schimbase strategia sau dacă îşi dăduse acum seama că o putea manevra cum dorea. El o urmă, privind dispreţuitor în jurul lui. Podeaua şi pereţii nu arătau prea bine. Nici mobila nu era prea departe. Majoritatea pieselor

de mobilier bun, atîtea cîte erau, erau păstrate într-un depozit. Nu-şi adusese decît televizorul, combina, plantele şi patul din apartamentul ei din Beacon Hill.

– Găseşti cîte prosoape vrei în baie. În capătul coridorului.

– Tu şi cauzele tale pierdute, murmură Ryan.

Abigail oftă şi se prăbuşi în singurul fotoliu din încăpere. Nu apucase să-şi facă ordine în gînduri cînd apăru Ryan, fără cămaşă, cu un prosop în jurul gîtului.

– Băile pe care le dărîm eu arată chiar mai bine decît a ta.

– Bineînţeles, răspunse Abigail sec.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail! Chiar şi beţivii stau în condiţii mai bune decît tine. Părinţii tăi ştiu unde locuieşti?

– Da.

– Şi sînt de acord?

– Sigur.

Tatăl ei era profesor de istorie la Universitatea Harvard iar mama profesoară de antropologie la Universitatea din Boston. Aveau o încredere de neclintit în singurul lor copil.

– Dar bunicul tău? Şi Felix? N-au avut nimic de

spus cînd te-ai mutat în gaura asta de şoareci? Eu m-aş fi gîndit că îţi va afecta munca.

Abigail zîmbi.

– Mi-au spus numai că mi-am ieşit din minţi.

Ryan se aşeză pe braţul fotoliului ei şi oftă.

– Sînt de acord cu ei.

– N-am venit aici să discutăm despre asta, nu-i aşa?

Abigail se ridică brusc de pe fotoliu, stînjenită de apropierea lui. Îi mai simţea încă îmbrăţişarea. Urcă cele trei trepte spre aşa-zisa bucătărie, compusă dintr-un cuptor, un frigider vechi şi o chiuvetă oribilă. Cînd se mutase, fusese fericită să constate că două dintre arzătoare chiar funcţionau. Aprinse unul dintre ele şi luă un ibric galben.

– Vrei să mă determini să nu dărîm hotelul, nu-i aşa? o întrebă Ryan.

Abigail scoase dintr-o cutie un pliculeţ de ceai.

– Nu în mod oficial.

– Pot să te distrug.

– În calitate de consilier legal, îţi sugerez să nu mă ameninţi, domnule Davis. Te-aş putea da în judecată.

Se ridică la rîndul lui şi se apropie de ea, fără

însă să o atingă.

– Nu vreau să-ţi fac nici un rău, Abigail, spuse el. N-aş fi cerut să fii dată afară dacă aş fi avut de ales.

– Ai şi o altă alternativă, domnule Davis. Fii de acord cu mine. Nu dărîma hotelul *Tillson.*

El îi aruncă o privire de gheaţă, iar Abigail îşi dădu seama că vorbele şi sărutările lui făcuseră parte dintr-un joc. Ryan Tillson Davis voia să o facă să tacă. Voia ca ea să nu-i mai stea în cale. Ei i se puse un nod în gît şi îşi repetă în minte că trebuie să fie foarte atentă. Să nu se încreadă niciodată în acest bărbat. Niciodată. Îi privi pieptul puternic, umerii laţi, apoi îi cercetă ochii şi se întoarse cu spatele.

El se aşeză din nou pe fotoliu, fără să scoată un cuvînt. Dintr-un singur pliculeţ, Abigail făcu două ceşti de ceai. Îi dădu lui Ryan una din ele.

– Îl pui la uscat şi îl mai foloseşti o dată, mîine dimineaţă? o întrebă el sarcastic.

Lui Abigail îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că se referea la plicul de ceai.

– Nu-mi pot permite să fac risipă.

– De ce ai vrut să o vezi pe bunica mea, Abigail?

Ea zîmbi. În sfîrşit aflase motivul pentru care Ryan voise neapărat să o vadă.

– Aşa cum i-am spus doamnei Ahearn, aveam un mesaj din partea unchiului meu.

– Felix este în spital.

– Aşa este. De aceea am venit eu cu mesajul.

– Sîmbătă dimineaţă?

– Da.

– Domnişoară Lawrence...

Ea îi spuse dulce:

– Ai uitat să-mi spui Abigail.

– La naiba, Abigail Lawrence. Nici nu ştiu de ce îmi pierd timpul cu tine. Se ridică şi vărsă ceaiul în chiuvetă. Eşti arogantă, nesuferită şi încăpăţînată – şi nu vrei să asculţi de nimeni.

– Eu? Tu nu vrei să asculţi, Ryan Davis. Eşti atît de pornit să dărîmi hotelul, încît nu vrei să iei în seamă nici o altă alternativă.

– Nu există alternative, Abigail.

– Vezi?

– Hotelul ăla e o monstruozitate şi nu-mi pasă cine l-a construit. Chiar dacă e vorba de bunicul meu. Nu există nici un motiv pentru care să nu fie dărîmat, nici măcar unul! Se apropie de ea, cu faţa întunecată de furie. Ochii îi aruncau scîntei.

Nici un preşedinte n-a murit acolo, nu s-a semnat nici un tratat, nu s-a pus la cale nici o revoluţie. E pur şi simplu un hotel vechi, care a făcut parte odată din clădirile elegante ale Bostonului – nimic altceva. Chiar crezi că nu am făcut cercetări înainte de a mă hotărî?

Abigail îşi încrucişă mîinile la piept. Ryan Tillson Davis era minunat de vulnerabil aşa, pe jumătate dezbrăcat, ţipînd la ea. Îl privi din cap pînă în picioare, de la pieptul lat, acoperit de păr negru, pînă la pantalonii şiroind de apă, şi dădu din cap.

– Cred că sînt de mare folos ulcerului tău, zise ea. E bine să te descarci cînd eşti furios.

El mormăi.

– N-am ulcer. Dar am să-l capăt, cu tine.

– Măcar atît să fac şi eu, domnule Davis. Era obişnuită cu bărbaţii din familia Lawrence, aşa că el nu o putea impresiona.

Ryan se întoarse pe jumătate îmbrăcat.

– Dacă n-ai fi fost atît de frumoasă – şi de încăpăţînată – nu mi-aş mai fi bătut capul cu tine. Dar nu te apropia de bunica mea.

Abigail nu scoase un cuvînt.

– La naiba, eşti atît de frumoasă!

Întreaga clădire se cutremură cînd el trînti uşa. Abigail rămase nemişcată pînă cînd auzi uşa de la intrare închizîndu-se. Apoi, se repezi la fereastră. Ryan tocmai traversa strada, încheindu-se furios la cămaşă. Abigail se reîntoarse şi se aşează pe scaun gînditoare. Asta înseamna probabil că nu vor mai lua masa împreună.

Capitolul 3

Duminică după-amiază, Abigail se îmbrăcă cu o rochie albastră, de mătase, îşi strînse părul şi se îndreptă spre vechiul şi elegantul hotel *Copley Square.*

Margaret Tillson îşi bea ceaiul singură. Abigail oftă uşurată şi se îndreptă spre masa ei.

– Doamnă Tillson?

O privi pe Abigail. Nepotul ei îi semăna foarte

bine. Aveau aceeaşi bărbie pătrată, proeminentă. Era măruntă şi slabă, cu mîini osoase. Numai ochii căprui erau clari şi ageri, dîndu-i o expresie tinerească.

– Sînt Abigail Lawrence. Vă rog să mă ascultaţi cîteva minute.

Expresia feţei bătrînei nu se schimbă. În ochii ei nu se citea nici curiozitatea, nici iritarea, nici speranţa, nimic.

– Te rog, ia loc, spuse ea, arătîndu-i scaunul din faţă.

Abigail se aşeză. Doamna Tillson era îmbrăcată într-un taior negru, cu o bluză roz pal. I se potriveau de minune. Abigail nu ştia de unde să înceapă.

– Ai fost ieri dimineaţă la mine. Doamna Ahearn mi-a spus că ai un mesaj de la unchiul tău Felix, însă nepotul meu s-a oferit să te primească el. Susţine că voiai de fapt să-l vezi pe el şi că mesajul a fost doar un pretext. Care din voi doi minte?

– Amîndoi, doamnă Tillson.

Lui Abigail i se aduse o cană de ceai, iar Margaret Tillson o aşteptă să-l bea în linişte.

– Nu ştiu de ce v-a minţit nepotul dumneavoastră, continuă Abigail, eu însă am vrut să fiu

sigură că mă veţi primi. Sînt consilierul *Societăţii de conservare din Boston.* Încercăm să împiedicăm dărîmarea hotelului *Tillson.*

– Da, ştiu.

– Ştiţi de asemenea, că nepotul dumneavoastră a cerut să fiu dată afară de la firma *Lawrence, Lawrence & McGee?*

Ochii ei limpezi se întunecară, amintindu-i de Ryan. Însă bătrîna nu scoase un cuvînt.

– Dacă nu voi fi dată afară, îşi va căuta alţi avocaţi pentru *Davis Enterprises,* ca şi pentru familia Tillson.

Cu cincizeci de ani în urmă, Margaret Tillson ar fi stat dreaptă pe scaun, acum însă de abia reuşea să-şi ţină ceaşca de ceai.

– Nu există nici o familie Tillson. Am rămas numai eu şi nepotul meu. Putem cu greu fi luaţi drept o familie.

– Doamnă Tillson, nepotul dumneavoastră are autorizaţia de a renunţa la firma noastră, în numele dumneavoastră?

– Are. Numai eu îl pot opri.

– Îmi recunosc greşeala, doamnă Tillson. N-ar fi trebuit să particip la acea adunare ştiind că hotelul a aparţinut cîndva unuia din clienţii noştri.

Dar nu ştiam că, şi acum, tot unul din clienţii noştri este proprietar. Sînt gata să-mi cer scuze, oricînd. Am învăţat ceva din greşeala mea.

– Iar nepotul meu se răzbună pe tine, cerînd să fii dată afară, chicoti Margaret. Probabil că l-ai enervat groaznic. Îmi ceri acum să-i interzic să te concedieze, nu-i aşa?

– Nepotul dumneavoastră este nedrept cu mine. Cred într-adevăr că l-aţi putea influenţa...

– Domnişoară Lawrence, pe Ryan nu-l poate nimeni influenţa. Nu face decît ce vrea. E adevărat că, atunci cînd e vorba de afacerile mele, îi spun răspicat ce poate să facă şi ce nu. Şi am de gînd să o fac şi de data asta. Zîmbi. Cred că eşti egala nepotului meu. Se rezemă de spătarul scaunului, relaxată, şi închise pentru o clipă ochii. Nu-i va conveni deloc ce-i voi spune, dar presupun că îşi va descărca nervii pe tine.

Abigail nu o putea contrazice. Se ridică.

– Fără îndoială. Însă, mă voi descurca, puteţi fi sigură.

– Ştiu.

Luni dimineaţă, Abigail se trezi nerăbdătoare să rezolve odată pentru totdeauna neînţelegerea cu Ryan. Ştia că l-a deranjat probabil faptul că se dusese la bunica lui, după ce el o avertizase să nu o facă. Chiar dacă Margaret Tillson va insista să nu renunţe la firma *Lawrence*, asta nu însemna că hotelul sau slujba ei sînt salvate. Şi mai ales, nu credea că va reuşi să afle de ce nu-şi putea lua gîndurile de la Ryan. Înghiţi la repezeală o cafea, se îmbrăcă într-o rochie albă, de bumbac şi-şi puse la gît un colier de turcoaze Navajo. Îşi perie părul pînă cînd acesta începu să strălucească şi să-i cadă în valuri pe umeri. Nu se mai dusese niciodată pînă atunci la birou cu părul lăsat liber. „Cu excepţia vacanţelor", se gîndi ea.

Ajunse în zece minute la hotelul *Tillson.* Arăta grandios şi elegant. Fusese construit în stilul epocii victoriene, cu scări mari, de marmură, uşi boltite şi cîte un şemineu în fiecare cameră.

Un camion era deja parcat în faţă, iar oamenii cărau dinăuntru mobila. Intră hotărîtă. Unul din paznici o opri.

– Domnul Davis este înăuntru? întrebă Abigail.

– În sala de bal.

– Ştiu unde este.

Trecu de paznic, urcă scara de marmură şi deschise larg uşile duble ale sălii de bal. Rămase însă în prag, zărindu-l pe Ryan. Era în dreapta ei, supraveghind o echipă care desfăcea cu grijă candelabrele imense, de cristal, şi le aşeza în cutii. Îşi aminti deodată sărutul lui, îmbrăţişarea, şi-şi dădu seama că nu-i putea vorbi. Se întoarse în hol.

– L-aţi găsit? întrebă paznicul.

Dădu din cap şi se îndreptă spre ieşire, însă se întîlni cu Stuart Malcolm; un bătrînel scund, îndesat, arhitectul monstruozităţii care va înlocui hotelul Tillson. Era fiul arhitectului care crease acest hotel. „Ce trădător", mormăi Abigail.

– Domnişoară Lawrence...

– Bună ziua, domnule Malcolm. Tocmai treceam pe aici.

– Sînt surprins că n-ai venit cu o grenadă la tine.

– Nu eu distrug, ştii. Am să aştept pînă cînd am să i-o pot plăti domnului Davis. Acum te rog să mă scuzi...

– Stuart! Ai venit mai devreme. Intră, te rog şi...

Ryan se opri la mijlocul propoziţiei iar Abigail ştiu că o recunoscuse. Era cu spatele la el şi

n-avea deloc intenţia să se întoarcă. O porni grăbită înainte.

– Abigail! răsună vocea lui Ryan.

– La naiba.

Îi auzea paşii în urma ei şi îşi feri mîinile, ca el să n-o apuce de braţ. O luă însă de talie, zîmbindu-i.

– Aşa îţi place mai mult? o întrebă.

– Nu. Lasă-mă în pace.

Privirile li se întîlniră pentru o clipă, iar el îi dădu drumul.

– Eşti o pacoste, Abigail. Ce vrei?

Îl privi cu răceală.

– Nimic.

– Mă spionai? întrebă el.

– Treceam doar pe aici.

– Bineînţeles.

Abigail se opri. Îl va întreba cu siguranţă pe paznic şi va afla că fusese în hotel. Şi apoi? Nu-i putea spune că venise să stea de vorbă cu el, însă nu se simţise în stare.

– Bine, zise ea. Am venit să văd ce „progrese" ai mai făcut. Asta-i tot. N-are rost să-ţi pierzi timpul tău preţios cu mine. Plecă mai departe.

– Unde te grăbeşti?

– Dacă nu-mi dai drumul, am să-ţi arăt cîteva din mişcările de autoapărare pe care le-am învăţat la un curs, primăvara trecută.

El o ignoră, însă slăbi strînsoarea.

– Te-am aşteptat sîmbătă la prînz. Trebuia să luăm masa împreună.

– Dar, Ryan... Doar n-ai crezut că voi veni.

– Credeam că putem sta de vorbă. De ce nu te-ai îmbrăcat pentru serviciu?

– Mi-am luat liber.

O privi cu suspiciune şi-i eliberă braţul.

– Să nu-mi stai în cale, Abigail.

– Şi dacă nu?

– Cum adică, dacă nu?

Ea îi zîmbi cu răceală. Se simţea stăpînă pe situaţie cînd reuşea să-l înfurie.

– Şi dacă-ţi stau în cale ce-ai să faci?

– Dacă mai continui cu ameninţările şi cu cererea de a fi dată afară din slujbă, am de gînd să te dau în judecată, domnule Davis. Şi pentru asta, trebuie să ştiu exact cu ce mă ameninţi.

El izbucni în rîs. Abigail strînse din dinţi, străduindu-se să se stăpînească. Ryan o mîngîie uşor pe obraz.

– Dacă nu-mi vei sta în cale, Abigail Lawrence,

am să-ţi spun o dată şi încă o dată, cît de frumoasă eşti, şi cît de tare îmi doresc să facem dragoste.

Se întoarse şi o porni încet înapoi, spre hotel, lăsînd-o fără grai. Încă nu-şi revenise cînd el se întoarse şi îi strigă:

– Spune-i asta judecătorului, Abigail.

– Să te ia naiba, Ryan Davis.

El urcă scările de marmură ale hotelului *Tillson* şi îi trimise o sărutare.

La ora zece în aceeaşi seară, Abigail se hotărî să şi-l scoată pe Ryan Davis din minte. Îşi umplu cada cu apă fierbinte şi-şi turnă sărurile preferate. Se întinse în cadă şi închise ochii ca să nu mai vadă pereţii cu tencuiala crăpată şi linoleumul ros. Arhitectul ei îi recomandase o renovare zdravănă. Asta însemna că Abigail trebuia să găsească un alt apartament în care să locuiască pînă cînd se vor pune aici ţevi noi, fire noi, pereţi noi, totul cu excepţia exteriorului: şeminee, podele... Aproape că-l putea acum înţelege pe Ryan care voia să dărîme vechiul hotel şi să construiască acolo

ceva modern, care să nu-i dea bătăi de cap.

Clădirea vibră, iar lui Abigail i se păru că s-a închis o uşă. Se ridică din cadă şi ascultă. Închisese uşa în urma ei, cu siguranţă. Locuia singură într-o clădire veche, cu o vecinătate îndoielnică. Trebuia neapărat să fie prevăzătoare.

Nu auzi nimic. Se întinse înapoi în cadă, însă ceva nu era în regulă. Îi juca oare feste imaginaţia? Tot acest război cu Ryan îi ascuţise nervii. Încercă să se concentreze asupra parfumului îmbietor de plante, şi să şi-l şteargă din minte.

– Abigail?

Vocea era clară, distinctă, încrezătoare. Ryan Davis. Cele trei îngrijorări ale uşii se deschiseră.

– Oh, Doamne!

Se înfăşură repede într-un prosop. Uşa de la baie era deschisă şi toate luminile erau aprinse. Capotul ei era de cealaltă parte a holului, în dormitor.

– Ştiu că eşti acasă, Abigail!

Îl putea auzi apropiindu-se. Nu mai avea timp! Se înfăşură cum putu mai bine în prosop. Ryan se opri în pragul băii, privind-o, ca şi cum prezenţa lui nu era nicidecum neobişnuită.

Abigail se holba la el şi pentru prima dată în

viaţa ei rămase fără replică. Strălucirea amuzată a ochilor lui o făcură să îşi strîngă prosopul în jurul ei.

– Ţi s-a udat prosopul, Abigail.

– Ieşi afară!

– Nu vrei să afli cum am intrat?

– Nu. Vreau doar să-mi dai înapoi cheia şi să ieşi afară. Acum. Altfel chem poliţia.

– Telefonul este în bucătărie, spuse el, din ce în ce mai amuzat. Va trebui să treci pe lîngă mine aşa, înfăşurată în prosop. Eşti o apariţie...

– Ieşi afară!

El îşi desfăcu pumnul, dînd la iveală cheia.

– Ţi-am şterpelit-o cînd am fost aici, sîmbătă. M-am gîndit că îmi va fi de folos, în caz că prietenii tăi îmi coc vreo surpriză. Astfel puteam oricînd să mă furişez aici şi să-ţi aflu planurile, în timp ce tu erai plecată de acasă.

Abigail rămase nemişcată. Se simţea cumplit de vulnerabilă: fizic, emoţional, chiar şi intelectual. Nu putea ascunde nimic de aceşti ochi negri, iscoditori. Dar asta era casa ei! Baia ei!

– Domnule Davis – începu ea cu răceală – asta se cheamă violare de domiciliu.

– Hai, Abigail, ştii bine că n-am violat nimic.

încă.

Ea îngheţase de tot. Se putea îmbolnăvi. Ar fi vrut să scape de Ryan, să-şi facă o frecţie cu alcool şi să ia două aspirine.

El se apropie de cadă.

– Fără spumă? o întrebă el ironic. Puteam să jur că în cada lui Abigail Lawrence plutesc petale de flori. Oricum, miroşi delicios.

– Ryan...

El îi zîmbi cu blîndeţe şi îi mîngîie obrajii.

– Sună mai bine decît, „domnule Davis".

Ea închise ochii în timp ce el o mîngîia uşor. Degetele lui îi urmăriră conturul buzelor şi a bărbiei, apoi coborîră pe gît spre colţurile prosopului care îi acoperea sînii. Blîndeţea lui alungase orice urmă de indignare. Nu mai simţea decît flacăra arzătoare a dorinţei pentru un bărbat în care nu se putea încrede.

– Te rog, spuse ea, deschizînd ochii. Lasă-mă un minut, şi apoi putem vorbi.

– Dar eu nu vreau să vorbim! Vreau să te ating, rosti el încet. Să mă conving că nu eşti o iluzie.

Fără să se gîndească, ea dădu drumul la prosop şi începu să-i mîngîie faţa cu degetele ei

lungi, fierbinţi. El îi sărută palma. Prosopul îi alunecă dîndu-i la iveală unul dintre sîni. Nu mai apucă să se acopere din nou cu prosopul: el o mîngîia deja blînd.

– Ryan, n-ar trebui să te las să faci asta, murmură ea. N-am încredere în tine.

– Nici eu n-am încredere în mine, draga mea. Sau în tine.

Trecuse timpul vorbelor. Nu se mai simţea în stare să-l alunge. Cu celălalt braţ el o trase din cadă, lipind-o de pieptul lui. Prosopul îi alunecă la picioare. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui. Buzele li se uniră într-un sărut pasionat, pe care îl doreau amîndoi. Ţinîndu-se în braţe, simţeau amîndoi o dorinţă de nestăvilit. S-au sărutat îndelung, gustîndu-se, torturîndu-se. Ea se simţi ca într-o agonie, cînd buzele li se despărţiră iar el îi dădu drumul din braţe, lăsînd-o pradă aerului rece al nopţii şi privirii lui iscoditoare.

– Ţi-am udat cămaşa...

Dar nu reuşi să termine fraza iar el nu-i răspunse. Era preocupat să se joace cu un sfîrc, sărutîndu-l, muşcîndu-l în joacă. O sărută iar şi iar pe gît, pe gură, murmurînd:

– Te doresc atît de mult...

– Cămaşa ta...

– La naiba cu cămaşa!

Se retrase brusc şi-şi smulse cămaşa de pe el. Doi nasturi aterizară în cadă.

– Crezi că nenorocita asta de cadă o să cadă cu noi?

Ea zîmbi.

– Probabil.

El îi întoarse zîmbetul, însă expresia îi deveni deodată serioasă. Responsabilă, gîndi Abigail.

– Abigail, draga mea, am venit aici ca să te umilesc şi de fapt eu... Oftă adînc şi-şi ridică cămaşa de pe jos. Hai să mergem în cameră să vorbim. Ieşi din baie.

Odată Ryan plecat, Abigail ieşi repede din cadă, luă un prosop uscat şi, înfăşurîndu-şi-l în jurul trupului, ieşi în dormitor. Se îmbrăcă cu capotul şi-l urmă în camera din faţă.

El o aştepta aşezat pe unicul scaun din încăpere. Se îmbrăcase la loc cu cămaşa udă, fără nasturi. Ei nu i se părea corect faptul că el o văzuse toată, iar ea nu văzuse aproape nimic din trupul lui. Zîmbi la acest gînd, dar nu considera că era momentul să-i spună preşedintelui lui *Davis Enterprises* ce-i trecea prin minte.

– Ce facem, Abigail? Pe faţa lui frumoasă se citea confuzia, dar şi regretul.

Ea se aşează pe un braţ al fotoliului, sprijinindu-se de el.

– Vei dărîma hotelul...

– Iar tu vei încerca să mă opreşti.

– Voi încerca doar?

– Abigail, nu vreau să-ţi pierzi slujba, spuse el serios.

În tăcerea care urmă, ea se întrebă dacă şi el se gîndea la cît de aproape fuseseră ca atracţia inexplicabilă dintre ei să erupă într-o contopire fizică, care practic nu putea exista între doi duşmani.

– Sîntem de acord că nu sîntem de acord şi continuăm de-aici încolo.

El o privi cercetător.

– Chiar crezi că putem?

– Nu am cunoscut niciodată un bărbat care să mă accepte aşa cum sînt: profesional şi personal. Întotdeauna s-a ivit cîte ceva. Ştiu că nu eşti un bărbat crud, Ryan, iar hotelul...

– Chiar ştii, Abigail? o întrebă el fără să-şi dezlipească privirea de la ea. Ştii prea puţine despre mine – cu excepţia faptului că vreau să

dărîm hotelul acela urît. Îi zîmbi în timp ce se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Tu şi prietenii tăi mă puteţi face să pierd o avere, însă, probabil, am putea fi de acord că nu sîntem de acord în privinţa hotelului. Dar ce mai rămîne din tactica ta, Abigail?

– Tactică?

Se întoarse spre ea cu o expresie gravă întipărită pe faţă.

– Te-am rugat să n-o cauţi pe bunica mea.

Deci Margaret discutase cu nepotul ei.

– Abigail, nu trebuia decît să-mi demonstrezi că ai ieşit din campania de salvare a hotelului iar eu i-aş fi spus bunicului tău că îţi poţi păstra slujba. Numai Dumnezeu ştie că nu mi te mai pot scoate din gînduri. De cînd te-am văzut prima oară pe podiumul acela. De ce a trebuit să amesteci în toate astea o bătrînă de nouăzeci de ani? Să încerci să o întorci pe bunica împotriva mea? Ce fel de tactică mai e şi asta?

– N-am făcut decît să stăm de vorbă. Voiam să ştiu în ce măsură îţi cunoaşte planurile şi ce părere are despre ele. Nu văd nimic rău în asta. Şi nu am încercat să o întorc împotriva ta, Ryan. Orice ar fi făcut sau ar fi spus, este din vina ta, nu

a mea.

– N-ar fi spus şi nici n-ar fi făcut nimic dacă n-ar fi vorbit cu tine!

– Asta înseamnă că este împotriva dărîmării hotelului?

– Asta s-o crezi tu. Însă încearcă să-mi forţeze mîna, să mă determine să nu te dau afară.

– Foarte frumos din partea ei.

El o privi cu răceală.

– Are nouăzeci de ani, Abigail. N-aveai nici un drept s-o amesteci în toate astea.

– Nu eşti în măsură să-mi reproşezi nimic, Ryan. Tactica ta nu e cu nimic mai presus. Mi-ai spus că ai venit aici să mă umileşti.

El nu răspunse.

– Haide, du-ţi la îndeplinire ameninţarea. Mi-ai spus că dacă nu te las în pace...

– Îţi voi spune iar şi iar cît de frumoasă eşti şi cît de mult...

– Opreşte-te.

– Şi cît de mult îmi doresc să fii a mea. N-am ştiut cît de tare îmi doresc să facem dragoste pînă astă-seară.

Ea strînse ochii încercînd să nu plîngă.

– Ieşi afară! Te rog, pleacă...

– Abigail...

Îi rosti numele cu tandreţe; în tonul lui nu era însă nici iertare, nici remuşcare, ci numai un apel tandru la raţiune. Ea nu deschise ochii. Nu putea. Ryan renunţă.

Ea auzi zgomotul cheii căzîndu-i la picioare, paşi, o uşă care se închidea. Nu se putea însă mişca. Îi spusese pe nume. Se abandonase în braţele lui, arătîndu-i cît de mult îl dorea.

Totul nu făcuse parte decît din tactica lui.

Lacrimile îi alunecau pe obraji. Numai de nu s-ar fi simţit atît de bine în braţele lui. Şi atît de în siguranţă. Se ridică brusc de pe scaun. El avea dreptate. Tacticile lor erau complet diferite. A lui era perfidă. A ei era onorabilă. Îşi şterse lacrimile şi se duse la baie să golească cada. Se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost suficient de zdravănă să-i ţină pe amîndoi.

Capitolul 4

Abigail îşi petrecu prima parte a dimineţii următoare aşezată în fotoliu, cu creionul în mînă. Trasé o linie în mijlocul unei foi de hîrtie şi enumeră tot ce dispreţuia la Ryan Tillson Davis. Era perfid, nedrept, crud cu bunica lui, îngîmfat, arogant. Voise să o umilească. Voia să dărîme hotelul *Tillson.* Îi plăceau clădirile înalte. Apoi scrise

toate motivele posibile pentru care nu-şi mai putea lua gîndul de la el. De ce se simţea atît de atrasă de Ryan? Era frumos, inteligent, ager, o sărutase cum n-o mai sărutase nici un bărbat niciodată, nu se abătea niciodată de la principiile lui, oricum ar fi fost ele. Nu-i plăcea să piardă. Şi nu renunţa niciodată. Era atît de dezirabil, încît nu se putea abţine să nu tînjească după prezenţa lui.

Sună la birou şi află că Robert Timothy Lawrence nu se întorsese încă de la Berksires. Se întreba cam ce fel de veşti îi dădea Tom McGee, şi ce fel de veşti primea el de la Tom:

– Ştii, Tom, am prins-o aseară pe domnişoara Lawrence în cadă şi am învăţat-o cîteva chestii despre tactică.

Abigail izbucni în rîs. Ar fi dat oricît să-i vadă faţa lui Tom McGee, auzind ce se întîmplase în baia ei cu o seară înainte.

Sună telefonul. Maura Ahearn o invită politicos pe Abigail să ia ceaiul cu Margaret Tillson, în acea după-amiază. Uimită şi amuzată, ea acceptă. Nu se întrebă nici o clipă ce va gîndi Ryan. Din punctul ei de vedere, îi făcea o plăcere unei femei în vîrstă.

Se îmbrăcă într-o rochie de mătase trandafirie,

îl sună pe Howard Fuller care era foarte furios pe *Davis Enterprises,* conectă robotul şi ieşi.

Ceaiul se servea în grădină. Trandafiri roşii înfloreau pretutindeni; în mijlocul lor stătea Margaret Tillson, aşezată pe un scaun vechi, tocmai bun de aruncat. Abigail o salută şi se aşeză în faţa ei, în timp ce Maura le servi.

– Cum mai progresează relaţia ta cu nepotul meu? o întrebă bătrîna, trecînd direct la subiect.

– Nu prea.

– Domnişoară Lawrence...

– Vă rog, spuneţi-mi Abigail.

Margaret Tillson zîmbi.

– Abigail, eu nu obişnuiesc să intervin în afacerile şi problemele nepotului meu. Cu toate astea, continuă ea, înţeleg că cercetătorii *Societăţii de conservare* au prea multe lucruri de cercetat în prea puţin timp.

Nu era întru totul adevărat, gîndi Abigail, dar dădu din cap. Dacă ar fi fost mai perseverenţi, iar *Davis Enterprises* nu i-ar fi lucrat pe ascuns, l-ar fi putut opri pe Ryan Davis încă înainte de a începe.

– De aceea te-am invitat să iei ceaiul cu mine.

Abigail o privi mirată pe bătrînă. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, din bumbac, foarte şic. Îi

venea de minune.

– Nu pot acţiona cum trebuie împotriva nepotului dumneavoastră, doamnă Tillson.

– Nu poţi acţiona pe faţă împotriva lui, sublinie ea. Abigail, să ştii că rareori îmi bag nasul în treburile lui Ryan, şi niciodată pe faţă. Vreau să te ajut. Însă nu trebuie ca Ryan să afle că m-am implicat în acţiunea de stopare a demolării hotelului.

– I-aţi spus lui Ryan că sînteţi împotriva demolării hotelului Tillson?

Ea pufni, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Nu. Şi n-am de gînd s-o fac. Nu m-ar asculta. Iar dacă îi vei spune ce ai discutat cu mine, voi trece de partea lui, şi voi cere chiar eu concedierea ta, Abigail.

– Sînteţi o familie teribilă, murmură Abigail. E o plăcere să lucrez pentru voi.

Bătrîna zîmbi.

– Deci eşti de acord cu condiţiile mele?

„Care condiţii?" se întrebă Abigail.

– Sigur.

Margaret îşi privi pentru o clipă trandafirii, înainte de a vorbi din nou:

– Îţi sugerez să te interesezi asupra proprieta-

rului parcării din strada Boylston.

– Cum?

– Bei ceaiul cu lapte, Abigail?

Discutară despre trandafiri, vreme, şi ceaiuri din ierburi. N-au mai vorbit absolut nimic despre parcarea din strada Boylston, sau despre celălalt membru al familiei Tillson.

După ceai, Abigail începu să cerceteze toate parcările de pe stradă.

Una din ele îi aparţinea lui Ryan Tillson Davis.

Rîse de una singură tot drumul de întoarcere. Odată ajunsă acasă, ascultă mesajele primite în cursul zilei. Arhitectul aştepta un telefon de la ea. Secretara lui Thomas McGee o ruga să-l caute pe acesta, cît mai curînd posibil.

Ryan Davis sunase de trei ori. Primele lui cuvinte erau politicoase, rostite cu grijă: „Abigail, te rog, caută-mă. Trebuie să stăm de vorbă." Nu se recomandase, observă Abigail. Nu considera necesar, evident. Însă golul pe care-l simţea în stomac îi spuse a cui era vocea joasă, profundă. Cel de-al doilea apel era mai puţin politicos: „Abigail, unde naiba eşti?" Iar cel de-al treilea mergea direct la ţintă: „N-am nevoie de maşinăria asta afurisită! Te vreau pe tine!"

Abigail închise aparatul.

Ryan era în stare s-o strîngă de gît. Iar bunicul ei, s-o spînzure. Părinţii ei aveau să înceapă să se întrebe dacă fiica lor era perfect sănătoasă şi responsabilă, cum crezuseră pînă atunci.

Dar nu putea face nimic, acum. Societatea de conservare convocase deja o conferinţă de presă, în dimineaţa următoare, iar ea acceptase să ia parte la ea.

Şi apoi, cum ar fi putut să dezamăgească o bătrînă de nouăzeci de ani?

A doua zi, se îmbrăcă cu unul din taioarele sobre şi îşi strînse părul. Arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate consilierul legal, voluntar, al *Societăţii de conservare* a oraşului Boston. Ajunse la parcare şi se prezentă reporterilor. Le răspunse la întrebări pe un ton profesional, apăsat şi lipsit de emoţie. N-o pomeni deloc pe Margaret Tillson. Nici măcar Howard Fuller nu ştia de unde aflase ea pontul cu parcarea. Cînd reporterii au început s-o întrebe ce gîndeau cei de la firma ei, în legătură cu conflictul de interese produs, se dădu rapid de-o parte, lăsîndu-l pe Howard să vorbească. Abigail scrîşni din dinţi, ascultînd cum Howard o ridica în slăvi, accentuînd riscurile pe

care şi le asumase, încercînd să păstreze o bucăţică din moştenirea oraşului. De ce trebuia oare să fie copleşită de laude? Pe cînd el jura că *Davis Enterprises* se va întoarce la Phoenix, cu coada între picioare, Abigail se retrase din faţa camerelor şi a microfoanelor şi dispăru. Ziariştilor le plăcea această nouă întorsătură a evenimentelor, şi vor face precis mare vîlvă. Abigail putea pune pariu că-şi va revedea trăsăturile intelectuale la ştirile de la ora şase. Lui Margaret Tillson îi va face sigur plăcere; ce va crede însă nepotul ei de această schimbare de tactică? Era perfect onorabilă, desigur, însă Ryan n-o va crede. Iar ea nu-i putea spune.

Tresări cînd îl zări, aşezat pe ultima treaptă de la intrarea în casa ei.

– Bună, Abigail, îi spuse el, zîmbindu-i.

– Ryan! reuşi ea să articuleze.

– Ce gătită eşti! Se pare că te-ai pregătit să mă ruinezi.

– Ei...

El se ridică şi coborî cele cîteva trepte care-i despărţeau. Purta o pereche de pantaloni bleumarin, şi o bluză de bumbac; nu erau hainele lui obişnuite de lucru, gîndi Abigail. Simţi cum se

înroşeşte, cînd el se apropie. El observă şi izbucni în rîs.

Nu voia să-i spulbere buna dispoziţie, povestindu-i despre conferinţa de presă.

– Nu m-ai sunat, îi spuse el, fără s-o învinovăţească.

– Nu mi-ai dat numărul tău.

El îi zîmbi larg; făcea gropiţe în obraji.

– Absolut caracteristic pentru un tip arogant ca mine.

Abigail nu rîse.

El o prinse uşor de bărbie.

– Nu rîzi niciodată, Abigail?

Ea îi zîmbi forţat:

– Rareori.

– Ştii, te-a căutat bunicul tău, continuă el. Nu-şi mai putea prelungi weekend-ul. Bineînţeles că m-am înfiinţat prompt, azi- dimineaţă, să cer să fii concediată. Însă nu erai acolo. Tom McGee crede că te temi de mine.

Zîmbetul lui Abigail dispăru. Îşi reaminti brusc că nu putea avea încredere în bărbatul din faţa ei.

– Pentru că nu te-am găsit, nu mi-am putut formula cererea. Aşa că m-am hotărît să-ţi fac o favoare: îţi acord restul zilei. Poţi să încerci să

rezolvi toate neînţelegerile dintre noi.

– Tu îmi faci mie o favoare? îl întrebă Abigail, batjocoritoare. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, Ryan, însă tu nu eşti în măsură să-mi impui ce să fac, unde să merg...

– Numai în privinţa slujbei tale am un cuvînt de spus, termină el fraza, amuzat.

Abigail îi aruncă o privire de gheaţă, şi încercă să treacă grăbită pe lîngă el, însă el rîse şi o trase spre el.

– Întotdeauna eşti atît de acră?

Ea închise ochii, încercînd să-şi pună ordine în gînduri. Aflase oare de conferinţa de presă? Se răzbuna oare acum? Dacă se va preda acum, arătîndu-i cît e de vulnerabilă, va rîde oare de ea şi va pleca mai departe?

– Ce doreşti, Ryan? Îl întrebă ea, încercînd să nu pară prea interesată.

El îi zîmbi.

– Bine că-mi spui încă Ryan. Credeam că, după ce s-a întîmplat aseară, vei începe iar cu „domnule Davis". Vîrfurile degetelor lui îi urmăreau conturul delicat al gîtului. El coborî vocea, abandonînd tonul jucăuş. Scumpa mea, voiam numai să te invit să ne petrecem împreună restul

zilei – înainte de a ne întîlni cu bunicul tău. Mă gîndeam să mergem pe o plajă liniştită, undeva unde să putem discuta în tihnă. Şi nu neapărat despre afurisitul ăla de hotel.

Ea se uită la el; razele soarelui i se jucau în păr, ochii lui o priveau cu blîndeţe. Nu putea fi un actor chiar atît de bun. Îşi muşcă buzele.

– Sînt foarte ocupată.

– De ce nu ai încredere în mine, Abigail? Ce să-ţi spun ca să mă crezi?

Ea îşi închise ochii, încercînd să-şi domolească pulsul accelerat. Dacă-i pregătise o şaradă, era o prostie să se lase prostită. Nu putea însă să nege că îşi dorea teribil să-l cunoască pe bărbatul acesta; dorea ca tocmai el, duşmanul ei, s-o iubească.

– Nu ştiu, şopti ea, şi o porni în fugă pe scări.

– Mai gîndeşte-te, Abigail, îi spuse el, fără să se clintească din loc. Te aştept aici un sfert de oră.

De-abia nimeri închizătoarea uşii; degetele îi tremurau. „N-am la ce să mă gîndesc" îşi spuse. Urcă în fugă cele trei etaje, cu trepte abrupte; respira din greu; transpirase. Cincisprezece minute. Îşi aruncă pantofii cît-colo şi încercă să-şi

recapete suflul.

Avea nevoie de mult curaj să poată petrece o zi, la plajă, cu el.

„Trebuie să fiu nebună", murmură ea, trecînd din hol în dormitor.

Ryan o aştepta, aşezat pe trepte, cînd Abigail coborî, cu sacul de plajă pe umăr.

Îl privi:

– Mergem cu Saab-ul meu sau...

– Audi Quattro.

– Ai venit cu maşina, tocmai din Arizona? De ce n-ai închiriat una, de aici?

El se apropie de ea, zîmbind; îi făcea evident plăcere prezenţa ei.

– Pentru că am de gînd să fac multe plimbări, prin Boston şi în afara lui. Şi mai am şi alte maşini, în Phoenix.

– Însă ea este favorita ta, îi spuse Abigail, prefăcîndu-se că nu observă că el o studiază cu atenţie. Saab-ul meu consumă mult mai puţin, cu siguranţă. Însă tu ai probabil aer condiţionat. Vrei să conduc eu?

El se forţă să-şi ia ochii de la ea.

– Eşti obişnuită cu traficul din Boston?

– Nu chiar. Pot însă să parcurg un sens

giratoriu cu ochii închişi.

– Atunci conduc eu.

Abigail izbucni în rîs şi o porniră. El se întoarse însă spre ea, brusc. Ea intrase deja în panică; se gîndea că spusese ce nu trebuia. Însă Ryan îi zîmbi şi-i spuse, blînd:

– Ar trebui să rîzi mai des.

Ea zîmbi şi nu îşi retrase mîna dintr-a lui, cînd el i-o cuprinse.

Capitolul 5

Se îndreptară spre nord; Abigail scoase un sunet de surpriză, văzînd că Ryan parchează maşina în spatele unei cabane minuscule, construită din lemn de cedru, chiar pe plajă. Se aşteptase să-şi petreacă restul după-amiezii pe o plajă publică. Ryan sări din maşină, fluierînd vesel, şi se îndreptă spre faţada cabanei. Abigail

oftă, resemnată, şi îl urmă.

Casa era micuţă; lemnul de cedru îşi schimbase culoarea, din cauza anilor în care fusese bătut de vîntul sărat; trandafiri înfloreau la geamuri.

Ryan se aşeză pe o stîncă. Abigail i se alătură; stătură amîndoi, privind oceanul Atlantic, ale cărui valuri li se spărgeau la picioare.

Abigail îşi strecură mîna în jurul taliei lui. El îi zîmbi şi o luă pe după umeri.

– Nu ţi se face dor de ocean, locuind în Poenix? îl întrebă ea.

– Ba da.

– Nici nu cred că aş mai putea respira, fără sare în plămîni, spuse ea încet. În vocea ei nu mai era nici o urmă de asprime. Apa pare caldă. Dar pun pariu că e rece ca gheaţa.

El îi zîmbi:

– Vrei să aflăm?

Ea surîse, văzîndu-i gropiţele din obraji. Arăta nemaipomenit! Îi mai era oare teamă de el? Nu, nu şi iar nu!

– Sigur.

Se dezlipi de el şi se îndreptă spre maşină, să-şi ia sacul. Îşi schimbase costumul de lucru cu

o rochie de plajă. Îşi adusese cu ea costumul de baie, un prosop, şi un alt rînd de haine, pentru orice eventualitate. Ryan rămăsese aşezat pe stîncă, cînd ea intră în cabană. Era alcătuită dintr-un dormitor micuţ, o baie minusculă, şi o combinaţie între o cameră de zi şi o bucătărie. Toată mobila era acoperită de stambă albă. Abigail se schimbă în baie.

Cînd se reîntoarse la el, Ryan o privi cu ochii încărcaţi de dorinţă. Costumul ei de baie era simplu, cu un decolteu adînc. Era albastru şi se asorta perfect cu ochii ei. Nu prea avusese ocazia să-l poarte cu o vară înainte, aşa că părea aproape nou.

Se gîndi în fugă la bărbaţii cu care petrecuse ore întregi, pe diferite plaje, în Massachusetts. Nici unul nu o putuse egala ca inteligenţă, spirit, voioşie. Şi întotdeauna apăruse conflictul dintre viaţa personală şi cea profesională. Bărbaţilor din trecutul ei le surîsese ideea că ea era avocat la o firmă prestigioasă, că era foarte devotată cauzelor pe care le apăra. Însă nici unul dintre ei nu putuse să înţeleagă împletirea muncii ei de la birou cu cea benevolă, de voluntariat.

Se uită la Ryan şi-şi spuse că nu putea fi diferit

de ceilalţi. Şi nu-şi dăduseră întîlnire, se temperă ea.

– Eşti foarte frumoasă, Abigail.

– Îţi mulţumesc, îi răspunse ea, cu stîngăcie. Vii?

Abigail alergă pe plajă, spre ocean. Şocul produs de apa rece ca gheaţa nu era nimic, în comparaţie cu cel provocat de privirile lui, pline de pasiune şi dorinţă. În timp ce luneca printre valuri, în timp ce apa sărată îi mîngîia trupul, îşi dădu seama că Ryan nu era nici pe departe ca ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Era impulsiv şi spiritual. Atent. Era convinsă că era în stare să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea de a o concedia; era de asemenea sigură că o va face cu mare părere de rău. Iar în lumea ei, asta conta foarte mult.

Ieşi o clipă la suprafaţă, între două valuri, să poată respira.

Ar fi vrut să fie în braţele lui Ryan. Să-l vadă zîmbind, să-i mîngîie gropiţele adorabile din obraji. Se reîntoarse pe plajă; nisipul i se lipea de tălpile ude.

– Ţi s-au învineţit buzele, îi spuse Ryan, privind-o cum se apropia. Se îmbrăcase cu un

slip alb care contrasta plăcut cu trupul lui bronzat. Îi zîmbi. Cred că am să mai aştept puţin.

Abigail izbucni în rîs.

– Laşule.

– Te pregăteai să-mi spui, probabil, ce excelentă e apa.

– E minunată.

Se opri în faţa ei, aproape, şi o cuprinse în braţe. El era fierbinte; ea tremură.

– Crezi că apa mă va face să uit cît de mult te doresc?

– Posibil.

El îi zîmbi, apropiindu-şi buzele de ale ei.

– Atunci nu mă apropii de ea, îi răspunse el, sărutînd-o.

Îşi trecu mîinile de-a lungul braţelor lui puternice, lipindu-se de el:

– Eşti un laş deştept, totuşi.

Buzele lui se întîlniră din nou. Adia briza, însă lui Abigail nu-i mai era frig. El o săruta tot mai adînc, făcînd ca trupul ei să fie străbătut de senzaţii delicioase.

Apoi, într-o mişcare perfect coordonată, se lăsară amîndoi pe nisip, sărutîndu-se încă. Ryan îi părăsi buzele; îi săruta acum obrajii, pleoapele, fruntea.

Ea îl mîngîia pe pieptul lat; privirile li se întîlniră, iar Ryan îi zîmbi:

– Mă obsedezi zi şi noapte, Abigail, murmură el.

Îi atinse uşor buzele, cu vîrful degetelor.

– N-am vrut să se întîmple aşa. Sînt reală, oare, Ryan?

– Eşti mai adevărată decît orice vis al meu, draga mea, îi răspunse el, mîngîindu-i părul. Mult mai adevărată, şi mai minunată.

Îi coborî cu grijă bretelele costumului, dezgolindu-i sînii în bătaia brizei şi în dogoarea privirii lui.

– Ryan...

Privirea lui era însă de ajuns. Închise ochii, ca să nu-i mai vadă pasiunea din priviri. Cu atingeri delicate, el îi mîngîia sînii. Ea se întoarse pe spate, şi îşi desfăcu uşor picioarele. Deasupra ei, el îi săruta acum sfîrcurile, jucîndu-se, necăjindu-le.

Abigail îşi trecu degetele prin părul lui des, întunecat.

– Oh, Ryan, te rog! Nu e o şaradă, nu-i aşa? Nu... suspină ea, cînd el trecu la celălalt sîn. Nu vrei să mă umileşti, nu-i aşa?

Nu era prea sigură că el a auzit-o. Cu sărutări dulci, chinuitoare, el îşi croi drum înapoi, spre buzele ei. Îşi lipi mai strîns trupul de al ei.

– Crezi că m-aş putea preface, draga mea? Chiar crezi că aş putea?

– Te doresc, Ryan. Ştii asta, nu?

El îi zîmbi tandru:

– Ştiu.

Îi scoase costumul de baie, sărutînd-o pe piept, tot mai jos, spre talia îngustă. Ea gemu cînd el o strînse mai tare în braţe, sărutînd-o iar şi iar.

– Ai căpătat gustul oceanului, îi şopti el.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, privindu-i faţa frumoasă, profilată pe cerul albastru, senin.

– E mai bun decît cel al sărurilor mele de baie?

– Mult mai bun. El rîse şi o sărută pe vîrful nasului. Într-o altă zi, am să văd ce gust ai, uscată.

– Dar tu, ce gust ai?

Se întinse pe nisip, cu braţele în lături:

– Vezi singură.

Abigail izbucni în rîs; îşi sprijini capul cu o mînă; cu cealaltă îi mîngîia uşor trupul bronzat. Începu cu gîtul, coborînd spre părul des, întunecat, care-i acoperea pieptul.

– Guşti cu degetele? mormăi el.

– Nu fii nerăbdător. Continuă să-l mîngîie, coborîndu-şi degetele, făcîndu-l să tresară de dorinţă.

– Ştii, rîse ea, în timp ce degetele îi atingeau marginea slipului, nu te-am văzut în întregime.

– Abigail...

Dar ea îşi strecurase deja mîna în costumul lui de baie, atingînd pielea albă, sensibilă. Se ridică şi, cu ambele mîini, îi scoase slipul, eliberîndu-l de strînsoarea ţesăturii. Uşor, cu răbdare, conştientă de efortul pe care el îl făcea ca să rămînă nemişcat, Abigail îi trase slipul în jos, de-a lungul picioarelor lungi, puternice. Îl lăsă în nisip.

– Eşti atît de frumos, spuse ea. Era acum în genunchi, la picioarele lui, uitîndu-se cu dragoste la trupul lui. Pot să te gust acum?

– Dacă nu începi... gemu el.

– Bine, bine.

Cu o grijă infinită, ea începu să-şi croiască drum, pornind de la glezne. Cînd ajunse la bărbia

pătrată, puternică, el o cuprinse de talie, trăgînd-o spre el.

– Ce gust am, Abigail? o întrebă, între două săruturi dulci.

– Gustul bărbatului pe care îmi doresc să-l iubesc, reuşi ea să rostească.

– Oh, Abigail! Cît de mult te doresc!

O rostogoli pe spate, pe nisip.

– Hai, vino, Ryan, îi şopti ea.

Îi acoperi sînii cu palmele, mîngîindu-i senzual. Ea îl privi rugătoare:

– Ryan, nu mai pot! Te rog...!

– Nu fii aşa nerăbdătoare! murmură el, zîmbindu-i, în timp ce-şi strecura degetele pe sub costumul ei de baie.

Abigail se arcui spre el, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze şi ultima barieră dintre ei.

Însă Ryan nu voia să o lase să preia ea comanda, acum. Se aplecă spre ea, sărutîndu-i buzele, apoi făcu exact ce-i făcuse şi ea. Abigail nici nu-şi dădu seama cînd îi dispăruse costumul de baie; acum nimic nu-i mai despărţea. Era conştientă numai de cît de mult îl dorea; de cît de diferit era el de orice alt bărbat din lume.

– Eşti sigură că vrei asta, draga mea? o

întrebă el.

Vocea îi era răguşită, trupul îi dogorea. Ea încercă să-i zîmbească; îl dorea însă atît de mult, că de-abia mai putea vorbi:

– Chiar trebuie să mă întrebi? murmură ea.

Răspunsul lui veni imediat: fără ezitare, deveniră unul, contopindu-se într-o unire care nu se putea asemui cu ce mai simţise vreodată Abigail.

Ea tremură, brusc conştientă că acest moment fusese inevitabil, chiar de la început.

– Oh, Ryan! strigă ea. Mă înnebuneşti.

El chicoti, amestecînd în acest sunet şi deliciul, şi victoria.

Cunoscură amîndoi extazul, atît de repede, încît lui Abigail aproape i se opri respiraţia. Închise ochii, pradă unei slăbiciuni de moment; îl simţea pe Ryan, împingîndu-se înlăuntrul ei, şi simţea răspunsul dat de trupul ei, abandonul total.

Reuşi să vadă din nou, să respire din nou, numai atunci cînd, după ce au atins punctul culminant, Ryan o atinse uşor pe obraz. Niciodată în viaţa ei nu mai încercase asemenea senzaţii. Era puţin timorată, înfricoşată chiar, că Ryan s-ar putea să nu fi simţit minunea unică a dragostei lor.

– Am făcut dragoste, draga mea. Nu sex. Ştii

asta, nu-i aşa? Mă simt de parcă am făcut dragoste – dragoste adevărată – pentru prima oară în viaţa mea.

Ea oftă adînc; avea ochii plini de lacrimi. Se simţea uimită şi... uşurată.

– Şi eu, îi şopti.

– Vom face sigur insolaţie, zise Ryan, după un timp. Vrei să ne răcorim? Hai să intrăm în apă.

Ea îi zîmbi şi se ridică.

– Eu nu. E prea rece.

Se ridică şi el.

– Fără îndoială.

Abigail rîse şi o porni în fugă spre cabană, strîngînd la piept costumul de baie.

În frigider erau suficiente legume pentru două porţii mari; la ele se adăugau o bucată de brînză şi o sticlă cu vin. Deasupra frigiderului era o franzelă. Cînd Ryan intră în cameră, alăturîndu-se lui Abigail, ea îl întrebă a cui era cabana.

– A aparţinut părinţilor mei.

– Oh? zise ea. Se schimbaseră amîndoi în hai-

nele în care fuseseră îmbrăcaţi înainte. Murmură: Mă surprinde că n-ai dărîmat-o, ca să construieşti un hotel.

– Abigail...

Rîse de tonul lui ameninţător şi de privirea sumbră pe care i-o aruncă. Încerca un sentiment nou: simţea că pluteşte, că se înălţase pe un platou de inconştienţă. Iar cînd faţa lui Ryan era străbătută de un semn de furie, inima ei tresărea. Îşi aşezară scaunele şi masa pliantă afară, pe verandă, şi puseră masa. Ryan turnă vin în pahare.

– Aici veneau părinţii mei atunci cînd voiau să fie singuri, îi spuse el. Aveau o casă luxoasă, impozantă, în Cape. Însă nu le oferea nici pe departe liniştea de aici. Zîmbi. Am vîndut locuinţa din Cape. Acum, pe ea se luptă de-a dreptul două state.

Abigail sorbi din vin.

– Mercenari.

El rîse şi se aşeză. Valurile se spărgeau de stînci, chiar în faţa lor. Abigail savură momentul. Intimităţii resimţite de trupurile lor i se alătura ascuţimea minţilor lor.

– Cei din neamul Lawrence fac parte din cele mai vechi familii din Boston, nu-i aşa?

– Unde vezi orchestra simfonică din Boston, acolo-i vei găsi şi pe cei din familie, îi răspunse Abigail, rîzînd. Dar dragostea pentru ocean am moştenit-o de la mama mea. Aşa că mă descurc binişor şi la Cape Cod, şi în Boston.

– Eşti o răsfăţată.

– Uite cine vorbeşte! Spune-mi, Ryan, cum de-ai ajuns din Boston tocmai în Phoenix, Arizona?

El îşi coborî privirea şi îşi bău vinul. Abigail începu să mănînce din salată. El îşi lăsă paharul pe masă, apoi spuse:

– Datorită unei femei. Soţia mea.

– Oh.

– Fosta mea soţie, mai bine zis. S-a întîmplat demult. Am cunoscut-o la scurt timp după moartea părinţilor mei. O lună mai tîrziu, eram căsătoriţi. Era din Tucson. Eu tocmai moştenisem toată averea familiilor Davis şi Tillson, şi eram cam speriat. Eram şi foarte tînăr. Aşa că mi-am făcut bagajele şi am plecat în vest. Am fuzionat afacerile tatălui meu cu averea mamei mele; astfel a luat naştere *Davis Enterprises*. Iar bunica mea mi-a vîndut hotelul. Ei, cam asta e tot.

Abigail luă o înghiţitură zdravănă. Mai avea şi o parcare pe strada Boylston. Dar nu îndrăzni să

o pomenească acum.

– Ce s-a întîmplat cu bunica ta?

– Nu a plăcut-o deloc pe soţia mea. După divorţ, am invitat-o să se mute la Phoenix, cu mine. Însă m-a refuzat, politicos.

– Ar fi însemnat să-şi schimbe total modul de viaţă, sublinie Abigail.

– M-a informat de nenumărate ori că partea de sud-vest a ţării e foarte interesantă, merită vizitată, însă nu e indicată pentru locuit. Nu-i de mirare că vă înţelegeţi aşa bine.

– Dar eu n-am fost niciodată acolo!

– Nici ea.

Abigail îl privi surprinsă; izbucni apoi în rîs.

– Cred că ai dreptate. Ar trebui să rîd mai des. Mă simt foarte bine. A fost o după-amiază minunată. Muşcă dintr-un castravete. Te înţelegi bine cu bunica ta?

– Din cînd în cînd, îi răspunse el, cu sinceritate. N-am prea avut mult de-a face, în ultimii ani. Am vrut s-o antrenez în afacerea cu hotelul – scuză-mă că-ţi reamintesc de el – dar nu a părut interesată. Nu mai ştiu, Abigail. Cîteodată îmi vine să cred că bătrîna ageră şi deosebit de activă pe care o ştiam şi o iubeam a dispărut. A devenit atît

de indiferentă!

Abigail era surprinsă. Margaret Tillson avea, într-adevăr, nouăzeci de ani, şi probabil nu mai avea vitalitatea de altădată. Dar să fie nepăsătoare, apatică? Voia doar să pară aşa, în ochii nepotului lui? Sau Ryan voia să-i joace o festă? Ori, se gîndi Abigail, se găsea într- o prăpastie adîncă, cea dintre bunică şi nepot? Oricum ar fi fost, tot nu putea aminti de parcare, acum. Îi va spune, însă mai tîrziu. Aceste momente de intimitate erau prea preţioase, prea delicate, ca să fie stricate.

– Părea destul de vioaie, cînd am luat ceaiul împreună, spuse Abigail, vag. Are şi ea zilele ei proaste, ca oricine.

– Se poate. Însă eu tot sînt îngrijorat.

Abigail zîmbi şi-şi întinse mîna peste masă, spre mîna lui.

– Nu eşti chiar un căpcăun, Ryan Davis.

El rîse.

– Numai atunci cînd postura asta mă prinde.

Îl privi în timp ce mînca din salată. Însă el nu continuă discuţia.

– Şi?

O privi mirat.

– Ce s-a întîmplat cu căsnicia voastră?

– N-a durat nici un an. Sînt un om dificil, e adevărat, însă în acel prim an de după moartea părinţilor mei – ei bine, aveam nevoie de o femeie deosebit de puternică, lîngă care să trăiesc. Iar Susan era slabă. O dominam total. Cu cît devenea ea mai supusă, cu atîta deveneam eu mai dominator. Am înghiţit-o cu totul, Abigail. Mă urăsc pentru ce i-am făcut, o uram însă atunci, pentru că nu riposta.

– Nu e nevoie să-mi explici.

Faţa lui căpătase o expresie tristă, gînditoare, în timp ce-şi rememora trecutul.

– Şi ea se ura pe sine, Abigail, însă pe mine nu m-a urît niciodată. Mă adora. Nu voia decît să-mi fie pe plac, iar eu nu puteam suporta asta. A încercat din răsputeri să devină acea femeie pe care, credea ea, mi-o doream. Iar eu nu voiam de la ea decît să fie ea însăşi. Făcu o pauză şi oftă. Nu vreau să mă mai comport aşa cu vreo femeie, sau să mai păţesc la fel.

– Domnule Davis, zise Abigail, ridicîndu-şi paharul cu vin, eu ştiu cu siguranţă un singur lucru: am şira spinării.

Acestea fiind spuse, înghiţi şi restul de vin.

Ryan o privi o clipă, apoi rîse.

– Toată săptămîna trecută m-am străduit să te domin, Abigail Lawrence. Şi n-am avut parte decît de o şira a spinării. Majoritatea femeilor – şi a bărbaţilor – ar fi dat deja, înapoi. Nu însă şi tu. De ce?

– Am o slăbiciune pentru bărbaţii înalţi, bruneţi, frumoşi şi dominatori.

El se sprijini de spătarul scaunului, rîzînd.

– Şi eu am o slăbiciune pentru femeile înalte, brunete, frumoase şi dominatoare. Eşti foarte frumoasă. Cred că m-am îndrăgostit de tine. Dacă nu te-ai fi legat de afurisitul ăla de hotel, pînă acum aş fi fost îndrăgostit fără speranţă.

– Nici măcar nu m-ai fi băgat în seamă, dacă nu m-aş fi implicat în afacerea cu hotelul, zise Abigail, zîmbind. Şi nu mi te pot imagina fără speranţă, Ryan Davis. Iar dacă chiar vrei să vezi cum arată o persoană fără speranţă, priveşte-mă atunci cînd mă ţii în braţe.

Sună telefonul.

– Ha! exclamă Ryan, şi-i aruncă o privire răutăcioasă în timp ce intra în casă.

Abigail mai luă două înghiţituri de salată, apoi îl urmă pe Ryan înăuntru. Îi auzea perfect vocea; cuvintele lui o făcură însă să se oprească:

– Cine vrea să ştie de ce nu construiesc pe strada Boylston? Reporterii? Dar cum...

Se aşternu tăcerea. Abigail închise ochii. Ştia ce urma. El continuă:

– Abigail Lawrence. Înţeleg. Comunică presei că-mi voi formula comentariile cam într-o oră.

Trînti receptorul.

Abigail se întoarse grăbită la masă, se aşeză repede pe scaun şi- l văzu pe Ryan deschizînd uşa, nervos. El se îndreptă spre ea şi o ridică brusc în picioare, luînd-o de cot. În ochii negri i se citea furia.

– Pot să-ţi explic, îngăimă ea.

– Nu, Abigail. De data asta am să-ţi explic eu ce o să ţi se întîmple. Ai să-ţi pierzi slujba, precum şi bruma de credibilitate pe care ai dobîndit-o în acest oraş, ca avocat. Şi-ţi vei pierde şi preaiubitul tău hotel. Şi niciodată, dar niciodată, nu te vei mai juca cu mine. Profesional şi, mai ales, personal.

Îi eliberă braţul.

– Ryan, tocmai voiam să-ţi spun despre conferinţa de presă...

– Cînd? După ce am mai fi făcut o dată dragoste? Probabil că aşa, răzbunarea ţi s-ar fi

părut mai dulce.

– De ce nu vrei să înţelegi? Ai dreptate să fii supărat. Dar eu n-am plănuit nimic, Ryan. Am crezut cu adevărat tot ce ţi-am spus, tot ce-am făcut azi.

O îmbrînci şi trecu pe lîngă ea.

– Unde te duci? Îl văzu deschizînd portiera. Ryan! Trebuie să stăm de vorbă!

El trînti portiera. Abigail se repezi la geam, în timp ce el pornea motorul.

– Nu mă poţi lăsa aici! Te rog, priveşte-mă, Ryan.

El făcu întocmai; privirea lui încărcată de furie o făcu însă să tresară.

– Cum mă întorc la Boston? îl întrebă.

El băgă maşina în viteză:

– N-ai decît să te tîrăşti.

Abigail se gîndi că era în stare să treacă peste ea, dacă i-ar fi stat în cale.

Îşi şterse cu podul palmei nisipul pe care roţile maşinii i-l aruncaseră pe faţă, îşi puse mîinile în şolduri şi oftă.

– La naiba. La naiba!

Capitolul 6

Abigail cheltui o avere cu taxiul, care o lăsă în faţa casei familiei Tillson, de pe strada Marlborough. Strînse din dinţi şi apăsă pe sonerie. Doamna Ahearn îi deschise uşa, după un minut de aşteptare.

– Îmi pare rău, spuse ea, însă doamna Tillson este la masă.

– Nu-i nimic. Nu e nevoie să o deranjaţi. Poate

mă puteţi ajuta dumneavoastră. Ştiţi cumva unde locuieşte acum domnul Davis, în Boston?

Doamna Ahearn o privi confuză:

– Dar, domnişoară Lawrence, domnul Davis a plecat înapoi, în Arizona.

– Cum?

– A zis că are nişte treburi de rezolvat, la Phoenix, îi explică bătrîna. A plecat de vreo jumătate de oră.

– V-a spus cumva cînd se întoarce?

– N-a spus decît că s-ar putea să n-o mai facă. Domnişoară Lawrence...

– La ce companie aeriană şi-a rezervat biletul?

Doamna Ahearn oftă; o privi însă cu simpatie:

– United.

Abigail îi mulţumi grăbită, în timp ce cobora treptele. Luă un alt taxi; îi spuse şoferului să o ducă la *Aeroportul Logan*, cît putea de repede. El o privi în oglindă şi zise:

– S-a făcut, surioară.

Putea să jure că va fi o cursă palpitantă. Ajunse însă la aeroport într-un timp record. Îi întinse şoferului un mănunchi de bacnote şi ţîşni din maşină. Alerga din răsputeri cînd îl zări, în faţa unei ferestre, în sala de aşteptare. Încetini însă

ritmul; mergea acum încet, sigur, căci el o văzuse. El tresărise, surprins, însă se întoarse brusc cu spatele la ea. Abigail îl ocoli şi ajunse în faţa lui. Îi zise „bună", însă el nu-i răspunse. Cu mîinile încrucişate la piept, refuza să o privească.

– Mai eşti supărat? îl întrebă.

Se uită la ea rece, ostil. Nu mai era nevoie să întrebe.

– Mai eşti deci, concluzionă Abigail, oftînd. Şi pleci, îmbufnat, la Phoenix.

– N-ai decît să crezi ce vrei, domnişoară Lawrence.

– Nu vrei să-mi dai o şansă? Vreau să-ţi explic. Dar tu nu mă asculţi.

Se întoarse brusc, spre ea. Abigail se trase înapoi.

– Ai explicat totul, foarte convingător chiar, la conferinţa de presă, spuse el, abia stăpînindu-şi furia. Nu mai avem ce discuta, domnişoară Lawrence.

Abigail clătină din cap, neîncrezătoare.

– Ba avem foarte multe de discutat, domnule Davis. Dacă vrei să stăm de vorbă în Arizona, e perfect. Te voi urma.

N-o credea, evident.

– Am o săptămînă de vacanţă, Ryan. Am tot timpul să te găsesc. Să nu crezi că n-o voi face. Sînt foarte tenace, doar ştii.

– Da, ştiu, îi răspunse cu vocea uşor îndulcită.

Ea îi zîmbi şi, pentru moment, crezu că-i va putea domoli mînia, că-l va putea determina s-o asculte. Însă el îi zîmbi sarcastic.

– Nu te amăgi. Nu plec din cauza ta, Abigail Lawrence. Ai mai vorbit cumva cu vreunul din prietenii tăi?

– Nu. Eram prea ocupată să mă tîrăsc înapoi, de la Rockport.

Un zîmbet îi înflori în colţul gurii.

– Cred că ar fi bine să urmăreşti ştirile înainte de a mă urma în Arizona sau de a crede că tu eşti motivul plecării mele. Te mai avertizez încă o dată, Abigail. Nu-mi sta în cale.

– Ryan...

– Trebuie să prind avionul.

Pleca. Abigail rămase pe loc, împietrită, rănită, furioasă, confuză. El nu privi înapoi. Inima ei se strînse. Ziua de azi nu însemnase nimic pentru el. Tot ce făcuse, ce-i spusese, făcuse parte din strategia de a o atrage în patul lui. Ştia că între ei existase o tensiune fizică electrică – o mai simţea

şi acum, privindu-l, chiar dacă acum aproape că-l dispreţuia. Şi pentru un moment, se gîndi că el nu se putuse preface că o dorea. Dar nimic nu mai avea sens. Ryan Davis folosise două strategii: una pentru a o ţine departe, în timp ce el demola în linişte hotelul Tillson. Iar cea de-a doua, pentru a-şi satisface dorinţa fizică.

Se întoarse pe călcîie, pregătindu-se să plece. Se opri brusc. Ryan se îndepărtase deja destul de mult; era încă cu spatele la ea.

– Ţi-a mai spus cineva pînă acum – îi strigă ea – că faci cea mai sexy gropiţă, în obrazul drept, atunci cînd zîmbeşti?

Se întoarse, holbîndu-se la ea.

Ea izbucni în rîs.

– Ei bine, bănuiesc că n-a îndrăznit nimeni. Te-am făcut cumva să te jenezi? Cum el se încrunta la ea, încercă din răsputeri să îl privească de sus. Ryan lua lucrurile prea în serios. N-ai decît să te întorci îmbufnat la Phoenix. Laşule!

Îi aruncă o privire sfidătoare.

Ryan o prinse din urmă chiar în momentul în care ea ajungea în staţia de autobuz. Răfuiala ei cu preşedintele companiei *Davis Enterprises* o costase deja prea mult; cheltuise cu taxiurile, în

numai cîteva zile, cît cheltuia de obicei într-un an.

– Pot să te conduc?

Îl privi. Nu părea deloc abătut.

– Sigur.

– Dacă ne grăbim, putem ajunge la timp pentru ştirile de la ora şase, acasă la tine.

Încercă să nu zîmbească.

– Promiţi să nu mă spînzuri în baie?

– Numai dacă-mi promiţi şi tu să nu mă ataci cu satîrul.

Ridică o sprînceană, dar nu îndrăzni să-l întrebe ce voia să spună.

Abigail luă loc pe scaun, iar Ryan pe o ladă. Îşi beau ceaiul şi nu vorbiră deloc în timp ce aşteptau ştirile de la ora şase.

În sfîrşit, apăru Abigail.

– Arăt exact ca un avocat tipic pentru oraşul Boston, nu-i aşa?

Ryan o privi încruntat.

Ea se urmări explicînd că Ryan Tillson Davis era proprietarul parcării din strada Boylston, că, cu cinci ani înainte, oraşul aprobase un plan de construire a unei clădiri cu cincisprezece etaje, chiar în acel loc. Că, probabil, fuseseră aprobate şi planurile hotelului, alcătuite de *Davis*

Enterprises. Că ea, împreună cu membrii *Societăţii de Conservare* a oraşului Boston, credeau cu tărie că, luînd atitudine, locuitorii vor putea obţine ca *Davis Enterprises* să-şi construiască hotelul pe un teren viran. Să nu mai dărîme unul din cele mai elegante hoteluri din Boston.

– Nu mă mir că-mi vrei capul, murmură ea; era însă foarte mulţumită de intervenţia ei televizată.

– Nu începe încă să croncăni, Abigail, o avertiză el.

– Ce...

Dar văzu imediat. Reportajul nu cuprindea nimic din discursul lui Howard Fuller. Se trecu direct la interviul lui Ryan Tillson Davis. Era îmbrăcat sobru, în ţinuta lui obişnuită, de lucru. Ea nu-l mai privi; începu să tremure uşor, amintindu-şi căldura trupului lui, lipit de al ei. Înghiţi însă ceaiul, la repezeală, şi se concentră asupra vorbelor lui.

– *Davis Enterprises* au luat în considerare poziţia străzii Boylston, explica el, privind spre camerele de luat vederi, însă aceasta este limitată, din punct de vedere al numărului de etaje. Cincisprezece.

Abigail îşi puse cana pe braţul fotoliului şi îngenunche în faţa televizorului.

– Amplasamentul hotelului *Tillson* are, bineînţeles, limitele lui. Însă noi putem construi hotelul pe care îl visăm, şi de care oraşul Boston are atîta nevoie.

Reporterul sublinie că terenul hotelului era de fapt mai mic decît cel al străzii Boylston, şi că zona nu era nici pe departe la fel de bună.

– În ceea ce priveşte parcul *Tillson*, terenul său e mult mai mare. Arhitecţii oraşului iau în consideraţie hotelul şi parcul, ca un tot; *Davis Enterprises* le deţine pe amîndouă.

– Deci şi parcul va dispare? întrebă reporterul.

– Da.

Apoi, ca şi cum ar fi desfăşurat steagul victoriei, Ryan Davis le filfîi reporterilor prin faţa ochilor actul prin care i se permitea demolarea; îl primise tocmai, de la autorităţi.

Abigail nici nu mai respira, în timp ce reporterul spunea că, consilierul legal al *Societăţii de conservare* nu putuse fi găsit, pentru a comenta. Şi că Howard Fuller jurase că va lupta pînă la capăt.

– Acesta este capătul, Howard, murmură

Abigail, închizînd televizorul.

Răsturnă ceaşca de ceai de pe braţul fotoliului.

– Asta-mi place mie la tine, Abigail, spuse Ryan, calm. Eşti întotdeauna atît de profesională şi stăpînită...

– Cum am putut să fiu atît de proastă!

Ryan îi zîmbi, afectat.

– Nu ai fost proastă, Abigail. Ci pur şi simplu ineficientă. Ai presupus, fără să ai vreo dovadă, că planurile mele pentru noul hotel nu vor implica şi parcul *Tillson.*

Abigail apucă grăbită ceaşca de pe jos. O cumpărase de la un magazin care aproviziona restaurantele cu veselă; era mai rezistentă decît marea majoritate. Nici nu se ciobise, măcar, în urma impactului cu podeaua.

– Ryan, eu credeam că vei restaura parcul, că e o parte a întregului tău plan. Dar să-l distrugi?

– Cu binecuvîntarea autorităţilor din Boston, zise el, ridicîndu-se de pe ladă. Acum te rog să mă scuzi. Vreau să dispar din oraş, înainte ca bunicul tău să mă poată găsi. Am sentimentul că nu va fi prea încîntat de invervenţiile noastre, ale amîndorura.

– Vreau doar să-ţi explic, Ryan. Eu... Însă se opri. Nu putea trăda încrederea lui Margaret Tillson. De ce să dea vina pe biata femeie? Chiar dacă ar fi aflat despre parcare dintr-o altă sursă, era sigură că tot ar fi folosit-o ca argument la conferinţa de presă. Oftă. Îmi pare rău, Ryan. Pur şi simplu, tacticile noastre nu se potrivesc, nu-i aşa?

O mîngîie uşor pe păr şi se îndreptă spre uşă.

– Regreţi după-amiaza petrecută împreună? îl întrebă ea, încet.

El se întoarse, privind-o întrebător.

– Dar tu?

Plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Dimineaţa următoare, la ora nouă, Abigail se prezentă la biroul lui Timothy Lawrence, din strada Beacon.

Se îmbrăcase special pentru această ocazie, într-un taior de lînă cu o bluză albă de bumbac. Îşi strînsese părul şi se fardase foarte discret. Bunicul ei stătea ţeapăn, într-un costum foarte elegant, iar faţa lui uşor bronzată era singurul

indiciu că-şi părăsise pentru cîteva zile biroul. Îşi privi supărat nepoata.

– Nu ţi-ai rezolvat încă problema cu domnul Davis, Abigail.

– Am crezut că vei rămîne mai mult la Berkshires.

– Dacă mai stăteam puţin, ajungeam să citesc în ziare despre falimentul propriei mele firme! Sau să te văd anunţînd asta, la televizor!

Abigail se foi stînjenită pe scaun.

– Cînd ţi-am dat şansa să soluţionezi această problemă, mă aşteptam să-ţi foloseşti bunul simţ. Ţi-am cîştigat timp, Abigail, iar tu l-ai folosit în scopuri personale. Şi nu în interesul acestei firme, sau al tău în calitate de asociat. Se rezemă de spătarul scaunului său de piele şi adăugă, dacă mai era nevoie:

– M-ai dezamăgit, Abigail.

– Am încercat...

– Nu, nu ai încercat!

– Am făcut tot ce-am putut, mi-ar mai fi rămas numai să mă culc cu el! protestă ea, muşcîndu-şi buzele din cauza minciunii pe care abia o rostise.

Bunicul ei o privi dezaprobator.

– Dacă te-ai fi culcat cu el, te-aş fi înţeles,

Abigail, spuse el încet.

– Ai de gînd să mă dai afară?

– Dacă nici tu, nici domnul Davis nu-mi oferiţi o altă şansă... S-ar putea.

– Îţi mulţumesc, spuse ea sincer.

Iar apoi, fără ezitare, Abigail îi povesti bunicului ei de unde aflase despre parcare şi despre cele două feţe ale lui Margaret Tillson: cea pe care şi-o dezvăluise în faţa ei şi cea pe care o cunoştea Ryan.

– Am căzut la mijloc, concluzionă ea.

– Firma noastră nu are nevoie să medieze conflictele de familie, mormăi el. Cu toate că se pare că va trebui s-o facem şi pe asta. Ce l-o fi găsit pe Felix să se îmbolnăvească tocmai acum! S-ar fi descurcat mai bine decît oricare dintre noi cu Margaret Tillson. Tu ocupă-te de ea. În timpul ăsta, eu şi cu Tom vom încerca să vedem ce se poate face cu Ryan Davis. Slavă Domnului că a plecat la Phoenix pentru cîteva zile!

– N-a vrut să dea ochii cu tine, îi spuse Abigail.

Faţa frumoasă a lui Robert Lawrence se lumină într-un zîmbet. Chicoti.

– Mi-a făcut întotdeauna plăcere să intimidez bărbaţi ca el. M-am gîndit întotdeauna că ar trebui

să te măriţi cu un astfel de om, Abigail.

– Bunicule!

– La treabă, nepoată.

Cînd Abigail se întoarse la birou, o găsi pe Margaret Tillson aşteptînd-o.

– Pari învinsă, domnişoară Lawrence. Aşa să fie?

– Nu-l mai pot opri pe Ryan, doamnă Tillson. Şi nici dumneavoastră nu veţi reuşi. A obţinut autorizaţia...

Ea n-o lăsă să continue.

– Prostii. Trebuie să recunosc că anunţul de aseară a lui Ryan m-a surprins, dar asta nu contează prea mult. Grupul tău s-a concentrat numai pe valoarea posibilă a hotelului în sine, nu-i aşa?

– Da, răspunse Abigail, aşezîndu-se pe un scaun aproape de Margaret.

– Şi n-aţi luat în considerare valoarea parcului.

– Nu, n-am făcut-o, din cauză că nu ne-am

aşteptat ca *Davis Enterprises* să-l şteargă de pe suprafaţa pământului.

Doamna Tillson strînse din buze şi-şi coborî privirile.

– Ca să folosesc o expresie destul de vulgară, dar foarte potrivită, se pare că nepotul meu te-a prins cu pantalonii în vine.

Abigail simţi că obrajii îi iau foc.

Musafira ei zîmbi.

– Oi fi eu bătrînă, draga mea, dar n-am uitat cum e să fii tînăr. Şi se pare că expresia mea e mai potrivită decît ar fi părut. S-ar putea să ţi se pară fie dificil, chiar imposibil, să demonstrezi că Charles Bulfinch a alcătuit planurile parcului.

– Ce? zise Abigail, uşor confuză. Charles Bulfinch fusese unul din cei mai mari arhitecţi ai oraşului Boston. El crease planurile multor case din Beacon Hill şi a multor clădiri ce adăposteau instituţii. Însă murise înainte de războiul civil, iar construcţia hotelului şi a parcului *Tillson* nu începuse înainte de anul 1912. Abigail avu impresia că Margaret Tillson nu mai era în toate minţile.

– Bunicul soţului meu şi domnul Bulfinch au fost prieteni buni, îi explică Margaret. Domnul Bulfinch a schiţat planurile unui hotel şi a unui

parc cu puţin timp înaintea morţii amîndorura. Cînd soţul meu a vrut să construiască acest hotel, tatăl lui i-a arătat planurile domnului Bulfinch. Hotelul imaginat de el era prea mic, nu avea măreţia pe care şi-o dorea soţul meu. A folosit însă planurile parcului, pentru a-i face pe plac tatălui său. Soţului meu nu-i păsa cine era arhitectul, atîta timp cît proiectul îi aducea bani. În privinţa asta, nepotul meu îi seamănă foarte tare. Nu are deloc simţul istoriei.

Abigail dădu din cap, dar era prea surprinsă ca să poată vorbi.

– Aşa cum îţi spuneam, Charles Bulfinch este autorul planurilor parcului. Ştiu asta cu siguranţă. Nu ştiu însă dacă cuvîntul meu va fi suficient pentru a convinge autorităţile. Iar planurile originale sînt la Ryan.

– Deci el ştie?

– Mă îndoiesc. Atunci cînd i-am vîndut hotelul, i-am dat toate actele, scrisorile, toată hîrţogăria, cum o numeşte el. Nici nu cred că s-a uitat prin ele.

– Ce-mi sugeraţi, doamnă Tillson?

– Te sfătuiesc, Abigail, să obţii un ordin de interzicere a distrugerii parcului pînă cînd semni-

ficaţia istorică, culturală şi arhitecturală vor fi cercetate cum se cuvine.

– Dar nu pot face asta!

– Eu înţelesesem că încerci să salvezi hotelul *Tillson* de la distrugere.

– Bineînţeles, însă slujba mea...

– Slujba ta! Nu-ţi face griji pentru ea, draga mea. Ocupă-te să obţii ordinul, iar eu voi căuta actele.

– Dar, doamnă Tillson...

– Şi te rog să nu-mi pomeneşti numele.

– Doamnă Tillson...

– Te rog să mă scuzi Abigail, sînt aşteptată la coafor, împreună cu doamna Ahearn. Ca şi cum şi-ar fi auzit numele, Maura Ahearn intră în încăpere şi o ajută pe bătrînă să se ridice. La revedere, Abigail. Îţi mulţumesc că m-ai primit.

– N-aveţi pentru ce, îi răspunse Abigail, încă uimită.

Margaret Tillson plecă, zîmbind. Se vedea că fusese o femeie frumoasă. Era încă şi acum. Dar mai era oare în toate minţile? Abigail surîse. Dacă bătrîna se hotărîse să salveze hotelul, o va face, cu siguranţă!

Abigail urcă în fugă pînă la etajul cinci şi îi

povesti totul bunicului ei, cerîndu-i sfatul. El îi răspunse calm, imperturbabil:

– Este clientul tău, Abigail. Fă ce-ţi spune.

Capitolul 7

Ryan Tillson Davis se întoarse la Boston luni dimineaţă. Thomas McGee îl aştepta la aeroport. Înainte de a pleca, el o privise pe Abigail prin uşa deschisă. Ea îi zîmbise ca răspuns, întrebîndu-se cît aflase de la bunicul ei din toată povestea. McGee ştia că asociatul lui ceruse un ordin de interzicere împotriva unuia din clienţii lor, însă

nu ştia că o făcuse la cererea unui alt client. În orice caz, *Davis Enterprises* nu mai puteau dărîma hotelul şi nici parcul de alături înainte ca *Societatea de conservare* să facă un studiu asupra importanţei culturale, istorice şi arhitecturale a parcului. Abigail nu mai pomenise nimănui despre presupusul arhitect sau despre Margaret Tillson.

Ryan era deci împiedicat să acţioneze timp de o săptămînă, se gîndi Abigail. Ştia că, din clipa în care va coborî din avion, el va fi în căutarea răzbunării.

Şi ştia şi pe cine se va răzbuna.

Încercă să lucreze; n-avea însă nici un spor. Se aşeză mai confortabil în scaun şi, de ciudă, rupse un creion în două, aruncînd cît-colo cele două jumătăţi.

– Calmează-te, hai, calmează-te.

Ryan Davis se ivi în pragul biroului ei; îşi încrucişă mîinile la piept. Purta unul din costumele lui, create de Brooks Brothers; părul negru îi cădea rebel, pe frunte; trupul lui înalt era la fel de suplu şi frumos ca întotdeauna. Abigail se lăsă pe spate, în scaun, şi luă un alt creion.

Ryan se îndreptă spre ea, şi îi smulse creionul

dintre degete.

– Ar trebui să-ţi cumperi o ţintă, îi spuse el, zîmbind.

– N-am să am nevoie, dacă mai vii pe aici, mormăi ea.

El o bătu uşor pe obraz.

– E întotdeauna o plăcere să te văd, Abigail.

– Eşti foarte bine dispus.

– Vezi ce pot face dintr-un bărbat cîteva zile petrecute în deşert? Se aşează pe marginea biroului ei. Tot mai crezi că sînt al naibii de frumos?

Abigail nu-şi putu reţine un zîmbet. Ryan o mîngîia; îi atinse mîna, uşor, şi-l privi. Degetele lui îi ocoliră bărbia şi se opriră pe buzele ei.

– Amărîtul tău de ordin de interzicere nu mă va opri, draga mea. Locuitorii oraşului Boston sînt mult mai interesaţi de obţinerea locurilor de muncă, decît de salvarea unui hotel aproape ruinat. Zilele lui sînt numărate, Abigail. Îşi ridică degetele de pe buzele ei. Ca şi ale tale, draga mea. Din păcate. Nu uita: sîntem încă duşmani.

Se dădu jos de pe birou şi plecă în grabă. Cînd auzi uşa închizîndu-se, Abigail luă un mă-

nunchi de creioane şi le aruncă spre uşă.

Însă Ryan nu putea s-o concedieze, azi. Robert Timothy Lawrence plecase din nou într-un lung weekend, în Berkshires. *Orhestra simfonică* din Boston dădea un concert Mahler.

O oră mai tîrziu, Thomas McGee intră în biroul lui Abigail, fără să mai bată la uşă. Se opri în faţa biroului ei. Ea se prefăcu concentrată asupra unei foi de hîrtie, însă McGee se sprijini de masă, aplecîndu-se spre ea.

– Am venit să te anunţ, Abigail, că Ryan Davis intenţionează să-ţi ceară demisia din firmă, îi spuse el, rar, apăsat.

Ea zîmbi, ironic.

– Puteam să jur.

– Te-ai comportat ca o proastă, Abigail. Însă sper că ai învăţat ceva din toate astea.

– Nu te mai osteni, Tom. Nu sînt terminată, încă.

– Dar vei fi.

El se întoarse pe călcîie.

Abigail se mai străduia încă să-şi dea seama dacă se simţea rănită, sau numai furioasă, cînd îi sosi o scrisoare, printr-un mesager particular. Era scrisă cu o mînă tremurătoare, de o femeie în

vîrstă:

„Dragă Abigail,

Am discutat cu doamna Ahearn despre acte. Se pare că se găsesc într-un cufăr, în camera nepotului meu, la etajul trei al clădirii. Îţi trimit cheia de la intrare. Ryan nu ştie că parcul Tillson a fost proiectat de Charles Bulfinch, deci nu cunoaşte importanţa hîrtiilor din cufăr. E numai suspicios. I-am promis că voi pleca în după-amiaza aceasta să mă odihnesc, la casa mea din Cape Cod. Trebuie să vii tu să iei planurile.

După cum ţi-am mai spus, Ryan nu trebuie să afle că sînt implicată în această afacere.

Margaret Tillson."

Abigail citi biletul de trei ori. Izbucni în rîs, imaginîndu-şi-o pe bătrîna de nouăzeci de ani, îmbrăcată în negru, strecurîndu-se în camera nepotului său.

Încetă brusc să mai rîdă, cînd se văzu pe ea în locul lui Margaret, îmbrăcată tot în negru, furişîndu-se în camera lui Ryan Davis, la miezul nopţii. Asta voia s-o determine să facă, bătrîna aceea nebună!

Şi de ce nu? El îi făcuse la fel – chiar mai rău.

Îşi reaminti spaima pe care o resimţise atunci cînd, întinsă în cadă, auzise cum se deschidea uşa de la intrare; panica în care intrase, căutînd disperată un prosop. Apoi intrarea lui Ryan...

Dădu din cap. Era ilegal. Nu era etic nici pe departe. Era periculos.

Oftă adînc. Era, de asemenea, unica ei şansă.

În aceeaşi seară, Abigail stătea în faţa oglinzii din baia ei dezgustătoare. Îşi privea costumaţia de spărgător. Nu părea deloc o criminală. Renunţase la ideea de a se îmbrăca în negru; era prea melodramatic şi prea evident. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi un tricou. Se încălţase în adidaşi. Îşi strînsese părul. Nu se fardase deloc. Nu avea geantă. Nici un act, prin care să poată fi identificată. Nimic, cu excepţia inteligenţei şi a cheii primite de la Margaret Tillson.

Soarele era la asfinţit. Era o seară caldă, de iulie, pe care, în mod obişnuit, Abigail ar fi petrecut-o pe Esplanadă, ascultînd un concert. Taxiul o aştepta jos. Urcă, întrebîndu-se cîţi dintre

hoţi se duc cu taxiul la locul faptei.

Era singură ei şansă, îşi repeta ea în gînd. Nu trebuia decît să se strecoare în camera lui, să găsească planurile, şi să iasă cît mai repede, neobservată. Îndeplinea pur şi simplu dorinţa clientei ei.

Era cît se poate de melodramatic; de necrezut – putea fi numai fantezia unei femei în vîrstă. Însă Abigail era hotărîtă să afle adevărul.

Taxiul se opri pe strada Marlborough, la un bloc depărtare de casa lui Margaret Tillson. Abigail păşi nonşalantă, pe stradă, fredonînd un cîntec, zîmbindu-le trandafirilor din jardiniere, uitîndu-se însă din cînd în cînd după un Audi Quattro argintiu.

Ajunse în faţa casei vechi, din piatră fumurie, şi privi în sus. Camera lui Ryan era la etajul trei, cu vedere în faţă sau în spate? Nu ştia. Va avea însă suficient timp să afle.

Pentru siguranţă, sună la uşă. Aşteptă un minut. Nu-i răspunse nimeni. Sună din nou şi mai aşteptă două minute. Tot nici un răspuns.

– Am înnebunit de tot, îşi zise, şi descuie.

Uşa se deschise. Ştia că aşa se va întîmpla. Margaret Tillson era foarte eficientă; nu i-ar fi dat

lui Abigail o altă cheie decît cea bună.

Nu se auzi nici un sunet dinăuntru. Se gîndi că ar fi putut aduce cu ea un operator TV, care să filmeze *„Aventura avocatei"*.

Razele soarelui se filtrau prin uşile deschise, spre salonul elegant. În schimb, scara de mahon, care pornea din foaier, părea sumbră, întunecoasă. Abigail se strîmbă în timp ce străbătea podeaua din lemn de esenţă tare, însă răsuflă uşurată cînd ajunse la prima treaptă a scării acoperite cu mochetă. Margaret Tillson îi dăduse cheia, şi era casa ei, nu a lui Ryan.

Îşi repeta în gînd că nu avea de ce să fie nervoasă. Nu era nimeni acasă. Ryan stătea la *Ritz*. Abigail răsuflă uşurată. Ajunsă la etajul doi, observă că-i tremurau mîinile.

Dacă Ryan o prindea, putea chema poliţia, să o aresteze. Baroul din Boston nu va fi deloc încîntat, ca să nu mai pună la socoteală firma *Lawrence, Lawrence & McGee.*

La etajul al treilea, erau două uşi deschise. Una dădea într-o baie, cealaltă spre un dormitor. Cea de-a treia uşă de pe etaj era închisă. Abigail păşi în vîrful picioarelor şi bătu, uşor, la uşă, ca să fie sigură.

– Intră, Abigail.

Ea îngheţă. Îşi puse mîinile în şolduri şi înjură.

– Drace!

Începu să coboare grăbită treptele: cîte două, cîte trei chiar, fără să-i mai pese de zgomotul pe care îl făcea.

Ryan era acasă. Al naibii ghinion!

Auzi uşa deschizîndu-se; vocea lui răsună mînioasă, cînd o strigă:

– Abigail!

Nu se opri să-i răspundă; mai avea cîteva trepte şi ajungea în holul de ieşire. Îl auzi pe Ryan, trecuse deja de cel de-al doilea etaj. Cobora cîte şase trepte deodată, pe puţin.

Înţelese că nu mai avea scăpare. Tensiunea constantă a ultimelor ore, sperietura pe care tocmai o trăsese, cu Ryan, îi slăbiseră puterile. I se tăiase respiraţia. N-avea intenţia să se predea, însă cînd ajunse la ultimele trei trepte, se împiedică şi aterizâ în genunchi. Nu fu surprinsă deloc cînd două braţe puternice o luară pe după talie, ridicînd-o.

– Haide, Abigail, spune-mi. Ce complotaţi, tu şi bunica mea?

Abigail se lipi cu spatele de trupul lui puternic.

Era bucuroasă că nu ţipase. Îl privi pe Ryan. Ochii lui erau reci, plini de furie.

– N-am mai cunoscut în viaţa mea un bărbat ca tine, să ştii, începu ea.

O strînse mai tare în braţe.

– Abigail.

– Nu mai pot respira.

– Ai noroc că nu te-am sugrumat.

Slăbi însă strînsoarea; ea se întoarse în braţele lui, prinzîndu-l de talie.

– N-ar fi stilul tău. Tu m-ai tortura, încet-încet.

– Ce cauţi aici?

– Nimic.

Faţa lui se posomorî.

– Abigail...

– De fapt – îl întrerupse ea – încerc să capăt curaj, să te sărut.

El zîmbi. Ea îşi puse mîinile pe umerii lui şi ştiu că nu încercase numai să iasă din încurcătură. Voia într-adevăr să-l sărute.

– Ryan...

– Aş putea pune să te aresteze.

– Nu poţi dovedi nimic, îi spuse ea, cu convingere. Am avut cheie.

– Pe care bunica mea, ca o iresponsabilă, ţi-a

dat-o.

– E casa ei.

Degetele lui o strîngeau tot mai tare; expresia lui se îndulci, însă.

– Nici tu, nici ea, n-ar trebui să vă forţaţi norocul.

– Cred că eu am făcut-o deja, surîse Abigail.

– Pînă la capăt, spuse el, şi o sărută.

Abigail îi simţi dulceaţa buzelor şi trupul i se arcui spre el. Îi exploră gura cu o pasiune egală cu a lui. El îşi dezlipi buzele de buzele ei şi îi zîmbi, desfăcîndu-i acele de păr, unul cîte unul, lăsîndu-le să cadă pe podea. Îşi doreau amîndoi acelaşi lucru.

Ea zîmbi şi îl mîngîie uşor pe obraz, în timp ce el se juca cu părul ei, răsfirîndu-l între degete.

– Se pare că nu reuşim să ne dăm pace, nu-i aşa?

El rîse:

– Mă întreb de ce.

– Eu nu, îi răspunse ea, surîzînd.

Ryan o sărută din nou, mîinile lui alunecară din părul ei spre tivul tricoului ei, apoi sub el, pe sînii goi. Ea tremură din cauza atingerii lui senzuale.

– Astea sînt hainele tale de spărgător? o

întrebă el, fără să-i dea însă timp să răspundă. O lipi mai strîns de el. Buzele li se întîlniră într-un sărut pasionat.

El îi ridică bluza, mîngîindu-i pielea moale, necăjindu-i sfîrcurile sînilor cu vîrfurile degetelor. Abigail suspină şi-şi îngropă faţa în umărul lui.

– Ryan...

– Nu începe să-mi spui motivele pentru care n-ar trebui să facem asta, o rugă el. Le ştiu pe toate, dar toate pălesc în faţa unicului motiv pentru care ar trebui s-o facem. Ne dorim unul pe celălalt, Abigail. Mi-ai lipsit atît de mult.

Îşi luă însă mîinile de pe trupul ei, şi se dădu înapoi, oftînd.

– Parc-am fi Anne Boleyn şi Henric al VIII-lea, în noaptea dinaintea uciderii ei. Rîse scurt, aşezîndu-se pe trepte. De cîte ori mă gîndesc să te strîng de gît, sfîrşesc prin a te săruta.

Ea îşi aranjă în grabă hainele.

– Trebuie neapărat să fim duşmani, Ryan?

– Cum de-ai păcălit-o pe bunica mea să-ţi dea cheia?

Ea oftă, ştiind că iar fusese prinsă la mijloc.

– N-am păcălit-o deloc, îi răspunse ea vag.

– N-are nici o importanţă, mormăi Ryan. Am

trimis-o la Cape, aşa că n-o s-o mai poţi deranja. Nu-mi vine să cred că te-ai coborît în asemenea măsură încît s-o implici pe bunica în toată povestea asta.

Dacă măcar ar fi putut să-i explice! Dar era mai indicat ca ea să suporte furia lui Ryan, decît o femeie de nouăzeci de ani!

– Nici mie nu mi-a venit să cred că te vei coborî pînă la a cere concedierea mea, după tot ce s-a întîmplat între noi.

– Nu mi-ai lăsat nici o altă alternativă, draga mea.

– Eforturile mele de a salva hotelul nu sînt o vendetta, Ryan.

– Nu pot tolera ca firma de avocaţi care-mi reprezintă interesele să aibă printre membrii ei o avocată care acţionează împotriva mea. Nici asta nu e o răzbunare personală. Ci un mod de a face afaceri bune.

– Deci nu există nici o cale de a ne soluţiona divergenţele?

Se trase lîngă ea.

– În locul meu, alt bărbat ar fi ajuns la o înţelegere cu tine, zise el, încet. Mai ales dacă te-ar fi dorit aşa cum te doresc eu. Şi ştii şi tu în

ce ar conta înţelegerea, nu-i aşa, Abigail? Culcă-te cu mine, uită de hotel, şi am să te las să-ţi păstrezi slujba.

Cu o mişcare bruscă, Abigail îl plezni peste obraz; el îi prinse mîna, înainte ca ea să se poată îndepărta.

– Dar n-am să fac aşa ceva. Abigail, zise el, pe un ton glacial. Uită de hotel, doar. Spune-le prietenilor tăi că nu mai poţi lucra pentru ei; spune-i şi presei acelaşi lucru. Este singura mea condiţie, Abigail.

Îi eliberă încheietura; Abigail îşi frecă locul de unde o ţinuse strîns.

– Oh, Ryan! Ştii bine ce s-ar întîmpla dacă aş accepta! McGee te-ar scăpa imediat de problemele pe care le ai cu „prietenii" mei, iar tu ai demola imediat hotelul. Şi cu noi cum rămîne?

Şi cu Margaret Tillson? se gîndi ea. Ca şi Abigail, nici ei nu-i plăcea să piardă.

– Am avea astfel timp să ne cunoaştem...

– Deci voi fi înfrîntă.

– Nu putem cîştiga amîndoi, Abigail.

– E o diferenţă între a pierde o bătălie, după ce-ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, şi a te retrage, pactizînd cu duşmanul.

Margaret Tillson nu i-ar fi permis aşa ceva!

– Nu pot face asta, Ryan. Nu pot dezerta, pur şi simplu.

Nu însemna că şi-ar fi abandonat doar principiile, ci şi clientul. Iar bunicul ei n-ar fi putut suporta ideea. Pentru prima oară, ea se întrebă care era oare strategia lui.

– De ce nu-ţi foloseşti capul, Abigail? o întrebă Ryan, nerăbdător.

– Asta şi fac, îi răspunse ea, zîmbind. Dacă n-ar fi aşa, acum am fi amîndoi în pat.

El se uită lung la ea, neîncrezător; ea se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre uşă. Spera ca Ryan să nu-şi dea seama cît de greu îi era să plece.

– Abigail.

Tresări, dar deschise uşa, zîmbind.

– Cheia.

– Bunica ta mi-a dat-o. I-o voi înapoia, cînd mi-o va cere ea.

– Dacă nu mi-o dai, am să vin să o iau, Abigail.

– N-ai decît.

Abigail trînti cu putere uşa în urma ei; Ryan o ajunse însă imediat. O luă de după talie, cu o mînă, şi-şi băgă cealaltă mînă în buzunarul

blugilor ei. Avea deja cheia între degete, însă nu-şi lua mîna de acolo.

– Am crezut tot ce ţi-am spus atunci, pe plajă, îi spuse el blînd. Îşi scoase mîna din buzunarul ei şi-i flutură cheia prin faţa ochilor. Se strîmbă la Abigail. Mai ales chestia cu şira spinării.

– Ne vedem mîine dimineaţă, domnule Davis.

El se înclină uşor.

– Bine, domnişoară Lawrence.

Ea deschise uşa grea.

– Şi, Abigail, ar fi mai bine să uiţi planurile urzite împreună cu drăgălaşa mea bunică.

– Niciodată!

Trînti cu zgomot uşa, gîndindu-se că el o va urma. Însă Ryan n-o făcu. Oftă. Planurile parcului Tillson, întocmite de Charles Bulfinch, eru în continuare în dormitorul lui Ryan.

Iar el îi luase cheia. Se uită în sus, la geamul dormitorului lui.

Înmărmuri. Îşi dăduse seama, deodată.

El o aşteptase. Probabil că bunicii lui îi scăpase ceva, la plecare. Nu era sigură, însă ştia că prezenţa ei în casa bunicii lui nu-l luase deloc prin surprindere. O aştepta. O privise apropiindu-se şi nu deschisese uşa atunci cînd ea sunase. Pentru

că voia să afle ce gînduri are.

Iar ea se îndreptase fără ezitare spre dormitorul lui.

Acum, el ştia că ceva se afla în dormitorul de la etajul trei. Ceva după care o trimisese bunica lui. Aşa că va căuta probabil pînă va găsi hîrtiile pe care ea dorea să le folosească pentru a împiedica dărîmarea hotelului. Şi distrugerea parcului.

Abigail privi din nou spre ferestrele de la etajul trei. Era el oare deja acolo, căutînd? Apoi, furioasă că fusese trasă pe sfoară, o porni spre casă, cu paşi hotărîţi.

Capitolul 8

Dimineaţa următoare, Abigail Lawrence, Ryan Davis şi Tom McGee se adunară în biroul lui Robert Timothy Lawrence. Cel mai de vază membru al firmei *Lawrence, Lawrence & McGee* îşi sprijinea mîinile pe braţele fotoliului său din piele, arătînd foarte odihnit după lungul său weekend. Vorbi răspicat, pe un ton avocăţesc.

– Înţeleg că nu v-aţi răzgîndit în privinţa nepoatei mele, domnule Davis.

Abigail îşi muşcă buzele. El n-ar fi numit-o „nepoată" dacă n-ar fi vrut să-i reamintească lui Ryan exact cine era ea.

– Nu, nu m-am răzgîndit deloc, răspunse Ryan.

– Noi nu dorim să ne pierdem clientul, pe *Davis Enterprises,* adică. Înţeleg că Margaret Tillson doreşte să rămînă clienta firmei noastre, indiferent de decizia dumneavoastră.

– Exact.

Abigail zîmbi; Ryan o văzu.

– Însă nu vrem nici să o pierdem pe Abigail, continuă Robert Timothy Lawrence. Aşa cum aţi văzut şi dumneavoástră, este o profesionistă excelentă. Tenace, eficientă, încăpăţînată.

– Da, zise Ryan. Latura asta am remarcat-o şi eu.

– Sînt calităţi indispensabile unui avocat. Însă vă înţeleg mînia: şi le-a folosit împotriva dumneavoastră. Expresia feţei i se îndulci. În cinci ani, Abigail n-a implicat firma în nici o acţiune, în calitate de persoană particulară. A fost foarte precaută, Ryan. Este prima ei greşeală.

– Nu din vina mea, domnule Lawrence.

– Ba eu cred că da, cel puţin parţial.

– Cum?

– Înainte ca adunarea să aibă loc, tu ai ştiut că Abigail va ţine un discurs. Ştiai la fel de bine că face parte din firma noastră, accentuă Robert Timothy Lawrence. Ai fi putut lua legătura cu ea. Să-i fi spus că *Davis Enterprises* erau reprezentate de *Lawrence, Lawrence & McGee,* şi că ai prefera ca ea să nu participe. Însă tu n-ai prevenit-o, nu i-ai spus că faci parte din familia Tillson, nu te-ai interesat dacă ea ştie că firma noastră reprezintă interesele firmei *Davis Enterprises.* Dacă eu aş fi ştiut că are de gînd să ţină acea cuvîntare, i-aş fi spus. Tu ai ştiut, însă n-ai făcut-o.

– Domnule Lawrence...

– Tu i-ai înscenat totul, adăugă el, încet. Ai plănuit acea întîlnire dramatică, în faţa camerelor de luat vederi, ca să distragi atenţia de la întrunire. Ai făcut-o pe Abigail să pară o proastă şi ţi-ai creat singur destule motive să te răzbuni.

– Nu-i vorba de răzbunare, domnule Lawrence, spuse Ryan, abia stăpînindu-şi mînia.

Însă Robert Timothy Lawrence nu se lăsă impresionat.

– Eu nu încerc să justific vreuna din acţiunile

lui Abigail, înainte sau după acea adunare. Vreau numai să subliniez de ce nu am deloc înţelegere faţă de poziţia ta. Dacă Abigail ar fi fost prevenită de oricare dintre noi, şi totuşi şi-ar fi ţinut discursul, aş fi concediat-o imediat, chiar eu. Fără să mai fie nevoie de şantajul tău.

Abigail îşi privea unghiile, concentrată. În cinci ani de muncă alături de bunicul ei, nu reuşise să afle nici măcar jumătate din lucrurile pe care le avea de învăţat de la el. Însă acum nu îndrăznea să-l privească.

Se aşternu o tăcere adîncă.

– Domnule Lawrence – începu Ryan, calm, abia reuşind să-şi stăpînească furia – în ultimele două săptămîni, nepoata dumneavoastră n-a încetat să mă obsedeze...

– Şi ce te face să crezi că această obsesie a dumitale va înceta, cînd vei obţine concedierea ei? întrebă el, neîncrezător.

– Asta mă priveşte numai pe mine.

– Şi pe noi. Vezi, Ryan, dacă o vei concedia pe Abigail, va fi absolut liberă să se dedice total salvării hotelului, cu mult zel, iar tu va trebui să te pregăteşti de luptă. Iar dacă te va da în judecată pentru şantaj, vei avea încă un obstacol de

înlăturat. Abigail este nepoata mea, Ryan.

Thomas McGee se foi pe scaun.

– Robert, eu cred că domnul Davis este îndreptăţit să se plîngă de comportamentul domnişoarei Lawrence. Şi chiar dacă dînsul n-ar fi cerut-o, cred că ar trebui să luăm totuşi în consideraţie demisia lui Abigail. Nu s-a comportat ca o profesionistă, iar acţiunile ei din ultima săptămînă sînt de neiertat. A adus prejudicii companiei *Davis Enterprises,* ca şi firmei noastre.

Abigail oftă. Şi Thomas McGee luase lecţii de la bunicul ei.

Ryan Davis îşi întinse picioarele lungi şi zise:

– Înţeleg că doriţi să ajungem la un compromis, domnule Lawrence.

– Adevărat.

– Să auzim.

– Vă sugerez ca Abigail să preia cazul împotriva *Societăţii de conservare* a oraşului Boston, în schimbul renunţării la acest şantaj ridicol.

McGee se ridică în picioare.

– Nu poţi face asta, Robert. Cum poţi avea încredere în ea?

– Ţi-am spus deja, că am mare încredere în calităţile nepoatei mele. Ea cunoaşte deja toate

argumentele pe care le-ar putea folosi membrii Societăţii. Şi m-a asigurat că va face o distincţie foarte clară între viaţa personală şi cea particulară, de aici înainte. Îi aruncă lui Abigail o privire plină de subînţelesuri, înainte de a-şi reîntoarce faţa spre Ryan. Te sfătuiesc să-i exploatezi la maximum calităţile şi cunoştinţele.

Lui Abigail i se uscă gîtul. Ce făcea oare bunicul ei? Doar ştia prea bine că ea lucra pentru Margaret Tillson! Cum putea să împace dorinţele ei, cu cele ale lui Ryan? Era imposibil!

Îşi privi bunicul, însă el nu se uita spre ea. Probabil se senilizaseră amîndoi: şi el, şi Margaret Tillson! Însă îl cunoştea mai bine pe bunicul ei. Trebuia să aibă un motiv...

Bineînţeles.

Era şansa lui Abigail să dovedească că putea deveni o avocată excelentă, că moştenise respectul pentru lege al familiei Lawrence, că era pregătită pentru a deveni partener al firmei *Lawrence, Lawrence & McGee.* Se întreba cu cîte asemenea situaţii se întîlnise bunicul ei, de-a lungul a cincizeci de ani de profesie. Îi puse faţă în faţă pe Ryan Davis şi pe Margarett Tillson, iar Abigail trebuia să aplaneze conflictul dintre ei.

Dar Ryan nu ştia că se lupta de fapt cu bunica lui – iar ea nu-i putea spune!

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Ryan. El îi zîmbi, satisfăcut. Era convins că ajunseseră la o înţelegere.

– Sînt de acord cu acest compromis, domnule Lawrence, spuse el, calm.

– Abigail?

– Şi ce se întîmplă dacă nu sînt de acord?

Ochii albaştri ai bunicului ei se adumbriră într-o ultimă ameninţare.

– Ryan este singurul în măsură să accepte sau să refuze acest compromis. Tu nu. Ţi-am oferit o şansă. Preiei cazul sau suporţi consecinţele.

– Nu am de ales, nu-i aşa? spuse Abigail, ridicîndu-se. Se uită la Ryan. Vom discuta la prînz despre caz. Te aştept la biroul meu, la ora douăsprezece. Ieşi din birou, fără să se mai uite în jur. N-avusese în intenţie să trîntească uşa în urma ei, dar o făcu. „Ce mai compromis!", murmură ea.

Tîrziu, în aceeaşi după-amiază, Abigail sosi la hotelul *Tillson,* se prezentă paznicului drept avo-

cata lui Ryan Davis şi se îndreptă spre grădina mare din spatele clădirii elegante – parcul *Tillson.* Iarba crescuse înaltă, doi ulmi se uscaseră şi peste tot erau tufişuri cu trandafiri sălbatici. Abigail se aşeză pe o bancă de marmură. O fîntînă, tot din marmură, avînd în centru o statuie în stil grecesc, stătea nefolosită, goală, în centrul parcului. N-ar fi fost de mirare să mişune şobolanii, gîndi Abigail.

În timpul mesei de prînz, ea îi sugerase subtil lui Ryan, să-şi viziteze bunica la Cape şi să o lase pe ea să se ocupe de problemele lui. Spera ca prin asta să reuşească să creeze un canal de comunicare între bunică şi nepot. Însă Ryan nu avea încredere în Abigail.

Aşa că Abigail a încercat să afle dacă el descoperise planurile lui Bulfinch în cufărul din dormitorul lui. El nu se lăsă prins în capcană. Aşa că i-a oferit o consultaţie juridică: să-l pună pe arhitectul lui să deseneze planurile preliminare de restaurare totală a hotelului. Ryan o acuză de extravaganţă: tarifele lui Stuart Malcolm erau exorbitante.

Abigail accentuă că o luptă prelungită cu *Societatea de conservare* îl va costa mult mai

mult. Nu pomeni nimic de bunica lui. S-au certat şi, la sfîrşit, ea nu avea nici cea mai mică idee dacă reuşise sau nu să-l convingă. Cu o expresie încăpăţînată, Ryan plecă spunîndu-i să înceapă bătălia pentru distrugerea hotelului. Abigail se întoarse în biroul ei s-o sune pe Margaret Tillson.

Maura Ahearn îi spuse că bătrîna stătea la umbră, bînd limonadă cu gheaţă şi ceruse să nu fie deranjată.

Abigail privi pentru cîteva momente porumbeii, apoi se ridică şi se reîntoarse în hotel. Îşi luă la revedere de la paznic şi se îndreptă spre Back Bay, în loc s-o pornească spre casă. Nu-i răspunse nimeni cînd sună la uşa lui Margaret Tillson. Abigail privi spre ferestrele dormitorului lui Ryan, însă nu văzu nici un semn. Sună din nou la uşă şi aşteptă, dar tot nu-i răspunse nimeni.

Luă un taxi spre Union Park, intră grăbită în casă, îşi luă sacul de pînză şi coborî în fugă scările. Îşi aruncă sacul pe bancheta Saab-ului ei şi în cîteva secunde intră în traficul aglomerat al oraşului Boston, îndreptîndu-se spre autostradă.

Patruzeci de minute mai tîrziu îşi parca maşina în spatele unui Audi Quattro argintiu. Rămase o clipă în maşină ştiind că încă se mai putea

răzgîndi. N-ar fi trebuit să vină aici. Ryan n-o dorea. Era o pacoste. Un ghimpe. Îl obseda.

Curajoasa Abigail.

Zîmbi, îşi luă sacul şi coborî din maşină.

Soarele aflat la amurg se pierdea, portocaliu, în ocean. Se opri pentru o clipă să asculte zgomotul valurilor care se spărgeau de stînci. Mirosi aerul sărat. Tăcerea, deschiderea, o copleşeau.

Apoi îl văzu pe Ryan pe plajă. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi, fără cămaşă, iar razele soarelui i se jucau în păr. Abigail lăsă să-i cadă din mînă sacul şi se apropie de el. Pe drum îşi scosese sandalele.

– Bună, zise ea veselă şi începu să-şi bălăcească picioarele în apă. Ştiam eu că am să te găsesc aici.

O privi fără să pară deloc surprins.

– Ai venit să discutăm afaceri?

– Nu.

– Atunci de ce eşti aici?

Ea îi răspunse din priviri, iar Ryan ezită numai o clipă înainte de a o lua în braţe.

– Stau şi mă uit la afurisitul ăsta de ocean de o oră şi tot pe tine te văd, îi spuse el sărutînd-o. Eşti

transpirată, Abigail, deci să începem cu începutul. Ai costumul de baie pe tine?

Ea clătină din cap.

Îi zîmbi larg:

– Bine.

O dezbrăcă uşor de rochie, îi scoase sutienul, slipul şi se aruncară amîndoi în ocean. Ea se aştepta să simtă corpul puternic al lui Ryan lîngă ea, dar cînd ieşi la suprafaţă nu-l mai văzu. Scoase un strigăt de panică, însă el îi făcu cu mîna de la o distanţă destul de mare. Ea se scufundă din nou. Apa era rece şi o înviora după ziua tensionată. Abigail uită de toate în afară de dorinţa de-al avea pe Ryan aproape. Se îndreptă spre mal şi-şi trase rochia pe trupul ud. Ryan o aştepta. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Nu încerci să fugi, nu-i aşa?

El rîse şi o trase mai aproape.

– Nu chiar. Ochii îi străluceau, amuzaţi. De ce ai venit aici, Abigail?

– Pentru asta, zise ea, privindu-l cu ochii încărcaţi de dorinţă. Ştia însă la fel de bine că el o putea răni foarte uşor. Degetele lui îi urmăreau blînd conturul gîtului.

– Mă bucur, îi răspunse şi se îndreptară spre

cabană.

Ryan intră în baie de unde ieşi cu un prosop alb. Abigail rămăsese lîngă pat, şiroind de apă, privind la goblenul în tonuri de albastru, încadrat de o ramă de alamă, de pe perete.

– Mamei mele îi plăcea să coasă, spuse el acoperind-o cu prosopul.

– E frumos.

– Ca tine.

Îi şterse uşor obrajii, iar ea îi zîmbi. Îl iubea.

– Nu pot... nu pot gîndi cînd mă atingi.

– Cam cum crezi că mă simt eu, draga mea? o întrebă el dîndu-i deoparte prosopul. Rîse văzînd-o îmbrăcată în rochia udă. Nu ţi-am dat-o încă jos?

O cuprinse de talie şi o sărută.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Abigail, îi şopti.

Ea îi zîmbi cu buzele lipite de ale lui.

– Şi eu.

Mîinile lui îi alunecară pe sub rochie, mîngîindu-i pielea moale, iar ea îşi simţi sînii tînjind după atingerea lui. Ea îi sărută buzele, obrajii, apoi îşi îngropă capul în umărul lui, lipindu-şi trupul gol de al lui. El o cuprinse cu braţele,

trăgînd-o tot mai aproape.

– Nu mai suport hainele astea pe mine, îi spuse răguşit.

Abigail îşi luă capul de pe umărul lui şi îl privi în ochi.

– Nici eu, dragul meu. Vreau să văd dacă ai coadă roşie, de drac.

El izbucni în rîs şi o aşeză uşor pe pat.

– Ar fi trebuit să ştii măcar asta, pînă acum, o necăji el.

– Putea să-ţi fi crescut în ultimele zile.

Cu o încetineală înnebunitoare, el îşi scoase cămaşa.

– Nu fac striptease, spuse el rîzînd.

Ea îi luă cămaşa şi o lăsă să cadă pe podea.

– Nu ştiu, Ryan. Cu gropiţele tale din obraji şi umerii tăi laţi... Se simţi cuprinsă de fiori. Nu mai putea continua, aşa că dădu din mînă şi cu un gest regal îi spuse: Continuă.

El se apropie de pat şi îşi desfăcu încet cureaua. Abigail oftă.

– Mă ia somnul.

El se aplecă spre ea şi o sărută, mîngîindu-i şoldurile cu palma.

– Te-am trezit? o întrebă amuzat.

Ea mormăi şi se întoarse cu spatele; în momentul următor însă reveni cu faţa la el: Ryan îşi dădea jos blugii.

– Nu-ţi văd coada roşie.

El izbucni în rîs şi se strecură în pat lîngă ea.

– Într-adevăr n-am. Chiar arăt a drac, Abigail?

Ea dădu din cap, mîngîindu-i obrajii cu vîrful degetelor.

– Nu.

Îi luă mîna într-a lui, sărutîndu-i fiecare deget. Apoi începu să-i exploreze încet corpul, o mîngîia senzual, dulce, cu ambele mîini, din cap pînă în picioare. Făcu acelaşi lucru cu buzele, dînd la iveală cît de aproape era de a-şi pierde controlul. O lăsă tremurînd de dorinţă, tînjind după el.

Ea îl prinse de umeri, lipindu-şi trupul gol de al lui, strîngîndu-l în braţe.

– Acum e rîndul meu, îi spuse el zîmbind. Însă explorarea trupului lui tare, puternic, fu mai puţin controlată, iar cînd ea îi simţi degetele încleştîndu-i-se pe şolduri se răsuci pe spate. Te vreau, Abigail, îi şopti.

– Şi eu.

O pătrunse tot mai adînc în timp ce ea se arcuia să îl primească. Îi şoptea la ureche cuvinte

de dragoste, reaprinzînd flacăra pasiunii. Se mişcau în acelaşi ritm, făcînd ca tot ce simţiseră pînă atunci, calm şi tandru, să erupă într-o pasiune frenetică. Era ca şi cînd nu se mai puteau sătura unul de celălalt, oricît de tare s-ar fi străduit, ca şi cînd ar fi ştiut că acest moment trăit împreună era mult mai preţios decît oricare altul.

Abigail îl trase mai aproape; mintea i se goli, nu mai realiza nimic în afara împlinirii explozive a dragostei lor, nu-i mai simţea decît căldura trupului, înăuntrul ei. Rămaseră unul lîngă celălalt, fără să-şi vorbească.

– E atît de linişte aici, atîta pace, spuse Abigail într-un sfîrşit. Acum înţeleg de ce n-ai vrut să renunţi la cabană.

– Nici la tine nu vreau să renunţ niciodată, îi spuse el. Atunci cînd sînt cu tine mă simt ca şi cînd nici o femeie n-a existat vreodată pentru mine.

Abigail îi zîmbi mulţumită. Nu fusese deci o întîlnire amoroasă trecătoare, nici pentru el, nici pentru ea. Însemna mult mai mult.

El o sărută pe frunte, surîzînd, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Nu ştiu cum ţi-e ţie, draga mea, îi spuse el

ridicîndu-se, dar mie mi-e tare foame. Din păcate, rochia ta nu prea mai poate fi îmbrăcată. Ai din întîmplare alta la tine?

Abigail se strîmbă la el.

– Mi-am adus cîteva lucruri de schimb, recunoscu ea, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

Ea nu-i răspunse şi se dădu jos din pat. Douăzeci de minute mai tîrziu erau amîndoi îmbrăcaţi, ea într-o rochie de plajă ecru, din bumbac şi încălţată într-o pereche de sandale. Îşi periase părul încă ud şi-şi dăduse cu ruj pe buze. Celelalte farduri le lăsase acasă; luase cu ea, întîmplător, rujul pe care-l folosea atunci cînd se ducea la birou. Avea o nuanţă posomorîtă, care nu o avantaja deloc. Ieşi afară, unde o aştepta Ryan.

– Asta e tot ce am reuşit să fac, îl anunţă ea.

El era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni verde smarald şi o cămaşă albă. Arăta superb. Iar privirea din ochii lui îi spuse că o găsea la fel de frumoasă.

– Arăţi minunat, îi spuse el. Chiar şi îmbrăcată.

Izbucniră amîndoi în rîs. Abigail îi sugeră să ia maşina ei, dar el refuză, insistînd ca ea să-şi dea maşina deoparte ca să poată pleca cu Audi-ul. Îl

făcu snob, dar el îi răspunse zornăind cheile.

– Poţi să conduci tu.

Nu-i putu rezista.

Au găsit un restaurant pe malul oceanului, care servea homari.

Abigail coborî cu uşurinţă din maşină, zîmbind spre Ryan care se dădu jos mai greu.

– M-am distrat de minune, îi spuse.

– Conduci ca o nebună.

– Sînt un şofer foarte precaut.

– Eşti obişnuită cu traficul din Boston, îi răspunse. N-ai cum să fii prudentă. La întoarcere conduc eu.

Restaurantul nu era aglomerat, fiind marţi seara. Ryan şi Abigail s-au aşezat la o masă liniştită, cu vedere spre ocean. Se priveau, ştiind că nu vor discuta nici despre hotelul *Tillson* nici despre noua lor relaţie de afaceri, nici despre ce căutase Abigail în dormitorul lui Ryan. Şi nici dacă Ryan găsise sau nu ceva acolo, după plecarea ei. Au discutat numai despre frumuseţea priveliştii, despre mîncarea excelentă, despre lucrurile care le făceau plăcere atunci cînd nu erau prea ocupaţi cu slujba. Abigail îi explică lui Ryan în detaliu ce intenţiona să facă arhitectul, în casa ei

din South End.

– Va trebui probabil să mă mut la părinţii mei în timpul lucrărilor de amenajare.

– Ar fi trebuit să-ţi renovezi casa înainte să te muţi în ea.

– N-am avut bani.

– Şi nici răbdarea necesară, adăugă Ryan zîmbind, făcînd gropiţe adorabile în obraji.

– Răbdarea nu este una din calităţile mele.

– Dar eu ştiam că avocaţii trebuie să fie răbdători.

– Înţelepţi şi tenace şi eficienţi. Asta dacă îl asculţi pe Robert Timothy Lawrence. Dar de răbdare n-a pomenit nimic, niciodată.

– Moştenire de familie, completă Ryan şi schimbă subiectul.

Se întoarseră la cabană. Se descălţară şi, mînă în mînă, se plimbară pe faleză. Nu-şi mai vorbeau aproape deloc. Cînd au revenit, luna era sus pe cer iar stelele străluceau deasupra oceanului.

Ajunşi înăuntru s-au aşezat pe patul vechi, cu tăblie din alamă, dezbrăcîndu-se unul pe altul încet, cu tandreţe, încă incapabili să spună cuvintele care ar fi putut explica ce simţeau. Abigail îşi

puse un deget în mijlocul bărbiei lui puternice, şi îi zîmbi. Nu putea să-i reamintească acum problemele dintre ei, care fuseseră gata-gata să-i despartă.

Nu se mai gîndi nici la trecut, nici la viitor, ci la prezent, la acel moment atît de perfect, atît de potrivit. Atingerea trupului lui Ryan o făcu să-şi înfrîngă orice rezervă. Cu fiecare gest, dacă nu prin cuvinte, îi spunea că-l iubea mai mult decît ar fi bănuit vreodată – decît ar fi îndrăznit vreodată să spere – că va putea iubi cîndva. Cînd s-au desprins din îmbrăţişare, obosiţi, dar satisfăcuţi, Abigail îi luă mîna lui Ryan şi zîmbindu-i îl văzu căzînd într-un somn adînc.

Se lăsă pe spate şi, uitîndu-se la tavan şi ascultînd zgomotul valurilor spărgîndu-se de stînci, începu să se întrebe ce se va întîmpla de acum încolo. Înainte de a se lăsa cuprinsă de o toropeală plăcută îşi jură că va găsi o cale de rezolvare şi că nu se vor despărţi niciodată.

Abigail se trezi cînd soarele îi bătea în geam. Era singură în pat. Controlă repede bucătăria,

baia şi ieşi în faţa casei. Cuprinsă de panică, se îndreptă spre maşini.

Ryan îşi aşeza o valiză în portbagajul automobilului său.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Oh, Abigail, te-ai trezit, îi spuse el zîmbindu-i. Ai dormit bine?

Ea dădu din cap.

– Văd că tot nu ai încredere în mine. Credeai că am de gînd să te părăsesc?

– Mi-a trecut prin cap, îi spuse ea relaxată.

– Trebuie să plec.

Abigail îşi ridică faţa spre el şi-l sărută uşor pe buze.

– Şi eu ar trebui să mă întorc la birou. Avem treabă multă, doar ştii bine, domnule Davis.

– Nu astăzi, îi răspunse el. Trebuie să plec la Phoenix pentru cîteva zile.

– Ryan! Regretă imediat tonul de dezamăgire care i se ghicea în voce. Oftă strecurîndu-şi degetele în palma lui. Îmi pare rău. Are vreo legătură cu hotelul?

– Nu chiar.

– Pentru că dacă are, ar trebui să-mi spui. Sînt avocatul tău doar.

– Da, ştiu, îi răspunse el, trăgînd-o de păr în joacă. N-am încredere completă în tine, Abigail Lawrence. Promite-mi doar că nu-ţi vei duce la îndeplinire planurile de a mă ruina pînă la întoarcerea mea.

Ea îi aruncă o privire inocentă, străduindu-se din răsputeri să nu zîmbească.

– Haide, Ryan, ştii bine că n-am vrut niciodată să te ruinez.

El surîse neîncrezător şi o sărută cu zgomot.

– Poţi rămîne aici cît vrei, draga mea. Eu însă va trebui să plec.

El se întoarse să plece însă ea i se aruncă în braţe, ţinîndu-l strîns.

– Ryan, eu... Cînd te întorci, va trebui să discutăm ceva.

„Ceva" însemna Margaret Tillson.

– Nu avem nimic de discutat, draga mea. O sărută pe creştet şi se îndepărtă.

Ea aşteptă pînă ce el îi dispăru complet din vedere, apoi se reîntoarse la cabană. Camerele minuscule păreau pustiite. Ca şi ea.

Capitolul 9

Cînd Abigail ajunse la birou, la zece şi jumătate, Margaret Tillson o căutase deja de trei ori. Abigail oftă şi formă numărul casei ei din Cape Cod.

– Ah, draga mea, eram atît de nerăbdătoare să mă suni, îi spuse bătrîna. Ai găsit cufărul?

– Nu, dar doamnă Tillson...

– Nu era în camera lui?

Abigail ezită.

– Nu cred. De fapt nu sînt sigură. Ryan – nepotul dumneavoastră – era acasă şi m-a prins.

– Ce ghinion, spuse doamna Tillson calm. Scuză-mă un moment.

Abigail o aşteptă un minut întreg.

– Am întrebat-o din nou pe doamna Ahearn. Îşi aduce aminte cu certitudine că a şters cufărul de praf înainte de sosirea nepotului meu în oraş.

Deci era acolo, iar Ryan trebuie să fi căutat în el, şi să fi găsit desenele lui Charles Bulfinch. Şi nu-i spusese nimic despre asta. Abigail oftă, simţindu-se brusc dezamăgită.

– N-am avut cînd să-ţi explic că s-ar putea ca Ryan să fi umblat în cufăr şi să fi schimbat locul hîrtiilor. Doamna Ahearn nu l-a deschis atunci cînd a şters praful.

– Înţeleg, spuse Abigail. Credeţi că le-a luat în Arizona?

– Nu.

Părea atît de convinsă.

– Sînteţi sigură?

– Absolut.

Abigail se întrebă de ce. Margaret Tillson se concentră însă asupra problemei.

– Ar trebui să verifici tu conţinutul cufărului. Apoi voi lua legătura cu bunicul şi unchiul tău. Poate că Ryan le-a încredinţat lor hîrtiile spre păstrare. Dacă nu sînt nici la ei poate le găsim la Boston Athenaeum.

Abigail oftă.

– Nu mai am cheia de la casa dumneavoastră.

– Oh?

– Mi-a luat-o nepotul dumneavoastră.

– Înţeleg, spuse doamna Tillson iar Abigail avu sentimentul că bătrîna ştia mai multe decît lăsa să se înţeleagă. I-am promis nepotului meu că n-am să mă amestec dar... Felix Lawrence are şi el o cheie.

– Cum?

– La revedere, Abigail.

Abigail încercă să-i sugereze doamnei Tillson să stea de vorbă cu nepotul ei, însă bătrîna închisese deja.

– La naiba!

Era din nou nevoită să se ocupe de treburile murdare ale lui Margaret Tillson. Bineînţeles că era gata să facă orice efort pentru a salva hotelul. Însă şi-ar fi dorit ca Margaret Tillson să adopte o altă tactică, să-i vorbească ea nepotului ei.

Îl vizită pe Felix Lawrence la spital. Îl găsi citind ziarul de dimineaţă. Arăta mai bine, îşi recăpătase culorile din obraji şi se mai îngrăşase puţin. Doctorii îi promiseseră că îi vor da drumul acasă la sfîrşitul săptămînii. Abigail era bucuroasă.

– Îţi simţim lipsa la firmă, îi spuse.

– McGee este turbat din cauză că îl reprezinţi pe Ryan Davis, îi zise el, rînjind satisfăcut. Era singurul burlac din familia Lawrence şi nu era nici pe departe atît de rafinat ca fratele lui. Dar nici Tim nu cred că are prea mare încredere în tine.

Cei trei fraţi ai lui Robert Timothy Lawrence erau singurii oameni din lume care îi spuneau Tim. Abigail zîmbi.

– Cred că este examenul vieţii mele.

Felix îşi ridică mirat o sprînceană încărunţită iar Abigail începu să-i explice grăbită despre lupta care se dădea între ultimii doi membri ai familiei Tillson.

– Margaret a fost furioasă încă de la început, de cînd a auzit că Ryan are de gînd să dărîme blestematul ăla de hotel. Iar asta s-a întîmplat cu mai mult de un an în urmă, mormăi Felix.

– Şi de ce nu-i spune pur şi simplu că nu este de acord cu demolarea? îl întrebă Abigail, refu-

zînd să mai încerce să afle de ce unchiul ei Felix n-o informase despre planurile vechi de aproape un an ale companiei *Davis Enterprises*, legate de hotelul *Tillson.*

– Crede probabil că el va renunţa atunci la proiect numai din milă. Şi probabil Margaret ar vrea să-i dea o lecţie nepotului ei.

– Dar mi-aş putea pierde slujba!

– Asta se va întîmpla numai dacă nu vei reuşi să stăpîneşti situaţia.

– Vorbeşti ca bunicul.

– McGee vrea să te dea afară şi dacă va ieşi ca el, în două luni Tim îşi poate lua la revedere de la firma lui.

– Dar e şi firma ta, sublinie Abigail.

– Numai pînă la 1 septembrie. Dar să nu-mi spui că ai venit la mine în afara orelor de vizită, numai ca să mă vezi. Cu ce pot să te ajut?

– Mai ţii minte cumva dacă Ryan Davis i-a încredinţat bunicului sau ţie un cufăr plin cu acte ale hotelului *Tillson?* Hîrtii păstrate de bunicul lui, încă de la construirea hotelului?

– Poţi să-mi spui şi mie ce ai de gînd?

– Eu, nimic. Întreab-o pe doamna Tillson.

Felix Lawrence o privi cu atenţie.

– Eşti o adevărată Lawrence, Abigail, spuse el cu afecţiune. N-ai renunţa niciodată. Tu şi Margaret vreţi să-l păcăliţi pe Ryan, nu-i aşa?

– Nu, nu să-l păcălim. Pur şi simplu să i-o luăm înainte. Iar eu particip la toate astea numai din cauza doamnei Tillson.

El chicoti împăturindu-şi ziarul în poală.

– Nu, Abigail, Ryan Davis n-a încredinţat firmei noastre nimic legat de construirea hotelului *Tillson.*

– Oh.

– Asta e tot?

– Nu. Însă ezita.

– Ai putea să-mi spui, Abigail.

Ea oftă.

– Poţi să-mi spui de unde să iau cheia apartamentului lui Margaret Tillson?

– Cheia mea? se uită la ea uimit. Am înţeles bine?

– Probabil.

– Ai de gînd să pătrunzi prin efracţie în casa lui Margaret Tillson?

– N-ar fi pentru prima oară, spuse Abigail. Însă Ryan m-a prins înainte să pot găsi cufărul.

– Cufărul.

– Da. Cu planurile lui Charles Bulfinch.

Unchiul ei încercă să o readucă la realitate.

– Charles Bulfinch a murit în anul 1844, Abigail.

– Da, cam atunci, spuse ea cu uşurinţă.

– Am impresia că firma noastră va avea neapărată nevoie de cei doi membri mai în vîrstă ai familiei Lawrence, care să o poată ţină în frîu pe cea mai tînără Lawrence. Am să-i spun secretarei mele să-ţi dea cheia.

Ea îl sărută pe obraz şi îi promise să îl viziteze în curînd. Însă în timp ce ea se întorcea să plece, Felix o prinse de mînă.

– Vă meritaţi unul pe celălalt, tu şi Ryan Davis, să ştii.

– Sper, spuse ea şi plecă.

Vineri dimineaţă, Abigail răspunse somnoroasă la telefon. Primi ultimele ordine de la Robert Timothy Lawrence: trebuia să-l ia pe Ryan Tillson Davis de la aeroport şi să-l aducă la biroul lui.

Abigail nu-l mai întrebă ce determinase sosi-

rea prematură a lui Ryan. Ştia numai că trebuia să preia frînele acestui caz. Şi că bunicul ei îi oferea o ultimă şansă.

Conduse spre aeroport, conştientă de faptul că bărbatul cu care trebuia să se întîlnească era probabil furios pe ea. În mod justificat.

Dăduse greş. Bunicul ei îi oferise o portiţă de scăpare, iar ea n-o folosise. Lista cu capetele de acuzare ce-i stăteau împotrivă era cumplit de lungă. Însă erau cam exagerate. Dar Thomas McGee şi preşedintele companiei *Davis Enterprises* nu aveau de gînd să-i asculte dezminţirile.

Iar acum nu putea face altceva decît să nege.

Putea presupune că oricine ar fi vrut, ar fi putut dovedi că ea luase masa cu Howard Fuller, miercuri seara. Nu putea nega asta. El îi explicase atunci că o singură săptămînă nu era de ajuns pentru a înregistra vreun rezultat notabil. Şi o întrebase pe Abigail dacă nu se mai putea obţine măcar o săptămînă amînare de la *Davis Enterprises*. Ea ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă pentru a găsi o soluţie care să-i mulţumească pe toţi.

Ea nu pomenise nimic de dosarele lui Charles Bulfinch. Venea chiar de la Margaret Tillson de

acasă. În cursul explorării camerei lui Ryan, găsise cufărul, ca şi cheile maşinii lui. Conţinutul cufărului se dovedise fascinant; nu găsise însă nimic care să semene cu planurile originale ale lui Bulfinch. Găsise însă planurile detaliate ale lui Stuart Malcolm, precum şi o colecţie incredibilă de fotografii făcute înainte, în timpul şi după construirea hotelului. Fuseseră făcute atît în interior, cît şi în exteriorul hotelului. Le împachetase pe toate şi le pusese pe biroul lui Malcolm Stuart Jr. Acesta fusese foarte impresionat şi promisese să înceapă de îndată un studiu de fezabilitate în vederea renovării hotelului. Întrebarea-cheie era dacă această renovare putea fi făcută cu bani puţini.

Mai exista un cap de acuzare, pe care Abigail nu-l putea nega. Angajase firma *Malcolm Associates* într-o problemă neautorizată încă de clientul ei. O făcuse însă în interesul lui.

Mai mult sau mai puţin.

Era oare vina ei că, venind cu toate acele documente originale, îl convinsese pe Malcolm Stuart de buna ei credinţă? Şi că el se apucase deîndată de treabă, fără a-l mai contacta pe Ryan Davis?

Nu, nu în întregime.

Toate astea, privite din afară, păreau foarte uşor de iertat.

Ceea ce nu putea însă să fie iertat era faptul că autorităţile oraşului luaseră decizia inexplicabilă de a-i retrage lui Ryan Davis autorizaţia de demolare.

Ceea ce nu se putea ierta era răspîndirea zvonului că Charles Bulfinch desenase planurile hotelului şi a parcului, chiar înainte de a muri, şi că fiul prietenului lui integrase parcul în terenul aferent hotelului *Tillson.*

Ceea ce nu se putea ierta era tăcerea inexplicabilă a consilierului legal al *Companiei Davis Enterprises.* Toată ziua de joi, Abigail Lawrence nu fusese de găsit. Nu făcuse nici un comentariu. Nu se dusese la City Hall, nu protestase, nu explicase, nici măcar nu venise la birou.

De neiertat, însă de înţeles, se gîndi Abigail, în timp ce-şi parca maşina. Venise să-l aştepte pe preşedintele companiei *Davis Enterprises*. Încercase tot timpul să-şi dea seama ce avea de gînd Margaret Tillson. Şi cum putea ea, Abigail Lawrence, să nu fie făcută responsabilă pentru acţiunile ei.

Ryan sosi îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albi şi o cămaşă sport albastră. În ciuda nervozităţii ei, la vederea lui, Abigail simţi o tresărire familiară. El o apucă grăbit de braţ şi începură să parcurgă coridorul, fără un cuvînt.

Reporterii îi urmau.

– Domnule Davis, ce părere aveţi despre decizia edililor oraşului de a vă retrage autorizaţia de demolare?

– Ce aveţi de gînd să faceţi, domnule Davis?

– Consideraţi că maniera de lucru a domnişoarei Lawrence v-a fost de folos? Ştiaţi că ea a fost consilierul legal al *Societăţii de conservare?*

– Ce ştiţi despre zvonurile legate de Charles Bulfinch şi de aşa-zisele lui planuri?

Ryan îi strînse mai tare braţul lui Abigail.

– Fără comentarii.

Meresul i se acceleră, iar reporterii renunţară. Abigail era nevoită să alerge pur şi simplu, pentru a ţine pasul cu el. Însă el nu-i elibera braţul. În sfîrşit, cînd ajunseră la scara rulantă ce ducea la parcare, el slăbi strînsoarea.

Abigail îi zîmbi timid.

– Bine-ai venit.

– Eşti concediată, Abigail.

– M-am străduit să apăr interesele firmei tale, Ryan, îi răspunse ea, cu un aer inocent.

El era însă prea furios ca să-i mai poată răspunde. Abigail se îndreptă spre Saab-ul ei.

– Aş fi venit cu maşina ta, dacă mi-ai fi lăsat cheile, îi zise ea, deschizîndu-i portiera din dreapta.

– De ce nu le-ai furat pur şi simplu?

– Nu m-am gîndit.

– Să te ia naiba, Abigail Lawrence!

– Mai bine m-ai săruta.

O trase spre pieptul lui. Ea îşi ţinu respiraţia, pregătindu-se pentru sărutul lui, însă el o îmbrînci. Urcă în maşină şi trînti portiera.

Nu era pentru prima oară în ultimele zile că Abigail îşi punea întrebarea dacă va mai putea continua. Putea da vina pe bunica lui, putea să-i spună că bunicul ei o obligase să muncească din greu, ca să-i dovedească că era un avocat foarte bun. Iar dacă Ryan o iubea, ar fi înţeles-o şi ar fi ajutat-o. Dar ştia că nu-i putea spune toate astea. Dacă ar fi iubit-o, ar fi reuşit să înţeleagă ce făcea ea, chiar dacă n-ar fi aprobat-o. Iar dacă n-o iubea...

Atunci nimic nu mai conta. Nimic. Şi vor rămîne duşmani, pentru totdeauna.

Se urcă şi ea în maşină şi porni motorul.

– Cum a fost în Arizona?

– Cald.

– Mi-a fost dor de tine.

O privi cu răceală, apoi îşi întoarse faţa de la ea.

– Ryan, vorbeşte-mi te rog.

– Nu am ce să-ţi spun, Abigail. Să uităm de ziua de marţi.

Degetele i se încleştară pe volan.

– Nu pot.

– Eu însă pot.

– Ryan...

El se răsuci pe scaun şi privi pe geam. Abigail înghiţi în sec. Nu-i putea spune acum că-l iubea; nu atîta timp cît el era mînios şi rănit, nu atîta timp cît erau în maşină. Aşa că se îndreptară în linişte spre oraş.

Cînd se apropiară, Abigail îl întrebă unde dorea să meargă.

– La firma *Lawrence, Lawrence & McGee*. Să te concediez.

– Începi să semeni cu o placă stricată, spuse

Abigail, cu uşurinţă. Ar trebui să gîndeşti mai creator. Să mă biciuieşti. Să-mi dai foc în bibliotecă. Să-mi înfigi beţe de bambus aprinse în unghii.

– Ţi-ai irosit toate cele nouă vieţi, Abigail.

– Însă tu, dragă domnule Davis, eşti la bunul plac al automobilului meu.

Aşa că trecu de Storrow Drive, pe unde ar fi trebuit s-o ia să ajungă la birou.

– Ce faci, Abigail? o întrebă Ryan.

– Mă plimb prin elegantul Back Bay. Parcă spuneai că ai copilărit în Boston. Ar fi trebuit să recunoşti împrejurimile.

Cinci minute mai tîrziu, parcă maşina în faţa casei ei din South End.

El mormăi:

– Abigail...

Ea îi zîmbi şi coborî din automobil.

– Trebuie să mă schimb înainte de a merge la birou. Nu pot fi concediată în şort. Bunicul nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Abigail, n-avem timp de aşa ceva.

Ea urcă prima treaptă.

– Atunci n-ai decît s-o porneşti la drum.

– Abigail!

El o ajunse şi o prinse în braţe pe scara îngustă ce ducea la etajul doi.

– Ai o mulţime de lucruri de explicat.

– Şi sînt sigură că mă vei asculta fără prejudecăţi, îi răspunse ea, sarcastică. M-ai judecat deja, Ryan, şi m-ai găsit vinovată. Tot ce-ţi mai lipseşte este un loc unde să mă spînzuri.

– Cred că biroul bunicului tău e locul ideal, spuse el, amar, şi o îndepărtă de lîngă el.

Abigail urcă în grabă cel de-al doilea etaj.

– Cred că jos e o familie de şoareci. Sau de şobolani, mai bine- zis.

– Eu vorbesc serios, Abigail. De data asta ai mers prea departe.

Ea nu-i răspunse şi, ajungînd la uşă, o descuie. Suna telefonul. Îl ignoră. În ultima zi şi jumătate, sunase aproape neîntrerupt. Ea înregistrase toate mesajele, iar apoi le şterse prompt. Parcă toată lumea dorea să-i vorbească: bunicul, părinţii, Howard Fuller, unchiul ei. Absolut toţi, cu excepţia lui Ryan, se gîndi ea. Lăsă uşa deschisă şi păşi pe hol, îndreptîndu-se spre dormitor.

În timp ce-şi scotea tricoul, îl observă pe Ryan privind-o din pragul uşii. Lăsă tricoul să alunece pe podea şi se îndreptă spre dulap.

– Credeam că ai uitat ziua de marţi, îi zise ea, ursuză.

Îi auzi paşii în spatele ei, însă refuză să se întoarcă. Degetele lui îi desfăcură sutienul şi începură să-i mîngîie spatele, cu blîndeţe. Ea se lipi de el.

– Ryan, trebuie să stăm de vorbă...

– Eu nu vreau să vorbesc, îi zise el, întorcînd-o cu faţa la el. Cu o mînă o ţinea de talie, iar cu cealaltă îi mîngîia sînii. O sărută cu patimă, lacom. Ea suspină şi îi cuprinse cu braţele corpul suplu, dar puternic.

Cu un gest brusc, el o respinse. Ochii lui negri o săgetau cu privirea.

– Cum te simţi atunci cînd eşti folosită, Abigail?

Ea se uită la el, privindu-l cu neîncredere. Nu reuşi să scoată nici un cuvînt. Îşi puse în grabă sutienul şi se întoarse. N-a mai făcut nici o mişcare, pînă cînd i-a auzit zgomotul paşilor, pierzîndu-se în hol. Atunci s-a îmbrăcat cu o rochie trandafirie şi s-a încălţat cu o pereche de pantofi fără toc. Îşi pieptănă părul şi şi-l strînse, se fardă ca de obicei, în culori terne, şi se privi în oglindă. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Nu ştia încă cum, însă trebuia ca el să înţeleagă.

Îl găsi aşteptînd-o în camera din faţă. Privea pe fereastră, spre Union Park.

– Nu m-am folosit de tine, Ryan Davis.

El nici n-o privi.

– N-are nici un rost să mai discutăm asta, Abigail. Te-am rugat să-mi dai timp. Să nu încerci să mă ruinezi în timp ce eu lipsesc. Iar tu... Tu m-ai lăsat pradă lupilor. Fără ca măcar să asculţi şi varianta mea, te-ai lansat în căutarea răzbunării. Ţi-ai bătut joc de mine, Abigail.

– Ryan, ascultă-mă, te rog.

– Nu.

– Ryan!

– Orice ai de spus, vei spune în faţa bunicului tău. Am vorbit deja cu el, Abigail, şi de data asta e de acord cu mine. Ai mers prea departe.

– Dar n-am făcut-o eu!

– Bineînţeles că nu.

Trînti uşa în urma lui.

Ea fugi după el şi deschise larg uşa.

– La naiba! Nu ştiu mai multe decît tine în privinţa celor întîmplate, Ryan! strigă ea. Ryan!

Se auzi ecoul vocii ei. Nici un răspuns, însă.

– Să te ia naiba, Ryan Tillson Davis!

Alergă spre una din ferestre, rămasă deschisă.

– Te iubesc, Ryan!

El se opri pe trotuar, se uită la ea, apoi plecă mai departe. Abigail observă, furioasă, cum el îi deschide maşina. Tresări. O aştepta. Dar, în timp ce se pregătea să respire uşurată, auzi zgomotul familiar al motorului.

– Nenorocitul mi-a furat cheia!

Nu-i venea să creadă că Ryan ieşea din parcare, îndepărtîndu-se. Izbucni în rîs.

– Nu-mi pasă nici dacă îmi vor mai trebui încă zece ani, murmură ea, uitîndu-se încă la locul de parcare, rămas gol. Am să-l fac să înţeleagă!

Se schimbă din nou în şort şi tricou, luă cheia lui Margaret Tillson şi plecă să-i fure lui Ryan automobilul argintiu.

Capitolul 10

Abigail nu se duse direct la birou. Porni pe autostrada de sud-est, spre Cape Cod. Dădu drumul la aerul condiţionat şi se relaxă, bucurîndu-se de maşina puternică, uşor de condus.

Ryan nu credea pur şi simplu că ea nu avea nici o legătură cu decizia autorităţilor şi nici cu lansarea zvonurilor despre Bulfinch.

N-o va crede dacă nu-i va putea dovedi.

Abigail parcă superbul Audi Quattro în faţa locuinţei de vară a lui Margaret Tillson. Ocoli casa şi intră prin spate în grădină. O găsi pe bătrînă lungită într-un hamac, la umbră, citind o carte poliţistă.

– Doamnă Tillson? spuse ea uşor, temîndu-se să n-o sperie.

– Ah, Abigail, zise aceasta, lăsînd cartea deoparte. Te aşteptam.

Abigail zîmbi.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

– Ajută-mă să mă dau jos. Doamna Ahearn face limonadă. Nici ţie nu ţi-ar strica un pahar.

– Nu, o aprobă Abigail. O ajută să coboare din hamac şi se îndreptară împreună spre terasa ce dădea spre ocean. Ce casă frumoasă aveţi! exclamă ea.

– Îţi mulţumesc, îi spuse doamna Tillson, în timp ce se aşeza. Mi-l amintesc şi acum pe Ryan cum se juca pe plajă, cu părinţii lui. Era plin de draci chiar de atunci. Eu obişnuiam să stau aici şi să-l privesc.

Abigail îşi coborî stînjenită ochii.

– Părinţii lui plecau de aici, cînd au avut acel accident. Ryan rămăsese aici în weekend.

– Doamnă Tillson...

Dar bătrîna n-o mai auzea. Privea fix nisipul strălucind în bătaia soarelui şi apa învolburată a oceanului.

– Emily şi David se certaseră, continuă ea. În legătură cu una din proprietăţi. Toate certurile lor de la asta porneau. Emily dorea mai mult – era unicul nostru copil, şi era foarte răsfăţată – iar David nu-i putea oferi destul. Însă se iubeau foarte mult şi, în majoritatea cazurilor, certurile lor erau repede uitate. În ziua aceea, însă, au plecat supăraţi. Nu ştiu dacă asta a avut vreo legătură cu accidentul.

Se întoarse spre Abigail cu ochii în lacrimi.

– A fost cea mai grea zi din viaţa mea, îi spuse cu o voce clară, hotărîtă, în ciuda faptului că plîngea. Mai grea chiar decît ziua în care a murit soţul meu, sau cea în care au murit gemenii. N-am s-o uit niciodată. Făcu o pauză şi-i zîmbi cu afecţiune. Probabil te întrebi de ce-ţi povestesc toate astea.

– Nu, nu, eu...

– Aşa îţi vei explica mai bine purtarea nepotului meu, îi spuse ea cu simplitate. Părinţii lui n-au făcut decît să se certe din cauza banilor, iar

el s-a străduit din răsputeri să nu le copieze felul de a fi. A moştenit tot ce aparţinuse mamei lui şi a reuşit să cîştige o avere vînzînd, cumpărînd, dărîmînd şi clădind din nou. A afirmat clar, chiar de la început, că nu dă doi bani pe istorie sau pe orice proprietate a sa. Şi că nu se va ataşa de nici una.

Abigail dădu încet din cap. Nu ştia ce să-i răspundă. Doamna Ahearn intră, aducînd o tavă cu o cană de cristal, cu limonadă, şi două pahare cu gheaţă. Umplu paharele şi le dădu celor două femei. Abigail putea să jure că doamna Ahearn ştia prea bine despre ce vorbea acum stăpîna ei.

– Nu m-am gîndit niciodată că această atitudine se va extinde şi asupra hotelului construit de bunicul lui. Nu m-am simţit niciodată atît de lipsită de energie, de vlagă, ca atunci cînd am aflat că propriul meu nepot are de gînd să demoleze cea mai mare realizare din viaţa soţului meu.

Abigail se simţea impresionată, dar şi stînjenită de confesiunea bătrînei. Îşi băură limonada în linişte. Abigail tot nu ştia ce să spună.

Margaret Tillson îi zîmbi.

– Îl iubesc pe băiatul ăsta. Îi aruncă o privire plină de subînţelesuri. Ca şi tine.

Abigail roşi, dar n-o contrazise.

– Mi-ai dat puterea să-l înfrunt, Abigail. Nu m-am mai simţit atît de vie de ani de zile.

– Deci dumneavoastră aţi convins autorităţile să anuleze autorizaţia de demolare, spuse Abigail fără a fi deloc surprinsă.

– Ryan uită că eu am fost foarte activă timp de aproape nouăzeci de ani. Şi m-am implicat întotdeauna în viaţa oraşului Boston.

– Şi zvonurile?

– Eu le-am lansat.

Abigail oftă.

– Dar el dă vina pe mine, ştiţi?

– Mă aşteptam să o facă. Nu m-aş fi folosit niciodată de tine dacă n-aş fi fost absolut sigură că este îndrăgostit de tine şi că nimic din ce voi face eu nu va distruge această dragoste.

Abigail se hotărî să nu-i explice exact bătrînei cum stăteau lucrurile.

– A trebuit să fac ceva, draga mea, ca să-l întîrzii pe Ryan. Acum că am cîştigat timp intenţionez să rezolv problema.

– Cum?

Chiar în clipa aceea se auzi un scrîşnet de frîne şi o portieră trîntindu-se. După numai cîteva

secunde Ryan Tillson Davis apăru pe terasă. Margaret îi zîmbi şi îi oferi un pahar de limonadă. Abigail încerca zadarnic să uite de cheile maşinii lui, aflate în buzunarul ei.

El le privi pe amîndouă.

– Vreau să ştiu ce mai complotaţi acum voi două.

– Să-ţi fie ruşine, Ryan, îi spuse bunica lui. Domnişoara Lawrence îi face pur şi simplu o vizită unei bătrîne singuratice.

– Nu mă păcăleşti tu pe mine. Am vorbit tocmai cu Stuart Malcolm şi am aflat că a luat legătura cu voi amîndouă.

Abigail rămase cu gura căscată.

– Cu amîndouă?

Şi ea şi Ryan se uitară miraţi la Margaret Tillson care îşi pusese pe masă paharul şi îi privea senină, cu mîinile încrucişate în poală.

– Da, parcă am vorbit cu el ieri dimineaţă, recunoscu ea.

– Şi s-a apucat să facă planurile preliminare pentru renovarea hotelului *Tillson* pe banii mei, mulţumită vouă! După cum se uita furios în jurul lui, Abigail putea să jure că era în căutarea unui obiect pe care să-l arunce după ea. Propria mea

bunică şi-a pus în gînd să mă ruineze!

– Doar ţi-am spus că ai mai multe şanse dacă dovedeşti că ai făcut un studiu de fezabilitate, murmură Abigail.

– Sau voi fi mai uşor de convins să renovez hotelul?

– Posibil.

– Dacă aş fi în locul tău Ryan, n-aş îndrăzni să mă plîng. Ştii bine că m-ai tratat mizerabil, spuse Margaret Tillson apăsat.

El o privi mirat.

– Cum?

– Nu vreau ca tu să dărîmi hotelul *Tillson,* spuse ea fără să-i mai dea timp să răspundă. Nu-ţi poţi schimba trecutul intrînd cu buldozerul într-o clădire care îţi poartă numele. Viaţa ta a fost marcată de o tragedie, aşa că am încercat să fiu foarte îngăduitoare cu tine în ultimii ani. Ajunge. Tu eşti ultimul Tillson, Ryan, indiferent dacă asta îţi convine sau nu.

– Ce vrei să spui, bunico?

În acel moment doamna Ahearn intră şi anunţă că sosise taxiul doamnei Tillson. Margaret se ridică încet de pe scaun.

– Cînd terminaţi aici, vă rog să încuiaţi casa.

– Bunico!

Ea îi zîmbi.

– Mai vorbim.

Ryan o privi plecînd, iar Abigail citi pe faţa lui că nu mai avea rost să se mai certe. Cînd auzi taxiul îndepărtîndu-se, el oftă îşi umplu din nou paharul cu limonadă şi se aşeză pe scaunul unde stătuse bunica lui.

– Ştii cumva ce voia să spună? îl întrebă el nerăbdător dar nu furios.

– Nu, nu în întregime.

– Unde pleacă?

– Nu mi-a spus.

– Dar dacă ai ştii mi-ai spune?

– Depinde.

El îşi dădu capul pe spate şi răsuflă adînc, uitîndu-se spre cer.

– Aş fi vrut să-mi fi spus de acum un an că nu vrea ca hotelul să fie dărîmat, murmură el. Am băgat deja atîţia bani în el... Ce-a vrut să spună cu „ultimul Tillson" şi cu imposibilitatea de a schimba trecutul?

Abigail se aşeză mai bine pe scaun.

– Nu sînt sigură că ar trebui să-ţi spun.

– Ce naiba, Abigail! exclamă el luînd o gură

zdravănă de limonadă. Ar fi fost bine ca jumătate din pahar să fie plin cu vodcă. Îţi dai seama prin ce-am trecut în după-amiaza asta?

– Ai meritat, îi spuse ea.

– Am meritat deci! Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail, te-am aşteptat ca un prost în biroul bunicului tău. Iar el şi McGee au dat vina pe mine că nu mai veneai. Robert mi-a spus că ar fi trebuit să am atîta minte încît să-ţi leg o frînghie în jurul gîtului şi să te aduc cu forţa, în loc să-ţi dau mînă liberă. Mi-a mai spus că e sigur că nu vei apărea pînă cînd nu vei reuşi să descurci toate iţele. Ryan făcu o pauză şi o privi pe după paharul cu limonadă. Părerea mea e că n-ai să reuşeşti.

– Şi Tom ce spunea? îl întrebă Abigail cu nonşalanţă.

– A zis că dacă te prezinţi la lucru luni de dimineaţă, el îşi dă demisia.

Abigail zîmbi mulţumită.

– Bine.

Ryan se ridică în picioare.

– Ăsta nu e un joc, la naiba! Vrei să-ţi spun cîţi bani m-ai făcut să pierd pînă acum?

Abigail îi susţinu privirea cu curaj.

– Nu chiar.

– Oricum, mai mulţi decît meriţi tu. O luă în braţe. Vocea lui îşi pierduse din asprime cînd îi vorbi din nou: Am fost tare îngrijorat din cauza ta, Abigail.

Ea observă de-abia acum că el nu purta nici cravată şi nici haină iar primii trei nasturi de la gît ai cămăşii erau desfăcuţi. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Saab-ul ei nu avea aer condiţionat.

– De unde ai ştiut unde ai să mă găseşti? îl întrebă ea, jucîndu- se cu unul din nasturii cămăşii lui.

– Am fost la tine acasă şi chiar pe la vecinii tăi. M-ai lăsat fără benzină.

– Te-am lăsat?

– Nu mă întrerupe, îi spuse el abia stăpînindu-şi un zîmbet. Am venit să schimb maşina ta cu a mea şi am descoperit că a mea dispăruse. Ştiam că, prin oraş, tu nu mergi decît pe jos sau cu metroul. Aşa că mi-am dat seama că ai părăsit oraşul. Nu te puteai duce decît la Rockport sau la Cape. Şi ţinînd seama de starea sufletească în care te găseai cînd am plecat, am ştiut cu siguranţă că ai venit la bunica mea. Să vă regrupaţi şi să urziţi noi planuri împotriva mea.

Abigail clătină din cap.

– Am venit să aflu ce naiba mai plănuieşte drăgălaşa ta bunică, îi explică ea. Tu nu eşti singura ei victimă, Ryan.

– Ce?

– A reuşit să-i determine pe edilii oraşului să-ţi anuleze autorizaţia de demolare. Tot ea a lansat şi zvonurile despre Bulfinch. Eu n-am nici o legătură cu toate astea. Deşi trebuie să recunosc că în sinea mea m-am bucurat. Dacă vrei să ştii într-adevăr, într-un moment de naivitate, dacă nu de prostie, am crezut că ai plecat în Arizona ca să găseşti un alt loc unde să-ţi contruieşti luxosul tău hotel. Şi că tu ai lansat zvonurile şi ai anulat autorizaţia, ca să nu te faci de rîs. De aceea n-am dat ieri nici o declaraţie. Voiam să vorbesc întîi cu tine. Dar azi de dimineaţă mi-am dat seama cît de naivă şi de proastă am fost.

– Dar nici măcar n-ai încercat să-mi explici.

– Nu prea păreai în dispoziţia necesară.

– Bineînţeles că m-aş fi gîndit că mă minţi şi nu sînt sigur nici acum că n-o faci.

Abigail oftă, se întoarse şi începu să coboare treptele terasei. Nu se simţea în stare să mai suporte suspiciunea şi încăpăţînarea lui. Traversă

grădina, trecu de hamacul lui Margaret şi ieşi pe faleză. Spera ca el să-şi dea seama şi să plece.

Dar umbra lui, acoperind-o, o convinse de contrariul. El îşi strecură braţul pe sub braţul ei.

– Refuz să mai conduc, chiar şi un singur kilometru, chestia aia pe care tu o numeşti maşină.

– Ryan, să ştii că ţi-am spus numai adevărul.

– Poate. Dar am de gînd să mă conving.

– Nu mă poţi crede pe cuvînt?

El rîse, neîncrezător.

– N-ai nici o şansă.

Abigail îi aruncă cu nisip pe pantaloni. Încă rîzînd, Ryan îşi strecură degetele în buzunarul şortului ei. Scoase de acolo cheia, o aruncă în aer, în glumă, o prinse din nou şi se întoarse, îndreptîndu-se spre casă.

– Eşti frumoasă, îi spuse el, peste umăr. Şi-mi doresc enorm să fac dragoste cu tine.

Ea aruncă din nou spre el cu nisip, ca şi cum ar fi protestat. Rîdea.

Cînd ajunse pe terasă, Ryan plecase. Se înapoie la Boston, fără aer condiţionat.

Capitolul 11

Cineva sună la uşă, la numai două minute după ce Abigail sosi acasă. Se întrebă cine, din lunga listă de persoane pe care nu dorea să le vadă, stătea în faţa uşii, aşteptînd ca ea să-i deschidă. Coborî treptele abrupte şi, cu un oftat de resemnare, descuie uşa.

Robert Timothy Lawrence îi păşi pragul, studiind casa cu un dezgust evident.

– Chiar locuieşti aici, constată el, ca şi cum confirma astfel un zvon. Arată chiar mai rău decît mă aşteptam.

Abigail îşi muşcă buzele.

– Bună ziua, bunicule.

– Bună. Ochii lui albaştri aruncau scîntei. N-ai mai venit la birou de două zile, Abigail.

– Pot să-ţi explic.

– Bineînţeles că poţi. De asta şi eşti o avocată atît de bună. Şi o nepoată groaznică, adăugă, fără să ridice tonul. Oftă şi dădu din cap. Aventura ta amoroasă a provocat mari neajunsuri firmei noastre, Abigail.

Ea roşi de furie.

– Dar, bunicule, eu şi Ryan...

– Sînteţi doi proşti, continuă el fraza. I-ai spus tipului că îl iubeşti?

În întreaga ei viaţă, Abigail nu discutase nimic personal cu bunicul ei, iar acum, el voia să ştie dacă îi spusese lui Ryan Tillson

Davis, duşmanul ei declarat, că se îndrăgostise de el! Dădu din cap, murmurînd:

– Cam aşa ceva.

– Parcă aţi fi doi adolescenţi.

– Bunicule, te rog!

– Şi există oare vreo posibilitate ca această idilă să se lămurească, pînă luni dimineaţă?

Abigail ridică din umeri, încurcată, incapabilă să-şi privească bunicul în ochi. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, de oricine altcineva, ar fi putut să-şi mărturisească temerile.

– Te sfătuiesc să te străduieşti, continuă el, pentru că luni s-ar putea să fie prea tîrziu. În dimineaţa asta, Ryan a cerut, şi nu fără temei din punctul lui de vedere, ca pînă luni, firma să-şi pună la punct o strategie de luptă împotriva „prietenilor tăi". Şi, fără îndoială, şi împotriva bunicii lui.

– A bunicii? Abigail se răsuci pe călcîie. Cum?

– Doamna Tillson şi-a declarat public poziţia. Se întîlneşte mîine cu Felix, să discute modurile în care poate împiedica demolarea hotelului. Se pare că Felix este singurul dintre noi care e bucuros să se întoarcă la lucru.

– Dar mai avea o lună pînă să înceapă!

– Asta să i-o spui lui, spuse el, sec. E o altă situaţie limită cu care se confruntă firma noastră. Ştiu că şi eu am partea mea de responsabilitate în toată povestea, însă am avut încredere în cunoştinţele tale şi în bunul tău simţ. Dar acum...

Oftă. Va trebui să te concediez luni dimineaţă, asta în cazul în care problema nu se va rezolva de la sine.

– La cererea lui Ryan?

– El nu vrea ca tu să te mai ocupi de cazul lui, ceea ce e de înţeles. Dar nu pot ignora nici insistenţele lui Tom.

– Dar pot să vă explic.

– Mi-ai mai spus asta, accentuă el, însă apoi îi zîmbi relaxat. Îmi petrec weekend-ul în Berkshires. Orchestra simfonică a programat pentru mîine seară *Simfonia a IV-a* a lui Brahms.

Abigail ştia că în mintea bunicului ei nu exista decît o singură orchestră – cea din Boston.

– Nu rămîi aici să mă ajuţi?

El se ridică şi îi spuse, înainte să deschidă uşa:

– Ai la dispoziţie întregul weekend, Abigail.

Ea deschise gura gata să-l contrazică, însă o închise repede la loc. Îi mai rămăsese un weekend. Dacă ar fi comentat, bunicul ei i-ar fi spus că era norocoasă să aibă atît de mult timp la dispoziţie. Oftă. Dacă weekend-ul era tot ce mai avea, gîndi ea, era bine să treacă la acţiune.

Începu prin a urca spre apartamentul ei, unde

era o căldură sufocantă. Făcu o baie lungă ca să se relaxeze şi să se mai răcorească. La cinci minute după ce-şi pusese o cămaşă de noapte subţire se simţea din nou încordată şi încălzită. Bău o cană de compot şi, aşezată în scaunul ei, încercă disperată să găsească o soluţie.

Sună telefonul.

– Abigail?

Îi recunoscu imediat vocea lui Margaret Tillson.

– Da?

– Credeam că tu şi nepotul meu v-aţi hotărît să vă petreceţi weekend-ul la Cape, spuse ea gînditoare, fără să mai aştepte vreun răspuns de la Abigail. Aceasta o asculta cu răbdare. Înţeleg că voi doi nu aţi ajuns la nici un rezultat.

Abigail tresări. Bătrîna începea să semene din ce în ce mai mult cu Robert Timothy Lawrence.

– Cam aşa ceva, mormăi ea.

– Intervenţia mea n-a ajutat la nimic, constată bătrîna. Din nou, ea nu mai aşteptă ca Abigail să confirme sau să nege. Ryan mi-a reproşat deja asta şi faptul că îi promisesem că nu mă voi amesteca. Ei bine, Abigail, înţelegi şi accepţi sacrificiile pe care va trebui să le faci pentru a

salva hotelul *Tillson?*

„Cum ar fi fost să-l piardă pe Ryan?"

– Înţeleg, dar asta nu înseamnă că şi accept, spuse Abigail simplu.

– Se vor aranja toate în final.

– Păreţi atît de încrezătoare.

– N-am intervenit niciodată într-un conflict dacă n-am ştiut că voi învinge, draga mea. Te-am sunat să te invit să mergi cu mine mîine dimineaţă la întîlnirea cu unchiul tău, Felix.

– Mi-ar face plăcere.

– Bine. Ne întîlnim la ora unsprezece la el acasă, spuse ea apoi făcu o pauză. Abigail, Ryan nu mai stă cu mine. Cred că acum locuieşte la Rockport. Mă gîndeam că poate ai vrea să ştii unde e.

Abigail se întreba dacă Margaret Tillson regreta hotărîrea luată de a se împotrivi nepotului ei.

– Vă simţiţi bine, doamnă Tillson? o întrebă Abigail îngrijorată.

– Bineînţeles, îi răspunse ea. Ryan şi cu mine sîntem duşmani numai acum, pe moment. Ne vedem mîine dimineaţă?

– La ora unsprezece.

Doamna Tillson îi ură lui Abigail noapte bună şi închise.

Abigail se aşeză pe marginea scaunului. Rockport. I-ar putea explica şi şi-ar putea cere scuze în mai puţin de o oră. El era probabil pe plajă acum, aşteptînd-o. Tresări la amintirea braţelor lui, strîngînd-o, atrăgînd-o spre corpul lui puternic.

– Nu.

Ţîşni de pe scaun. Nu se va duce. Era obosită. Trebuia să fie în Boston a doua zi de dimineaţă la ora unsprezece. Ryan nu avea încredere în ea. N-o va crede niciodată dacă nu-i va aduce dovezi. Şi cu siguranţă n-o iubea. Nimic din ceea ce făcuse sau spusese de la întoarcerea lui din Arizona nu-i putuse demonstra că seara de marţi însemnase pentru el ceva mai mult decît rezultatul unei atracţii fizice. Existase încă de la început o tensiune sexuală între ei. Dar dragoste? El voia să o concedieze. Credea orice i se spunea împotriva ei. Şi ce fel de om era el oare, dacă putea să se lupte cu o bătrînă de nouăzeci de ani, cu propria lui bunică?

În nici un caz genul de bărbat după care ea ar fugi în toiul nopţii.

Stinse luminile în grabă, să nu se răzgîn-

dească şi se băgă în pat. Se strădui să-şi închipuie că adierea care venea de la ventilatorul ei era chiar briza răcoroasă a oceanului. Aproape că adormise cînd sună telefonul.

– Da?

Vocea profundă, familiară, de la celălalt capăt al firului o trezi brusc.

– Deci eşti acasă.

– Unde să fiu? îi răspunse ea trează de-a binelea.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Şi eu vreau. Putem lua masa împreună mîine seară şi...

– Acum.

– Acum dorm.

– Ba vorbeşti cu mine.

– Dar n-am să-mi mai aduc aminte de nimic, mîine dimineaţă. Unde eşti?

– La Rockport. Ştiai asta, Abigail.

Abigail îşi dorea ca vocea ei să pară cît mai adormită.

– Deci ai vorbit cu bunica ta?

– Ca şi tine.

– Şi ai crezut că voi veni alergînd, nu-i aşa? Abigail căscă în receptor. Greşit.

– Speram, începu el ezitant, că ai vrea să mă vezi. Te-am aşteptat.

– Ştii adresa mea, răspunse Abigail scurt şi trînti telefonul.

Se reîntoarse în pat dorindu-şi să poată uita pînă dimineaţă conversaţia avută. Dar ştia că nu va reuşi.

Încă se mai foia şi se răsucea în pat, încercînd să se răcorească şi încercînd să uite cînd auzi bătăi puternice în uşa de la intrare. Avusese de gînd să-şi cumpere un nou interfon însă pînă atunci musafirii ei trebuiau să bată foarte tare în uşă ca să fie auziţi de sus.

Aşa proceda şi vizitatorul ei de acum. Sări din pat.

– Nu, nu se poate, murmură ea, trebuie să fie vreun hoţ.

Însă hoţii nu i-ar fi bătut atît de tare în uşă şi cu siguranţă n-ar fi ales tocmai casa ei atît de jalnică dintre toate celelalte din jur.

Oftă şi ieşi din dormitor pe holul întunecat. Cu o dexteritate căpătată în săptămîni de practică, întinse mîinile spre becul care atîrna de un fir din tavan. Cei şaizeci de waţi îi luminară drumul spre camera din faţă. Bătăile încetaseră. Din cîte îl

cunoştea ea pe Ryan Tillson Davis, probabil că acum căuta pietre cu care să-i arunce în geamuri.

Coborî desculţă, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte transparentă, cele trei etaje cu scări abrupte, neluminate. În timp ce deschidea uşa de la intrare spuse înainte să-l vadă:

– Sper că ţi-ai nenorocit degetele.

– Ar fi trebuit să nu-ţi dau înapoi cheia, murmură el, trecîndu-i pragul.

Abigail trînti uşa în urma lui.

El o privea în întuneric. Însă ea nu-i putea distinge decît silueta înaltă. Se întreba ce reuşea el să vadă şi-şi încrucişă repede braţele deasupra sînilor. Îşi dorea acum să-şi fi pus totuşi capotul.

– Ce vrei? îl întrebă morocănoasă.

– Pe tine.

El rîse ca pentru sine şi o porni pe scări. Abigail nu-l urmă imediat. Încerca să-şi stăpînească sentimentul de deliciu care o copleşise, spunîndu-şi că ar trebui să se întoarcă pe călcîie şi să plece la vreo prietenă, la care să rămînă peste noapte.

Dar locuia în South End şi era îmbrăcată numai într-o cămaşă de noapte. Ce-ar spune prietenii ei văzînd-o că le apare în prag în mijlocul

nopţii?

Şi voia să vorbească cu Ryan.

Îşi reaminti că propriul ei bunic îi dăduse răgaz acest weekend ca să-şi clarifice sentimentele faţă de preşedintele lui *Davis Enterprises.*

Urcă grăbită treptele în urma lui.

El ajunsese deja în apartamentul ei, aprinsese lumina în bucătărie şi căuta în frigider.

– Cum poţi trăi aşa? o întrebă aruncînd o bucată de brînză stricată la coşul de gunoi.

– Am avut o săptămînă foarte agitată, îi răspunse Abigail. Ce cauţi acolo, Ryan?

– Ceva de băut. Aici e ca într-un cuptor. Îşi turnă nişte suc de caise înainte ca Abigail să-l poată opri. La naiba! Cutia de suc zbură şi ea spre coşul de gunoi.

– Temperatura e în creştere, zise Abigail.

El o privi.

– Ce?

– Îţi explicam de ce este aşa de cald în apartamentul meu. Nu de ce s-a stricat sucul de caise. Am apă, dacă vrei.

– La gheaţă?

– Frigiderul meu este stricat.

El mormăi şi îşi umplu un pahar cu apă. Apoi,

sprijinindu-se de chiuvetă, sorbi din el studiind-o pe Abigail.

– De ce n-ai fugit? o întrebă.

– Ar fi trebuit?

– Ai avut noroc că drumul de la Rockport pînă aici a fost suficient de lung ca să mă răcoresc, îi zise el terminînd apa din pahar dintr-o singură înghiţitură.

Abigail remarcă că-şi schimbase hainele elegante cu un tricou şi un şort. Ambele îi scoteau în evidenţă braţele şi picioarele puternice. Chiar în clipa aceea îşi dădu seama că nici corpul ei nu era prea ascuns de cămaşa de noapte transparentă, aşa că se aşeză repede pe scaun.

– Te înfurii prea uşor, îi spuse ea blînd. Şi îţi trece greu. Ar trebui să încerci să te linişteşti. Să te descarci.

– Fii fericită că reuşesc să-mi stăpînesc nervii, Abigail, îi răspunse el în timp ce se îndrepta spre scaunul ei. Îi mîngîie şuviţele de păr de lîngă tîmple. N-ai crezut că am să vin.

– Aşa e, n-am crezut. Iar acum nu ştiu ce vrea să însemne venirea ta, îi răspunse ea, încercînd să ignore atingerea delicată a degetelor lui.

El se aplecă spre ea şi o strînse în braţe.

– Înseamnă că nu mai reuşesc să mi te scot din gînduri, îi şopti.

Abigail încercă să-şi controleze respiraţia accelerată din cauza faptului că urcase în grabă treptele, din cauza căldurii şi a apropierii de Ryan. Orice urmă de raţiune i-ar fi spus să-l îndepărteze. Însă cînd el o sărută, buzele ei se depărtară, dornice. Ea închise ochii şi rămase nemişcată lăsînd ca trupul ei să vibreze, să tînjească de dorinţă.

El se lăsă să alunece uşor de pe braţul fotoliului şi îngenunche în faţa ei privind-o în ochi. Ea îi zîmbea în timp ce îşi plimba degetele prin părul lui bogat.

– Drăcuşorul meu frumos, îi şopti.

El îi răspunse cu un zîmbet şi îi dezlegă bretelele cămăşii de noapte, făcînd-o să alunece pe podea.

– Credeam şi eu că am să capăt ceva mai mult decît un moment de striptease, îi spuse să-l necăjească. Însă văd că va trebui să aştept o altă ocazie.

– Te răzbuni întotdeauna, o necăji el.

Începu să-i sărute pielea moale şi dulce a sînilor pînă cînd ea îşi simţi sfîrcurile întărindu-se

sub atingerea limbii lui.

El se retrase brusc iar Abigail încetă să mai respire, speriată. Însă el îi zîmbi şi îşi scoase tricoul.

– Vorbim mai tîrziu, îi spuse el peste umăr intrînd pe hol.

Abigail îl urmă în dormitor, lăsînd cămaşa de noapte pe jos. El îşi scosese şortul şi o aştepta pregătit.

– Astă seară nu facem striptease, draga mea, îi murmură.

– Slavă Domnului, răspunse ea. Nu cred că aş mai fi avut răbdare.

O luă de mijloc şi o atrase în braţele lui.

– Nici eu, zise el, lipindu-se de ea, ca să simtă cît de nerăbdător era.

Ea se frecă de el, excitîndu-l şi mai mult, sărutîndu-l.

– N-am făcut niciodată dragoste în picioare.

– Neruşinato, murmură Ryan.

O cuprinse brusc de şolduri şi o ridică de la pămînt.

– Ryan, ce faci?

El o ridică mai sus, coborînd-o apoi uşor, făcînd-o să-şi încolăcească picioarele în jurul lui.

El o trase mai jos pînă cînd o pătrunse. Ea îl ţinea pe după umeri. Închise ochii să poată savura plăcerea atît de neaşteptată dar atît de reală, încît îi tăiase respiraţia.

– Dacă vrei să observi, îi spuse Ryan cu un ton blînd, eu sînt cel care stă în picioare. Spunînd asta şi ţinînd-o încă strîns, se lăsă să cadă pe spate pe cearceafurile răcoroase. Ea se arcui deasupra lui.

– N-am crezut niciodată că gimnastica poate fi atît de plăcută.

Palmele lui îi urmăreau senzual conturul braţelor.

– Draga mea, ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac acum, este să vorbesc despre gimnastică.

Ea rîse şi-şi mişcă şoldurile, savurînd senzaţiile delicioase care îi cuprinseseră trupul.

Se ţineau strîns îmbrăţişaţi, aproape cu disperare, iar pasiunea lor atinse o culme pe care Abigail n-o crezuse posibilă. Cu unghiile înfipte în umerii lui, atrăgîndu-l tot mai adînc în ea, Abigail îşi strigă dragostea uitînd de orice rezervă. Cînd şi-au dezlipit trupurile unul de celălalt, respirînd din greu, asudaţi, ea se simţea mulţumită şi satisfăcută cum nu se mai simţise niciodată. Cîteva

minute mai tîrziu, Ryan o atinse din nou şi ea se întoarse spre el cuprinsă de o dorinţă reînnoită.

Îl sărută cu tandreţe, simţindu-i mîinile alunecînd pe şolduri. Nu mai era timp pentru vorbe. Gemu de plăcere şi o pătrunse în timp ce ambele trupuri se mişcau în acelaşi ritm. Dragostea lor ajunse la un extaz la fel de arzător ca şi prima oară.

După aceea, s-au spălat unul pe celălalt cu apă călduţă şi au adormit în aerul răcorit de ventilator.

Nici unul dintre ei nu a amintit faptul că nu stătuseră de vorbă.

Capitolul 12

A doua zi de dimineaţă Ryan refuză să mănînce ceva din frigiderul lui Abigail şi o duse să-şi ia micul dejun la cafeneaua ei favorită din strada Newbury. Merseră cu maşina lui. Abigail ar fi vrut să meargă pe jos, dar el nu vru să rişte să-şi lase maşina în acel cartier nesigur. Cînd ea văzu pe ce stradă o parcase el cu o seară înainte, îl înţelese.

Cînd au ajuns la cea de-a doua ceaşcă de cafea, Abigail a adus vorba de Margaret Tillson.

– Se oboseşte prea tare, zise Ryan.

– Se distrează, punctă Abigail. E mult mai activă acum decît a fost în urmă cu un an.

– Dar are nouăzeci de ani pentru numele lui Dumnezeu!

– Ceea ce înseamnă că are mai multă experienţă decît tine. Dacă aş fi în locul tău aş fi mai atentă.

Ochii lui luciră amuzaţi.

– Este în întregime vina ta, să ştii. Ne-am înţeles foarte bine pînă cînd te-a întîlnit pe tine.

– Ba nu era bine deloc, insistă Abigail. Era pasivă. Stătea în grădina ei de trandafiri aşteptînd să moară. Îşi pierduse şi ultimul copil şi după părerea ei, nepotul ei nu valora prea mult. Acum şi-a recăpătat pofta de viaţă.

– Exact.

Abigail ridică o sprînceană mirată şi aşeză pe masă ceaşca de cafea.

– Ce vrei să spui?

– A trecut de la a fi pasivă – atît de pasivă încît nici nu s-a deranjat să-mi spună ce gîndea despre planurile mele – la a fi extrem de activă.

Sorbi din cafea iar Abigail răsuflă uşurată văzînd că el era calm şi relaxat. Şi şi-a pus în cap să mă ruineze.

– Hotelul ăsta, Ryan... Vreau să spun, dacă nu-l vei putea construi n-o să te ruineze, nu-i aşa? îl întrerupse Abigail îngrijorată.

El încercă să-i arunce o privire rece, dar nu se putu abţine şi zîmbi.

– Eşti avocata mea. Ar trebui să ştii aceste lucruri.

– McGee este avocatul tău, sublinie Abigail şi se întoarse brusc să privească pe fereastră. Eu sînt numai pionul tău.

– N-ai să reuşeşti să mă faci să mă simt vinovat, Abigail Lawrence. Şi ca să-ţi răspund la întrebare: Nu, indiferent ce se va întîmpla cu hotelul, nu voi fi ruinat.

– Atunci de ce n-o laşi pe bunica ta să facă cum vrea ea? îl întrebă Abigail.

– Fără să lupt? I-aş strica plăcerea.

– Dar ai de gînd s-o laşi să cîştige?

– Nu. Dacă pot, nu.

Abigail aproape că scăpă din mînă paharul cu apă.

– Nu-i poţi face asta, Ryan.

– Dacă ea poate, atunci pot şi eu, draga mea. De ce s-a transformat dintr-o bunicuţă blîndă care aştepta să moară, într-o bătrînă aprigă care foloseşte tot ce a învăţat într-o viaţă, ca să mă ruineze?

– Nu ştiu.

– Am să-ţi spun eu de ce. Ca şi mine, draga mea bunică nu intră în luptă decît dacă e al naibii de sigură că va cîştiga. Înseamnă că în timpul ultimelor cîteva săptămîni s-a întîmplat ceva care a convins-o pe Margaret Tillson că mă poate împiedica să dărîm hotelul.

– Sau poate că vrea să facă din salvarea hotelului *Tillson* ultima ei bătălie înainte de a muri. Şi n-a mai interesat-o dacă va cîştiga sau nu.

– Nu fii prea sigură. Sînt îngrijorat, Abigail. Ce voiau să însemne prostiile alea, cum că aş trece cu buldozerul peste trecutul meu?

– Vrei să dărîmi hotelul ca să-ţi poţi schimba – sau uita – trecutul. Ea crede că tu ai ales acest loc pentru noul tău hotel din cauza – şi nu în ciuda – a ceea ce a fost aici.

Apoi fără a lua în considerare consecinţele, Abigail îi povesti conversaţia avută cu bunica lui cu o zi înainte.

– Ce prostie! exclamă el cînd ea termină. Sînt mîndru că sînt un Tillson!

– Însă ai suferit, spuse Abigail încet.

– Da!

Cuvîntul răsună cu putere în aer. Însă expresia feţei lui se îndulci.

– Da, am suferit. Tu nu, Abigail, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Bunica mea a avut o moarte tragică, însă asta s-a întîmplat înainte ca eu să mă nasc.

– Deci nu poţi să înţelegi exact ce vreau să spun, ce simt. Nu pot uita ce-au însemnat părinţii mei pentru mine. Şi nici nu vreau să uit vreodată. Nu mi-a fost uşor să mă împac cu gîndul că ei nu mai sînt şi probabil că mi-am înăbuşit întotdeauna emoţiile. O privi pe Abigail în ochi: Cu riscul de a face ulcer, adăugă el, zîmbind.

Abigail roşi amintindu-şi prima lor întîlnire din biroul ei, dar nu scoase o vorbă.

– Bunica se înşeală în privinţa mea, Abigail. În ultimii zece ani am părut probabil mai ticălos decît sînt în realitate. Însă asta numai din cauza afacerilor mele. Şi mai ales din cauza eşecului căsniciei. N-am uitat niciodată şi nici nu vreau să uit că sînt un Tillson.

– Spune-i asta bunicii tale, îl sfătui Abigail.

– Nu m-ar crede. Nu ştiu cine i-a băgat în cap ideea asta tîmpită. Ca şi cea despre planurile lui Bulfinch.

Abigail păli.

– Deci tu ai fost? spuse Ryan rîzînd. Dar nu le-ai spus prietenilor tăi fiindcă aveai nevoie de o dovadă – pe care bunica mea ţi-a spus că o vei găsi în cufărul pe care mi l-a dat. Oh, Doamne, nu ştiu pe cine a vrut să păcălească. Pe tine? Pe mine? Sau pe ea însăşi? Abigail, draga mea, Charles Bulfinch n-avea cum să conceapă acele desene. Nu înţelegi?

– Nu neapărat, spuse Abigail.

– Ba da. Draga mea bunică ne-a tras pe sfoară pe amîndoi. Desenele acelea sînt rodul imaginaţiei ei. Se sprijini de spătarul scaunului şi oftă. Întrebarea este dacă ştie sau nu?

Abigail se holba la el.

– Ce vrei să spui?

– Ştii bine ce vreau să spun, îi răspunse el serios. E senilă, Abigail? Nebună?

– Nu ştiu. Trebuie să aflu ce are de gînd şi, dacă e cazul, să o apăr de ea însăşi. Nu vreau ca ea să moară cu gîndul că s-a făcut de rîs.

– Sau ştiind că te-a făcut pe tine de rîs?

– Chiar crezi că pun la cale un complot? Că te voi forţa să o spionezi pentru mine?

– Nu...

El bătu cu pumnul în masă, făcînd ca un cub de gheaţă să sară din paharul lui cu apă şi să se topească, încet, pe faţa de masă.

– La naiba, Abigail! Te porţi cam ciudat!

– Nimic nu-ţi dă dreptul să o crezi nesănătoasă, zise ea refuzînd să se lase intimidată de tonul lui.

– Dar nici că ar fi sănătoasă! Măcar puţin senilă. Însă tu nu ai încredere în mine. Crezi că-ţi spun toate astea pentru a te atrage de partea mea. Ei bine, eu credeam că tu eşti deja de partea mea!

Abigail înghiţi în sec.

– Dar sînt, Ryan! Dar nu pot fi de acord cu distrugerea hotelului *Tillson!*

– Şi ai face orice ca să mă împiedici!

– Nu chiar orice.

Însă el nu o mai asculta. Se ridică în picioare şi aruncă pe masă un pumn de bacnote.

– Mai bea o ceaşcă de cafea, spuse el răguşit. Fac eu cinste. Şi n-aveţi decît să vă bateţi joc de

mine amîndouă.

– Ryan, te comporţi ca un prost. Foloseşte-ţi capul!

– Asta fac, mormăi el şi se îndreptă spre uşă.

Abigail se întoarse să strige după el, dar oamenii din jur se uitau deja la ei. Închise gura, dezamăgită, şi plăti nota. Cînd a ieşit afară, maşina lui nu mai era. Abigail oftă.

Margaret Tillson Davis nu era nici senilă şi nici bolnavă.

Ryan Tillson Davis era cel mai minunat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Însă ea se îndoia că el ar putea judeca cum trebuie, atunci cînd era vorba de hotel.

Depindea numai de posibila existenţă a planurilor lui Bulfinch. Dacă ele existau cu adevărat, s-ar fi putut ca Ryan să fi ştiut de ele, de la început. Şi să se fi folosit de Abigail. Ea nu putea să creadă că tot ce se întîmplase cu o noapte înainte făcea parte dintr-un plan, pentru a obţine desenele. Dar dacă se gîndea la ce se petrecuse în dimineaţa următoare...

Şi dacă erau rodul imaginaţiei... Atunci însemna că, ori Margaret Tillson avea un motiv pentru care le inventase, ori...

Nu. Abigail dădu din cap cu vehemenţă. Margaret Tillson nu putuse născoci totul. Dar dacă povestea pe care i-o spusese lui Abigail nu era adevărată, însemna că o făcuse cu un scop foarte precis.

Oricum ar fi fost, se gîndi Abigail, era clar că fusese folosită de Ryan, sau de bunica lui.

Sau de amîndoi.

Se uită la ceas. Zece patruzeci şi cinci. Avea timp să ajungă acasă la Felix Lawrence.

Cînd Abigail sosi în biroul placat cu nuc, Margaret Tillson şi Felix Lawrence tocmai îşi beau ceaiul, din ceşti de porţelan chinezesc. Menajera lui Felix o urmă şi instalînd-o într-un scaun de piele, îi oferi un ceai. Abigail îi zîmbi unchiului ei. Era îmbrăcat special pentru ocazie, într-un costum gri, din trei piese. Dacă nu luai în seamă cearcănele din jurul ochilor şi faptul că hainele îi erau puţin largi, nici n-ai fi zis că suportase o operaţie pe cord, cu trei săptămîni înainte. Dădu din cap spre nepoata lui, apoi îşi concentră

întreaga atenţie asupra clientei lui. Şi Margaret Tillson arăta foarte bine, parcă întinerise cu douăzeci de ani. Purta un taior negru şi o bluză albă.

– Ştii, desigur, spuse Felix cu o voce blîndă, că firmei *Lawrence, Lawrence & McGee* nu-i face deloc plăcere să participe la o luptă prelungită între doi din clienţii ei.

– Asta e problema voastră, răspunse limpede Margaret.

Felix nu se lăsă impresionat de tonul ei, iar Abigail îşi aminti că era clienta lui de aproape patruzeci şi cinci de ani.

– Aceasta poate duce însă la o divizare a firmei noastre, adăugă el, pe acelaşi ton.

– Deci s-ar putea să mă anunţaţi să-mi caut alt avocat.

Abigail se aplecă spre Margaret Tillson, ca aceasta să o poată privi.

– Înseamnă că McGee ar putea demisiona. Şi va lua cu el şi firma *Davis Enterprises.*

Felix îşi drese vocea; era singurul semn sesizabil de iritare.

– Pe doamna Tillson n-o interesează dificultăţile interne ale firmei noastre, Abigail. Dînsa

doreşte numai ca noi să-i apărăm interesele cît mai bine. Doamnă Tillson, vă sugerez să încercăm să rezolvăm problema fără să ajungem la tribunal. Putem aduce părţile faţă în faţă şi...

– Domnule Lawrence, pe mine nu mă interesează să discut cu nepotul meu. Vreau numai să salvez hotelul *Tillson* şi să-i dau lui Ryan o lecţie.

Felix îşi aşează ceaşca de ceai pe o măsuţă superbă, lăcuită, stil Queen Anne.

– *Lawrence, Lawrence şi McGee* nu-şi pot asuma responsabilitatea de a-i da o lecţie lui Ryan Davis, spuse el, sec.

Doamna Tillson îşi strînse buzele şi nu mai spuse nimic. Abigail îi observa pe amîndoi.

– Doamnă Tillson, vă sfătuiesc să staţi de vorbă cu nepotul dumneavoastră, continuă el. Dacă nu veţi fi mulţumită de rezultat, atunci putem căuta alte metode.

Margaret Tillson îşi aşează ceaşca de ceai lîngă cea a lui Felix şi îşi încrucişă mîinile subţiri în poală.

– Domnule Lawrence, eu v-am pus o întrebare. Una singură. Şi nu mi-aţi răspuns la ea. Voi lua în seamă sfatul dumneavoastră, însă, mai întîi,

aştept răspunsul la întrebarea mea.

Felix Lawrence se sprijini de spătarul scaunului şi oftă. Nu părea însă înfrînt sau resemnat. Abigail ştia că se gîndea la căile de a menţine sub control criza ce ameninţa firma *Lawrence, Lawrence & McGee.*

– Da, doamnă Tillson. Există o clauză în contractul cu *Davis Enterprises*, care vă dă drept de veto asupra destinului hotelului *Tillson,* în tot timpul vieţii dumneavoastră.

Doamna Tillson se sprijini de un braţ al fotoliului său şi se ridică încet. Cu douăzeci de ani în urmă, ar fi sărit în picioare, zîmbind victorioasă.

– Mulţumesc.

– Ce-aveţi de gînd să faceţi acum cu această informaţie? întrebă Felix cu blîndeţe.

– Să i-o bag pe gît nepotului meu.

Abigail ştia că, dacă clienta lui nu ar fi fost întoarsă cu spatele la el, Felix Lawrence n-ar fi zîmbit. Rămase privind cum amuzamentul i se răspîndea pe faţa palidă.

– Să înţeleg că nu vă veţi mai retrage la 1 septembrie?

– Mai vedem.

Margaret Tillson se opri în faţa uşii şi se

întoarse.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, Felix. Abigail?

Îi mulţumi grăbită pentru ceai unchiului ei şi o urmă pe Margaret, care o aştepta.

– Nu-i vei spune nepotului meu ce ai aflat azi, aici, nu-i aşa?

Abigail se întreba ce-ar face bătrîna, dacă ea o va refuza. Dar nu află. Îşi strînse buzele şi dădu din cap, dorindu-şi ca şi ea să fi avut o experienţă de patruzeci şi cinci de ani cu Margaret.

– Bun.

– Cred că ar trebui să staţi de vorbă cu el, doamnă Tillson.

– Am alte planuri. Pot apela la tine, dacă va fi necesar?

– Păi, eu... Abigail oftă. Sigur.

– Bine, spuse Margaret şi zîmbi. Îţi mulţumesc că ai venit.

– De ce m-aţi chemat, totuşi?

Bătrîna coborî două trepte, apoi se întoarse şi o privi surîzînd.

– Ca să te convingi singură că nu sînt senilă, spuse ea cu convingere. Încă.

– Şi desenele lui Bulfinch...

– Eu le-am inventat, recunoscu ea cu fran-cheţe. Trebuia să mai trag de timp, Abigail. Nu mai sînt la fel de rapidă ca altădată. Acum te rog să mă scuzi. Am teribil de multă treabă.

Abigail o urmă afară şi o ajută să se urce în taxiul care o aştepta.

– Sper că ştiţi ce faceţi, doamnă Tillson, spuse ea, închizînd portiera.

Bătrîna îi zîmbi încrezătoare.

– Ai încredere în mine, Abigail.

Capitolul 13

Abigail aproape că cedă tentaţiei de a se urca în maşină şi de a se duce la Berkshires, să asculte concertul orchestrei simfonice, alături de bunicul ei.

În loc să o facă, se duse la cumpărături.

La întoarcere, încercă pentru a patra oară să-l găsească pe Ryan Tillson Davis la Rockport. Dar

nu-i răspunse nimeni. Se gîndi chiar să-l sune pe Thomas McGee şi să-l întrebe unde e Ryan – şi ce avea de gînd – dar se răzgîndi. Nu era chiar atît de disperată.

Aruncă rămăşiţele stricate de legume, din frigider, şi le puse pe cele proaspăt cumpărate. Nimeni nu putea mînca, se gîndi ea, atîtea legume cîte erau ambalate şi vîndute într-o singură pungă. Luase ţelină, lăpturi, roşii, castraveţi. Îşi jură în gînd că le va mînca pe toate, nu le va mai lăsa să se strice.

Cutia cu afine îi scăpă din mînă. Normal! Se aplecă să le adune de pe jos.

Ea nu mai avea de-a face – legal, bineînţeles – cu conflictul din familia Tillson. Thomas McGee era reprezentantul firmei *Davis Enterprises.* Abigail Lawrence era pur şi simplu o tînără asociată, prinsă la mijloc.

Clăti afinele cu apă rece şi mîncă una. *Societatea de conservare* se retrăsese. Nici măcar ea nu acţionase deloc, în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Şi atunci, de ce voia toată lumea să o concedieze? Nu era vina ei că Margaret Tillson se hotărîse să se răzbune pe nepotul ei şi să

răspîndească diverse zvonuri. Şi absenţa ei de la birou era o dovadă de bună-credinţă. Nu avea în intenţie să-şi abandoneze clientul.

Care nu mai era, însă, clientul ei.

Îşi îndesă un pumn de afine în gură. Partenerii din firma *Lawrence, Lawrence şi McGee* vor găsi o modalitate de a aplana divergenţele dintre Margaret Tillson şi *Davis Enterprises*. Asta nu mai era problema ei.

Ieşise din cauză.

Nu asta dorea, însă, bunicul ei. Nu voia ca nepoata lui să se retragă, lăsîndu-i pe ceilalţi să-i rezolve problemele. Dorea ca ea să-i demonstreze că era demnă de a fi partenera lor. Dar cum?

Margaret Tillson era practic imposibilă, iar Ryan nu voia să-i asculte explicaţiile...

Întinse mîna să mai ia afine, însă înmărmuri. Ryan trebuia să înţeleagă cît de mult îl iubea şi cît de mult îşi dorea ca şi el s-o iubească. Cu orice preţ.

Poate că mai exista încă un licăr de speranţă. Îl dorea pe Ryan, voia să-şi păstreze slujba şi să salveze hotelul *Tillson*. Îi plăcea ca totul să iasă după cum dorea, recunoscu ea. Poate că

amestecul lui Margaret îi va fi de ajutor, în final.

Sună telefonul. Ridică receptorul cu inima uşoară. Nimic rău nu se mai putea întîmpla, de acum. Nu mai avea nici o legătură cu...

– Să te ia naiba, Abigail!

Furia din glasul lui Ryan făcu să i se pună un nod în gît.

– Dar ce-am făcut? îl întrebă, uimită.

– Ai avut o zi foarte ocupată, nu-i aşa? o acuză el.

– Am fost la cumpărături. Am luat afine, ţelină...

– Asta ai de gînd tu să serveşti la petrecerea de mîine?

– La ce?

– Nu face pe neştiutoarea cu mine! Dacă e cineva vinovat de toate, atunci tu eşti, iubito. Niciodată nu renunţi. Ar fi trebuit să ştiu asta.

Închise.

Abigail puse receptorul în furcă şi termină de despachetat cumpărăturile. Despre ce era oare vorba? Formă numărul lui Ryan, pentru a cincea oară. Lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori, apoi renunţă şi închise.

– Ce petrecere? întrebă cu glas tare.

Nici acasă la Margaret Tillson nu răspundea nimeni. Abigail se aşează pe scaun, repetîndu-şi că, dacă îşi va petrece restul weekend-ului în casă, toate se vor rezolva de la sine. Ryan îşi va da seama că nu era implicată în conflictul dintre el şi bunica lui.

Sau, cel puţin, nu mai era.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cineva îi bătea la uşă. Abigail alergă la fereastră, dar nu reuşi să vadă cine era. Nu zări nici un Audi Quattro.

Deschise uşa. O aştepta poştaşul, cu un plic. O rugă să-i semneze de primire. Era un mesaj de la Margaret Tillson.

Muşcîndu-şi buza de jos, ea deschise plicul. Înăuntru era o invitaţie, scrisă caligrafic.

Margaret Tillson şi Abigail Lawrence vă invită la petrecerea ce va avea loc mîine seară, la ora şase, în sala de bal a hotelului Tillson.

Pentru prima oară în viaţă, Abigail simţi că o ia cu leşin.

În plic mai era o bucată de hîrtie, pe care era scris:

Îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi.

M.T.

Alergă pe scări şi formă din nou numărul lui

Margaret Tillson. Tot nici un răspuns. Încercă la casa ei din Cape Cod. Nu-i răspunse nimeni. Încercă la Rockport. Nici un răspuns. Îl sună pe unchiul Felix. Se odihnea şi nu putea fi deranjat.

Cînd termină de format numerele, o sună Thomas McGee. Vorbind cu emfază, tuna şi fulgera, ameninţînd că cine va participa la petrecere va fi arestat.

– Ryan nu-şi va aresta propria bunică!

– A fost de acord să-mi urmeze sfaturile, pînă la capăt.

– Deci este cu tine, la Dover?

El închise fără să-i răspundă.

Arestată. Bunicului ei i-ar face o deosebită plăcere. Abigail oftă şi se reaşeză pe scaun, ţinînd în mînă bileţelul şi invitaţia. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Nu era vina ei! Apoi, în timp ce continua să se holbeze la cele două hîrtii, îşi şterse lacrimile şi izbucni în rîs. Curînd, rîdea isteric. Nici unul dintre profesorii ei de la Harvard n-o pregătise pentru o asemenea situaţie.

Mult mai tîrziu, Abigail reuşi să vorbească cu Margaret.

– Nu poţi da o petrecere în hotel, îi spuse. E închis. Ryan a scos de acolo toate mobilele, chiar

şi candelabrele.

– Nu văd care e problema, zise ea cu convingere.

– Bine. Tom McGee a spus că, oricine va participa la petrecere va fi arestat.

– Prostii.

– Doamnă Tillson...

– Abigail, o întrerupse ea, de ce priveşti petrecerea ca pe un gest de protest? Poate fi o celebrare.

– A ce?

– Asta depinde de nepotul meu.

Abigail încercă să afle mai multe, dar nu reuşi. N-o putea învinui pe bătrînă pentru că îi scrisese numele pe invitaţie. Doar îşi oferise ajutorul.

Oftă şi o întrebă:

– Va fi şi Ryan acolo?

– Eu l-am invitat, îi răspunse bunica lui.

Bineînţeles.

– Îl mai iubeşti încă, nu-i aşa, Abigail?

Ce legătură avea asta cu tot ce se întîmpla? se întrebă Abigail. Ezită, în timp ce imaginea lui Ryan i se înfăţişă în faţa ochilor. Aproape că-i simţea braţele în jurul trupului. Inima i se strînse.

– Da.

– E bine.

Mulţumită, Margaret îi ură "Bună seara" şi îi spuse că e nerăbdătoare s-o vadă, a doua zi.

– N-ar trebui să vin, zise Abigail, încet.

– Prostii.

Închisese deja. Dacă Ryan dorea să vadă o probă de curaj, trebuia să o privească în aceste momente pe bunica lui.

Curaj. Zîmbi şi formă din nou numărul lui Ryan. Tot nici un răspuns.

Protest sau sărbătoare. Nimic nu avea sens. Confuză, deprimată dar nerăbdătoare, Abigail îşi pregăti o salată uriaşă pentru cină. Îşi petrecu restul serii la spălătorie.

În noaptea aceea, adormi în bătaia ventilatorului, dorindu-şi ca Ryan să-i fi fost alături.

Abigail îşi petrecu ziua de duminică pregătindu-se pentru petrecere. Renunţase să-l mai găsească pe Ryan, însă îşi petrecu întreaga zi sperînd ca el să-i sune la uşă. El nu veni. Aşa că se strădui să arate cît mai bine. Îşi spălă şi îşi

aranjă părul, îşi făcu manichiura şi pedichiura, făcu o baie de ierburi. În loc de machiajul de zi cu zi, folosi cosmeticele pe care le păstra numai pentru ocazii deosebite. Se îmbrăcă cu o rochie strălucitoare şi îşi lăsă părul liber, pe spatele gol.

– Arăţi splendid, îşi spuse în oglindă.

Tocmai traversa strada, cînd un Audi Quattro argintiu opri lîngă ea. Ryan coborî geamul şi spuse:

– La naiba.

– E un compliment?

– Urcă.

– Vecinii mei or să-şi închipuie cine ştie ce...

– Hai.

Ea deschise portiera şi se aşeză lîngă el. În maşină era plăcut, răcoare. Ryan era îmbrăcat într-un costum din trei piese care-i punea în evidenţă corpul puternic şi părul întunecat.

El îi surprinse privirea, observîndu-l, şi mormăi:

– Dacă n-ar trebui să mă concentrez la drum, aş face şi eu acelaşi lucru. Eşti foarte frumoasă.

– Asta înseamnă că nu mă vei aresta?

– Te scot pe cauţiune.

Abigail îşi netezi rochia, refuzînd să roşească.

– Bunica ta e perfect sănătoasă, îi spuse ea.

– Din nefericire, îi răspunse el, zîmbind.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu face pe neştiutoarea cu mine, Abigail. Ştii perfect ce are de gînd. Doar v-aţi întîlnit amîndouă cu Felix, ieri dimineaţă.

– Da, am fost şi eu acolo, recunoscu Abigail, dar...

– De ce nu mi-ai spus?

– Am încercat să iau legătura, cu tine. Te-am căutat toată după-amaiza, şi seara, chiar şi azi.

– Înainte.

– Înainte de ce?

– Înainte de întîlnire. Am luat micul dejun împreună, îţi aminteşti?

– Oh.

El aşteptă ca ea să-i explice. Cum ea n-o făcu, îi spuse printre dinţi:

– N-ai de gînd să-mi spui ce planuri are, nu-i aşa? Nu înainte de a ajunge amîndoi acolo.

– Ţi-aş spune dacă aş şti. Oare aflase deja despre dreptul de veto lui Margaret Tillson? Îşi muşcă buzele, gîndindu-se dacă era bine să-i spună ea. Nu. Înghiţi în sec. A recunoscut ieri că planurile lui Bulfinch sînt invenţia ei. Ca să cîştige timp.

Ryan o privi amuzat.

– Da? E bine. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că va trebui s-o internez undeva.

– Ryan!

– Într-un azil foarte bun. Haide, Abigail, doar nu mă crezi chiar atît de ticălos? Zîmbi şi o bătu uşor pe genunchi. Noi sîntem un cuplu aproape perfect, draga mea.

– Ai să mai spui asta şi dacă bunica ta va cîştiga şi va reuşi să te împiedice să dărîmi hotelul?

El parcă maşina chiar în faţa hotelului.

– N-am de gînd să pierd, Abigail, îi răspunse vesel.

– Dar, Ryan, bunica ta se va simţi umilită, distrusă.

– Uiţi, Abigail, că e bunica mea, îi zise el, însă ea nu înţelese ce voia să spună. Se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de obrazul ei. Ai încredere în mine, draga mea.

Abigail deschise gura să-i răspundă, însă oftă. Ryan coborî sprinten din maşină. Abigail îl urmă, uitîndu-se speriată în jur, după poliţie. El îşi dădu seama şi izbucni în rîs.

– Ar trebui să-ţi faci singură intrarea. N-aş vrea

să te pun într-o situaţie proastă, intrînd odată cu tine.

– Ce ai de gînd să faci, Ryan? îl întrebă ea, cuprinsă de panică.

El urcă treptele, fără să-i răspundă.

Prezenţa atîtor cunoscuţi în sala de bal o mai linişti. Howard Fuller îi aduse ceva de băut – Margaret Tillson nu se zgîrcise deloc – iar Abigail zîmbi uşurată, văzîndu-şi părinţii. Mama ei nu înţelegea cum de reuşise să se pregătească pentru o asemenea petrecere, cînd ea nu avea nici măcar o baie ca lumea. Abigail îi spuse că e o poveste lungă şi o întrebă dacă văzuse cumva poliţişti prin jur.

– Poliţişti? Ce să caute aici?

– Thomas McGee mi-a spus că o să-i cheme. N-am încredere în el. Or să facă probabil o razie...

Tatăl ei rîse.

– Mi-l imaginez pe Ryan Davis, apărînd la ştirile de la ora unsprezece. Arestînd-o pe bunica lui.

Abigail privi în jur, la reporteri şi la camerele de luat vederi. Îşi reaminti experienţele trecute, cu preşedintele firmei *Davis Enterprises.* Howard Fuller îi strecură în mînă un al doilea pahar, şi îi

spuse să nu mai stea atît de încordată.

– De data asta l-am învins pe nemernic.

– Întîmplător, pe nemernicul ăsta eu îl iubesc.

Howard păli.

– Doamne, Abigail!

Îl privi şi izbucni în rîs.

– Însă n-am încredere în el.

Howard se retrase.

– Cred că-şi închipuie că ţi-ai pierdut minţile, îi spuse tatăl ei, cu blîndeţe.

– Şi are, probabil, dreptate, murmură ea.

– E şi Felix aici, ştii? Cred că şi el şi Margaret Tillson se distrează cum n-au mai făcu-o de ani de zile. Şi bunicul tău trebuie să sosească din minut în minut.

– Cum? Tată, o să mă omoare! Va da vina pe mine pentru toate astea...

– Atunci de ce i-ai mai trimis invitaţia?

Abigail mormăi ceva.

Deodată mulţimea tăcu. Margaret Tillson, îmbrăcată într-o rochie neagră, de mătase, luase microfonul. Abigail se uită în jur, încercînd să-şi dea seama dacă toţi ceilalţi membri ai lui *Lawrence, Lawrence & McGee* erau prezenţi.

– Bună seara, începu doamna Tillson. Doresc

să vă mulţumesc tuturor că aţi venit, deşi nu aţi fost anunţaţi din timp. Mulţi dintre dumneavoastră m-au văzut foarte rar în ultimii ani. Mă obişnuisem să stau în grădina mea de trandafiri, aşteptînd să mor. Şi probabil că, spiritual, murisem deja.

Mulţimea îşi murmură dezaprobarea.

– Eram chiar în stare să stau şi să-l privesc pe nepotul meu cum distruge acest măreţ hotel, un monument al familiei noastre. Eram foarte tînără, proaspăt căsătorită, cînd a fost construit, dar îmi amintesc perfect ce mîndru era soţul meu de această realizare. Poate că, dacă ar fi fost în locul nepotului meu, şi el ar fi vrut să dărîme hotelul. Făcu o pauză şi zîmbi. Şi probabil că, dacă ar fi fost vorba de soţul meu, m-aş fi decis mai repede să intru în luptă.

Abigail era prea nervoasă ca să se alăture chicotelilor din jurul ei. Robert Timothy Lawrence stătea în spatele camerelor de luat vederi. Îşi coborî repede ochii, ca să nu-i întîlnească privirea.

– Însă am o slăbiciune pentru nepotul meu, continuă Margaret Tillson, şi am avut nevoie de un impuls ca să mă hotărăsc. Aş dori să-i mulţumesc lui Abigail Lawrence pentru asta şi, bine-

înţeles, nepotului meu.

Se auziră aplauze pentru Abigail, căreia îi venea să intre în pământ de ruşine.

– Şi acum aş vrea să fac anunţul pentru care v-am chemat aici, astă-seară.

Abigail închise ochii. Margaret Tillson avea de gînd să-l umilească în public pe Ryan, anunţînd că ea se putea împotrivi demolării hotelului. Va urma un proces lung. Ryan va da cu siguranţă vina pe ea, cel puţin parţial. Iar Abigail nu va reuşi niciodată să-l facă să uite rolul ei în toate acestea.

Vocea lui Margaret Tillson se auzi clar:

– Îi ofer nepotului meu una din proprietăţile mele de pe malul oceanului în schimbul hotelului *Tillson*, pe care intenţionez să-l restaurez şi să-l aduc la frumuseţea şi eleganţa de altădată, cu ajutorul planurilor originale, al fotografiilor şi al fiului arhitectului său, Stuart Malcolm. Zîmbi mulţimii. Are să-mi facă mare plăcere. Cred că este un motiv de sărbătoare pentru mine, ca şi pentru dumneavoastră.

Margaret Tillson coborî de pe podium în aplauzele tuturor. Abigail nici nu mai putea respira. Mama ei o luă uşor de mînă şi îi spuse:

– Să nu leşini acum, pentru numele lui

Dumnezeu!

– Dar mamă...

Mulţimea tăcu din nou cînd Ryan Tillson Davis îi luă locul bunicii lui la microfon.

– Îmi face plăcere să vă anunţ că acea proprietate conţine şi o clădire pe care şi edilii oraşului dar şi „prietenii" mei încearcă s-o demoleze de ani de zile, zise el vesel.

Toată lumea rîse cu excepţia lui Abigail. Dar măcar respira din nou.

– *Malcolm Associates* şi cu mine ne vom strădui să concepem un proiect potrivit zonei. Vă anunţ totodată că *Davis Enterprises* se vor muta la Boston.

Abigail rămase înmărmurită.

Camerele de luat vederi şi reporterii îşi făcură drum prin mulţime şi începură să-i pună întrebări, majoritatea din ele începînd cu "De ce?".

– De ce? repetă Ryan. Pentru că femeia cu care vreau să mă căsătoresc nu concepe să locuiască în altă parte.

De data aceasta, Abigail leşină. Se trezi pe podea, lîngă cutia unui candelabru, cu gheaţă pe frunte. Ryan era îngenuncheat lîngă ea şi îi zîmbea.

– Nu credeam că eşti genul de femeie care leşină, îi spuse.

– Nici nu sînt. S-a întîmplat din cauza căldurii.

– Te simţi bine acum? o întrebă el mîngîind-o. Te iubesc, Abigail.

Ea se simţea din ce în ce mai bine.

– Nu mă face să leşin din nou, îi zise. Voi cei din familia Tillson aveţi un simţ al umorului foarte ciudat.

– Sîntem de-a dreptul dramatici. Îi zîmbi şi, lungindu-se lîngă ea pe podeaua sălii de bal, îi luă mîna într-a lui. Eu nu am vrut să gonesc reporterii, însă bunicul tău a insistat. Nepoata lui n-o să apară niciodată leşinată la ştirile de la ora unsprezece. Cred că tocmai a terminat de anunţat că *Lawrence, Lawrence & McGee* au hotărît să te accepte ca partener egal.

– Ryan...

– E adevărat. Pun pariu că McGee va renunţa în mai puţin de un an. Iar Felix nu se mai retrage, ştii.

– Ryan, opreşte-te. Putem discuta astea mai tîrziu.

Braţele lui o cuprinseră pe după umeri trăgînd-o spre el.

– Asta s-o crezi tu, îi şopti el la ureche. Mă îndoiesc că voi mai fi în stare să mai discut ceva.

– Şi atunci ce-ai spus...

– Te iubesc, Abigail şi nu te voi obliga să trăieşti în deşert dacă vei accepta să te măriţi cu mine. Vom locui aici, în aerul ăsta poluat şi sărat.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi izbucni în rîs.

– Simt că am fost manevrată.

El o sărută pe frunte.

– Şi eu.

– Drăgălaşa ta bunică ne-a întins o cursă. Ştia că eu voi lua toate acele hîrtii din cufăr şi i le voi duce lui Stuart Malcolm...

– Şi astfel ea nu părea să aibă vreo legătură, continuă Ryan. Şi bineînţeles, mie nu mi-a spus nimic.

– Şi tu! Ai plecat miercuri dimineaţă înapoi spre Arizona ca să pregăteşti mutarea companiei la Boston, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– Ar fi trebuit să-ţi spun şi ţie, presupun...

– Dar n-ar mai fi fost o surpriză.

– Cînd eram în Phoenix şi am auzit tot ce se întîmpla aici...

– Ţi-ai închipuit că m-am folosit de tine.

– Eram furios. Pe amîndouă.

Abigail îşi strecură mîna în mîna lui.

– N-am avut nici cea mai mică idee despre ce puneaţi la cale tu şi nebuna mea de bunică, continuă el, însă ştiam că n-am de gînd să vă pierd pe nici una din voi din cauza unui blestemat de hotel. Şi cred în continuare că arată tare urît.

– Urît! Ryan, dar e nemaipomenit. Am să mă lupt cu tine, să ştii.

– Doamne cît îmi doresc! El rîse.

Ea îşi aruncă braţele pe după gîtul lui.

– Se uită bunicul la noi?

– Vine încoace.

– Bine, spuse ea şi-l sărută apăsat pe Ryan.

Mîinile lui îi înconjurară talia, apoi îi alunecară pe spate, în păr, făcînd-o să se înfioare.

– Te iubesc atît de mult, spuse ea fericită.

– Aşa mi-a spus şi bunica şi chiar şi bunicul tău, spuse el zîmbind.

– Bunicul meu!

– Da. Vreau să ştii, draga mea, că eram în stare să dărîm hotelul împotriva voinţei tale...

– Nu-i o noutate, îl întrerupse ea.

El se făcu că n-o aude, însă o ciupi în glumă.

– Însă niciodată nu l-aş fi dărîmat împotriva

voinţei bunicii mele. Niciodată. Nu i-am spus-o, pentru că nu voiam să-i stric plăcerea.

– Să-i strici... Abigail se opri dîndu-şi seama cîtă dreptate avea. E o femeie extraordinară.

– Da. Iar acum ultimii ei ani vor fi fericiţi şi foarte ocupaţi. Se uită la Abigail cu ochii plini de pasiune şi de dragoste şi o strînse în braţe. Nu mai era nevoie de cuvinte.

Robert Timothy Lawrence se apropie de ei. Se aplecă deasupra lor şi dădu din cap.

– Nu cred să existe o pereche mai potrivită.

– Bunicule...

El dădu din mînă făcînd-o să tacă şi se uită lung la viitorul soţ al nepoatei lui.

– Sper că veţi locui într-o zonă respectabilă.

– Eu am renunţat la Arizona. Poate renunţa şi ea la South End.

Abigail sări în sus.

– Dar îmi place în South End.

– Nu poate ieşi întotdeauna ca tine, Abigail.

– Poate-mi dărîmi casa şi construieşti un hotel.

– Locul nu este suficient de mare, îi răspunse Ryan.

Robert Lawrence zîmbi amuzat.

– Am să mă mai gîndesc dacă să locuim acolo,

după ce se va face renovarea. Pe care o vei plăti tu, din salariu, adăugă Ryan privind-o ironic.

Abigail rîse şi se lipi din nou de pieptul lui. Roşi însă, cînd văzu privirea bunicului ei fixată asupra ei. Trebuia să se gîndească la reputaţia firmei.

– Te aştept mîine dimineaţă la ora nouă, în biroul meu, spuse el. Vom discuta noile tale datorii, şi comportamentul, ca parteneră a firmei noastre.

Abigail încercă să nu pară prea fericită, dar nu se putu stăpîni. Bunicul ei o privi dispreţuitor şi se întoarse. Coborî două trepte şi se opri.

– Mai bine la ora zece.

Abigail deschise gura să comenteze, însă Ryan o opri cu un sărut.

– Nu mai spune nimic, Abigail, îi şopti. Să nu se răzgîndească.

Ea tăcu şi îi arătă ieşirea de incendiu. Ryan zîmbi, o luă de mînă şi se furişară împreună, fără zgomot. de la petrecerea lui Margaret Tillson.

Sfîrşit

Tehnoredactare computerizată
Editura şi Tipografia

MIRON

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
Bucureşti, Sector 5
(lîngă staţia de
metrou Pieptănari)

ÎN ATENŢIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
cont nr.45106262 BC - SMB

Bestseller

Preț 2500 lei
50 lei T.L.
2550 lei Total